DANIELLE STEEL

Îngerul păzitor

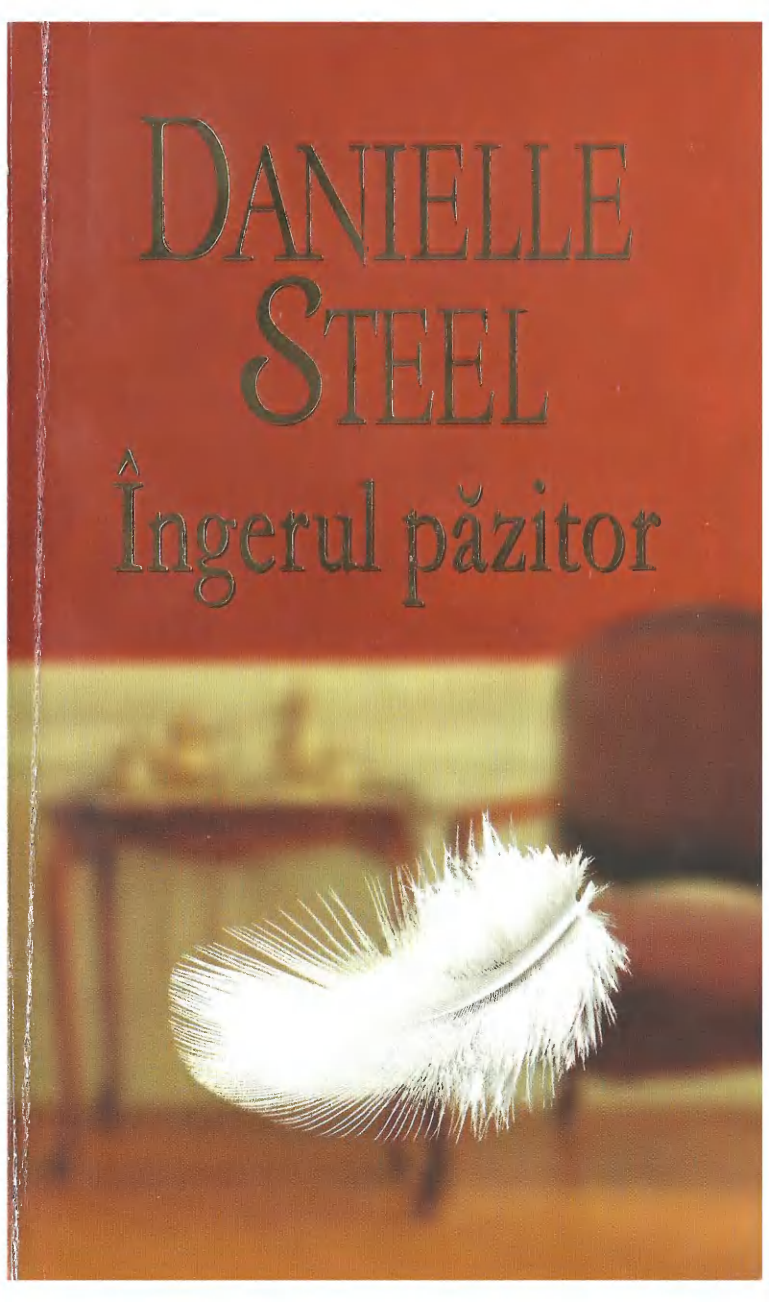

La șaptesprezece ani, Johnny Peterson pare să aibă înainte un viitor plin de speranțe și de promisiuni, până când un cumplit accident de mașină transformă în tragedie viețile tuturor celor care l-au cunoscut și îndrăgit. Nimeni însă nu e mai afectat de cumplita pierdere ca mama lui, Alice, pentru care relația cu fiul cel mare a fost întotdeauna motiv de mândrie și bucurie. Când Alice ajunge în spital doborâtă de o boală neașteptată, ceva miraculos se întâmplă: acolo, în fața ei, îl vede aievea pe Johnny, care o îndeamnă să aibă puterea de a lupta pentru familia lor pe cale să se destrame. În săptămânile care vor urma, Johnny va apărea în cele mai neașteptate locuri, vizibil numai pentru două persoane care îi simt cel mai mult lipsa: fratele lui de nouă ani, întemnițat într-o lume a tăcerii, și mama lui, care acum are nevoie de propriul înger păzitor.

Într-un răstimp al speranței și al vindecării, Johnny va păși alături de mama sa, îndrumându-și părinții, iubita, sora și fratele pe calea depășirii suferinței. Dar așa cum Alice va afla curând, întoarcerea lui Johnny nu a însemnat numai ajutor pentru cei pe care i-a iubit, ci și dezvăluirea unui scop necunoscut chiar și lui – și care îi va schimba pe toți pentru totdeauna.

580 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-595-1
9 786066 005951
Lira

Johnny Angel
Danielle Steel
Copyright © 2003 Danielle Steel
Toate drepturile rezervate

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Îngerul păzitor
Danielle Steel
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nechiti
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEEL, DANIELLE
Îngerul păzitor / Danielle Steel; trad.: Cornelia Marinescu.
–Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-595-1
I. Marinescu, Cornelia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DANIELLE STEEL

Îngerul păzitor

Traducere din limba engleză
Cornelia Marinescu

Lira

capitolul 1

În după-amiaza aceea fierbinte de iunie, soarele strălucea cu tărie deasupra cartierului San Dimas, o suburbie a Los Angelesului, aflată totuși la oarecare distanță. De aici, aerul sofisticat al orașului și al Hollywoodului părea să fie la ani-lumină. În fapt, metropola era suficient de departe, cât să nu-și mai impună regulile, și copiii se puteau bucura în voie de ziua caldă de vară. Școala era pe sfârșite, se apropia vacanța, examenele finale ale elevilor din ultimul an de liceu aveau să se termine curând, căzându-le în palmă aidoma unor fructe bine coapte, iar de balul de absolvire nu-i mai despărțeau decât câteva zile.

Johnny Peterson era cel mai bun elev dintre toți cei aflați în ultima clasă de liceu și, de patru ani, era vedeta echipei de fotbal și a celei de alergări. Tot de patru ani, el și Becky Adams erau un cuplu. Acum amândoi stăteau pe treptele de la intrarea în școală, de vorbă cu câțiva prieteni, și trupul lui deșirat se apleca ușor, când și când, înspre ea, în timp ce privirile li se întâlneau uneori. La fel ca atâția alți adolescenți de vârsta lor, împărtășeau, chipurile, un secret, doar că acesta era cum nu se poate mai transparent. Erau foarte îndrăgostiți unul de celălalt, în tot liceul nu avuseseră alte relații și, de un an încoace, relația lor devenise și carnală. Trăiau o iubire de liceeni, cu oarece planuri, nerostite, ca într-o zi să devină soț și soție. Johnny urma să împlinească optsprezece ani în iulie, înainte de a pleca la facultate. Becky îi împlinise în mai.

În razele soarelui de vară, părul castaniu-închis al lui Johnny avea luciri arămii ce păreau să se reflecte în ochii lui căprui. Era înalt și atletic, cu umeri lați, avea o dantură

impecabilă și un zâmbet minunat. Arăta așa cum și-ar fi dorit să arate orice tânăr aflat în ultimul an de liceu, dar cum puțini reușeau. Dincolo de toate acestea însă, era un puști extraordinar și un om nemaipomenit. Întotdeauna fusese un elev bun, avea o mulțime de prieteni, dar și muncea, în două locuri, în weekend și atunci când nu avea meciuri de fotbal. Cu trei copii în grijă, părinții lui nu aveau o situație financiară prea strălucită și uneori de abia reușeau să se descurce. Dar o făceau totuși întotdeauna. Lui Johnny i-ar fi plăcut să joace fotbal la nivel profesionist și ar fi putut să o facă, dacă nu ar fi decis, cu înțelepciune, să meargă la un colegiu de stat, cu bursă, ca să studieze contabilitatea și să-și poată ajuta tatăl. Acesta avea o mică firmă de profil și nu prea se dădea în vânt după meseria lui. Pe Johnny însă nu părea să-l deranjeze prea tare și, în plus, era as la matematică, iar priceperea deosebită în ale calculatorului era și ea de mare ajutor. Mama lui fusese asistentă medicală, dar renunțase la serviciu cu mulți ani în urmă, ca să aibă grijă de frații lui mai mici, un băiat și o fată. Asta se dovedise a fi o slujbă cu normă întreagă, mai ales în ultimii cinci ani. Charlotte, sora mai mică, tocmai împlinise paisprezece ani și urma să înceapă liceul în toamnă, iar Bobby, care avea nouă ani, era un copil special.

Familia lui Becky nu era la fel de obișnuită. Fata avea doi frați și două surori, iar viața lor tihnită se cam dusese de râpă în urmă cu patru ani, când tatăl lor murise. Era muncitor constructor și fusese ucis într-un accident groaznic. Lăsase în urma lui o familie în stare de șoc și cu mari probleme financiare. Becky avea două slujbe, după orele de școală, și trăgea cât putea. Aveau nevoie de fiecare bănuț pe care ea și fratele ei cel mai mare îl câștigau. Spre deosebire de Johnny, ea nu obținuse o bursă, așa că tot anul care urma avea să lucreze cu normă întreagă

la magazin, ca anul viitor să aplice din nou pentru bursă. Nu-i părea prea rău. Nu fusese o elevă la fel de bună ca Johnny și era ușurată la gândul că va sta departe de școală timp de un an. Îi plăcea să muncească, își iubea frații și surorile și era bucuroasă să-și ajute mama, în orice chip putea. Asigurarea de viață a tatălui le adusese penibil de puțini bani, iar lucrurile nu stăteau pe roze de multă vreme. Johnny era singura rază de soare din viața ei.

Pe cât era el de brunet, pe atât de blondă era Becky, cu ochii de albastrul cerului de vară. Era o copilă drăgălașă și îl iubea. Era oarecum îngrijorată de plecarea lui la facultate, de faptul că acolo va cunoaște alte fete, dar știa că o iubește. Toți colegii de clasă spuneau despre ei că sunt perechea perfectă. Erau mereu împreună, vorbeau, râdeau, glumeau, mereu fericiți, fără să se certe vreodată. Nu erau doar iubiți, erau cei mai buni prieteni. Tocmai din pricina asta, Becky avea cu mult mai puțini prieteni decât ar fi avut altfel. Ea și Johnny își petreceau împreună fiecare clipă liberă. Mergeau la școală împreună, se întâlneau seara, de câte ori era posibil, după orele de antrenamente, după slujbe și teme. Și amândoi erau atât de conștiincioși, încât părinții nici nu se mai plângeau că-și petrec atât de mult timp împreună. Erau aproape de nedespărțit.

Așezați în mijlocul grupului de elevi din ultimul an, discutau cu toții despre absolvire și despre bal. Deși păstraseră secretul doar pentru ei, Johnny fusese cel care îi cumpărase lui Becky rochia pentru această ocazie. Fără ajutorul lui, ea nu ar fi putut merge la bal. Acum, după patru ani de iubire, de secrete și de confidențe împărtășite, fata îi zâmbea și ochii ei păreau că se aprind ca niște artificii când el o privea.

–Gata, fraților, trebuie s-o șterg. Mă duc la muncă, zise Johnny, zâmbind către prietenii lui.

Lucra la o companie forestieră din apropiere, unde ținea inventarele, sorta cheresteaua și trăgea la joagăr. Muncea din greu, dar câștiga binișor. Becky lucra deja la magazinul unde urma să-și ia normă întreagă și tocmai renunțase la a doua slujbă, aceea de chelneriță la o cafenea de lângă școală. Avea să-i fie mai ușor de acum, să lucreze într-un singur loc. În weekenduri, Johnny lucra pentru tatăl lui, iar la fabrica de cherestea muncea după antrenamente și meciuri. Peste vară aranjase să lucreze pentru ei cu normă întreagă, ca să strângă cât mai mulți bani înainte de plecarea la facultate.

–Haide, Becky, o trase el de braț.

Voia să o scoată din grupul de fete care continuau să discute despre ce vor purta la balul ce avea loc peste două zile. Pentru cele mai multe dintre ele, balul reprezenta sfârșitul unei epoci, apogeul unui vis. Așa era și pentru Becky și Johnny. Numai că ei doi nu simțeau panica și încordarea care îi copleșeau pe unii dintre ceilalți tineri, care încă se întrebau cu cine să meargă la bal. Relația lor le dădea amândurora încredere.

În cele din urmă, fata reuși să se smulgă de lângă prietele ei și, dându-și pe spate părul bălai, îl urmă pe Johnny la mașină. Băiatul ducea ambele lor rucsacuri de școală, pe care le aruncă pe bancheta din spate, privindu-și apoi ceasul de la mână.

–Vrei să trecem să-i luăm pe puști?

Făceau acest lucru împreună, cât de des era posibil. Johnny era tipul de om căruia pur și simplu îi făcea plăcere să-i ajute pe ceilalți cât mai mult cu putință.

–Ai vreme? întrebă Becky.

În unele privințe, păreau că sunt deja un cuplu căsătorit, și în adâncul sufletelor lor știau că așa vor fi într-o bună zi. Era încă unul dintre secretele nerostite pe care le împărtășeau cei doi. Crescuseră împreună și erau atât

de apropiați, încât uneori părea că nici nu au nevoie de cuvinte.

- Sigur că am vreme, îi zâmbi el, în timp ce ea se strecura pe locul din dreapta și dădea drumul aparatului de radio.

Le plăceau aceeași muzică, aceiași oameni, aceeași mâncare. Ei îi era drag să-l urmărească în timp ce juca fotbal, lui îi plăcea să danseze cu ea și să discute împreună ore în șir, la telefon, după ce ajungeau acasă de la serviciu. În cele mai multe dintre seri, Johnny trecea pe la ea, în drum spre casă. Pe urmă o suna când își termina temele. Maică-sa zicea că sunt ca niște gemeni siamezi.

Școala la care mergeau frații mai mici ai lui Becky era la doar patru cvartale distanță de a lor și cu toate acestea, când ajunseră acolo, toți patru erau deja în curte. Becky le făcu semn cu mâna. Puștii Adams se năpustiră spre mașină, Becky se aplecă să le deschidă portiera și cu toții se îngrămădiră claie peste grămadă, pe bancheta din spate.

–Bună, Johnny, rostiră băieții într-un glas, iar Peter, cel mai mare, de doisprezece ani, îi mulțumi că venise să-i ia.

Erau niște copii drăguți și zdraveni. Mark avea unsprezece ani, Rachel, zece, și Sandi, șapte. Casa lor era animată și plină de iubire, gălăgioasă și, deși trecuseră deja doi ani de când tatăl lor murise, cu toții îi simțeau, permanent, lipsa. În tot acest timp, mama lor nu făcuse altceva decât să alerge după ei și să muncească pe rupte. Arăta cu zece ani mai bătrână decât atunci când Mike pierise. Prietenii o tot băteau la cap că ar trebui să cunoască alți bărbați, dar ea îi privea de parcă ar fi bătut câmpii și le spunea că nu are timp de așa ceva. Nu era însă numai asta, și Becky știa despre ce e vorba. Mama ei nu iubise nici un alt bărbat în afară de soțul ei, și ei doi fuseseră împreună

tot din liceu. Gândul că ar fi putut să iasă cu un altul îi era de nesuportat.

Johnny îi duse acasă pe Becky și pe copii. Ea îl sărută ușor înainte de a coborî din mașină și el le făcu cu mâna în timp ce pornea din nou, dispărând în viteză la capătul străzii. Fata îi mână pe copii de la spate în casă și le pregăti o gustare și ceva de băut, înainte de a porni către serviciu. Știa că mama ei avea să se întoarcă acasă de la muncă peste două ore. Femeia conducea o școală de cosmetică și coafură. Era frumușică, dar viața ei nu decursese întocmai cum își închipuise. Nu se așteptase ca la patruzeci de ani să rămână singură, cu cinci copii.

Patru ore mai târziu, Johnny era din nou la ușa lui Becky, obosit, dar cu un aer fericit. Rămase cu ea să mănânce împreună un sandvici la masa din bucătărie, schimbă câteva vorbe cu mama ei, îi necăji puțin pe copii și la ora nouă și jumătate o porni spre casă. Zilele îi erau mereu lungi și pline.

–Nu-mi vine să cred că aproape ați absolvit liceul. Parcă mai ieri aveați cinci ani și colindați împreună de Halloween, le zise Pam Adams, scuturând din cap și zâmbind.

Se uita la Johnny care tocmai se ridica de pe scaunul de bucătărie unde șezuse, cu trupul lung și deșirat. Jucase baschet în clasa a noua, fusese destul de bunicel, dar până la urmă fotbalul și alergările ajunseseră să-i ocupe tot timpul. Pam îl privea cu recunoștință – era un copil atât de bun. Spera ca el și Becky să se căsătorească până la urmă, iar el să se bucure de o viață mai lungă decât avusese bărbatul ei. Anii pe care ea îi trăise alături de Mike fuseseră atât de frumoși, de buni... singurul ei regret era că el nu mai trăia.

–Îți mulțumesc că i-ai cumpărat lui Becky rochia, zise ea în șoaptă.

Era singura care le cunoștea acest secret. Johnny nu le spusese nici măcar părinților.

– Îi vine super! zise Johnny în treacăt, ușor stânjenit de privirile pline de gratitudine ale femeii, cu gândul la buchețelul de flori pe care tot el i-l comandase. O să ne distrăm grozav!

– Și eu sper. Eu și tatăl lui Becky ne-am logodit la balul de absolvire, adăugă Pam cu nostalgie.

Nu făcea însă vreo aluzie la adresa lui. Cu sau fără inel de logodnă, era evident că și ei tot către asta se îndreptau.

– Pe mâine, mai zise Johnny în timp ce ieșea, iar Becky îl urmă afară.

Stătură câteva minute de vorbă lângă mașina lui. Băiatul o cuprinse în brațe și o sărută. Era un sărut plin de pasiune, de emoție, încărcat de toate sentimentele pe care le împărtășeau, de energia tinereții, încât fata abia de mai putea respira când el îi dădu drumul.

– Ai face bine s-o tai de-aici, Johnny Peterson, până nu te târăsc în tufișuri, chicoti ea, pe buze cu zâmbetul acela care lui îi înmuia inima, chiar și după toți acești ani.

– Hmmm, sună destul de ispititor. Doar că maică-ta s-ar putea să se supere nițel.

Nici unul dintre părinții lor nu știa – sau cel puțin așa credeau ei – cât de departe ajunseseră lucrurile între ei doi. Totuși, fără ca ei să-și fi dat seama, mamele erau la curent. Pam avusese odată o discuție cu Becky și o îndemnase să fie precaută. Amândoi erau. Erau raționali și cel puțin până acum nu avuseseră nici scăpări, nici motive de îngrijorare. Becky nu avea de gând să rămână însărcinată înainte ca ei doi să se căsătorească, iar pentru asta mai urmau să treacă niște ani. Johnny trebuia să termine școala, ca și ea, de altfel, iar ea nici nu avea să o înceapă decât

peste un an. Nu se grăbeau, aveau tot timpul din lume la dispoziție.

–Te sun ceva mai încolo, îi promise el, în timp ce se urca în mașină.

Știa că maică-sa îl așteaptă, foarte probabil cu masa pregătită, chiar dacă el mâncase acasă la Becky. Cum nu avea teme de făcut, ar fi putu petrece ceva timp cu frații lui și cu tatăl lor. Totul depindea de cum ar fi stat lucrurile când ajungea acasă.

Locuia la doar trei kilometri de casa lui Becky, așa că, cinci minute mai târziu, ajunsese deja. Parcă pe alee, în spatele mașinii lui taică-său, și se îndreptă către curtea din spate, unde sora lui cea mică, Charlotte, arunca la coșul de baschet, de una singură, așa cum obișnuia și el. Cu părul ei lung și blond și ochii mari, albaștri, semăna leit cu mama lor – și puțin cu Becky. Purta un șort și o bluză fără mâneci și avea picioare aproape la fel de lungi ca ale lui. Era înaltă pentru vârsta ei – și frumoasă – dar asta nu o interesa câtuși de puțin. Singurul lucru care o interesa pe Charlotte era sportul. Mânca, dormea, visa și vorbea numai despre baseball, vara, despre fotbal și baschet, iarna. Și juca în toate echipele în care putea. Era sportivul cel mai bun și mai complet pe care îl cunoscuse Johnny vreodată, fie el bărbat sau femeie.

–Bună, Charlie. Cum stă treaba? o întrebă, prinzând mingea pe care ea i-o aruncase, amuzat, ca de fiecare dată, pentru că ea pasa ca un băiat; avea un talent remarcabil pentru tot ce însemna sport.

–E în regulă.

Îl privi peste umăr, după ce el îi trimise din nou mingea, și mai bagă un coș. Când îi prinse privirea, văzu tristețea din ochii ei.

–Cum stă treaba? întrebă iar, cuprinzând-o pe după umeri. Ce s-a întâmplat?

Fata se opri o clipă și se sprijini de el. Johnny simțea cum toată ființa ei degajă mâhnire. În ultimii ani fata părea că se maturizase peste vârsta ei, în parte și pentru că era atât de înaltă. Era însă în egală măsură mai înțeleaptă decât cei de vârsta ei.

– Nimic.

– Tata e acasă?

Știa că este, după mașina parcată. Știa și ce o supără pe mama lui. Nu era ceva nou pentru nici unul dintre ei, dar tot era dureros, chiar și după atâția ani.

– Mda, zise ea dând din cap și făcând niște driblinguri.

Johnny o privi câteva clipe, apoi îi luă mingea. Jucară împreună un timp, aruncând cu rândul la coș, și pe băiat îl surprinse din nou cât de bună era Charlotte. Într-un fel, îl părea rău că e fată. Știa că și sora lui tot la fel gândește. În anii de școală, ea participase la aproape toate meciurile lui și îi făcuse galerie cu înfocare. Fratele ei era exact așa cum și-ar fi dorit să fie și ea. Era eroul ei, mai presus decât oricine pe lume.

După alte zece minute, Johnny o lăsă să joace singură și intră în casă. Mama era în bucătărie, ștergea vasele, iar Bobby, fratele lui cel mic, așezat la masă, o urmărea cu privirea. În living, taică-său se uita la televizor.

– Bună, mama, zise, depunând un sărut, undeva în creștet, în vreme ce ea îi răspundea cu un zâmbet.

Alice Peterson era înnebunită după copiii ei și așa fusese dintotdeauna. Cea mai fericită zi din viața ei fusese aceea în care se născuse Johnny. Și acum, după atâția ani, simțea la fel. În fiecare seară, când îl vedea ajungând acasă, ochii i se luminau. Ea și Johnny erau uniți printr-o legătură cu totul aparte.

– Bună, dragule. Ce-ai făcut astăzi?

– Destul de bine. Festivitatea de absolvire are loc luni și balul e peste două zile.

–Hai, nu mai spune! Chiar credeai că am uitat?! zise ea râzând la vorbele lui, în timp ce Bobby îl privea.

Amândoi nu vorbiseră aproape despre nimic altceva în ultimele luni.

–Becky ce mai face? îl întrebă.

–Bine.

Apoi Johnny își îndreptă atenția spre Bobby, care începu să zâmbească văzând că fratele lui se apropie de el:

–Ce mai faci puștiulică? Ai avut o zi bună?

Bobby nu-i răspunse, însă zâmbetul i se lăți și mai tare pe față, în timp ce Johnny se juca în părul lui.

Purtau lungi conversații amândoi, Johnny îi povestea ce i se întâmplase peste zi și îl întreba și pe el ce mai făcuse. Doar că Bobby niciodată nu-i răspundea. Nu mai scosese o vorbă de la vârsta de patru ani, adică de cinci ani. Avusese un accident, împreună cu tatăl lui. Acesta răsturnase în râu, de pe un pod, mașina în care se aflau amândoi. Fuseseră cât pe ce să se înece, dar trecuse cineva pe acolo și reușise să salveze și copilul. Băiatul rămăsese în comă două săptămâni și supraviețuise, dar de atunci nu mai scosese nici un cuvânt. Nimeni nu reușise, nici până în prezent, să-și dea seama dacă era vorba despre o afecțiune cerebrală, rezultată în urma privării prelungite de oxigen, cât stătuse scufundat, sau despre o traumă. Oricâți specialiști îl consultaseră, oricâtă terapie sau tratamente făcuse, nimic nu schimbase situația. Bobby era bine dezvoltat mintal, era vioi, conștient de lumea înconjurătoare, cerceta cu atenție tot ceea ce era în jur, dar nu vorbea. Mergea la o școală pentru copii cu nevoi speciale și uneori era activ, însă trăia într-un univers închis și complet etanș. Putea să scrie, dar nici în scris nu comunica niciodată cu ceilalți. Nu făcea decât să copieze cuvintele și literele scrise de alții. Nu răspundea la întrebări, nici în scris, nici verbal. Nu avea niciodată

inițiativa vreunei acțiuni, ca și cum pentru el nu mai rămăsese nimic de spus. În ce-l privea pe tatăl lui, ceea ce înainte de accident fusese doar o ușoară înclinație către băutura în exces, pe la petreceri, devenise de atunci un mijloc de anesteziere constant, seara, așa încât să nu mai fie nevoit să gândească. Nu cădea niciodată beat mort, nu devenea incoerent și nici nu era agresiv sau violent. Stătea doar în fața televizorului și se îmbăta în tăcere, seară de seară, iar motivul nu era pentru nimeni un mister. Pur și simplu asta era situația, așa stăteau lucrurile de cinci ani încoace.

În casă nu se pomenea niciodată despre asta. Alice încercase, la început, să discute cu el și crezuse că bărbatul ei va reuși să treacă peste problemă, tot așa cum sperase și că Bobby va reuși să treacă peste tăcerea lui, însă nici unul nu o făcuse. Fiecare din ei rămăsese, în felul lui, închis în propriul univers. Bobby, în bula lui de tăcere, iar Jim – în berea lui. Era greu pentru toată lumea, dar de acum toți ajunseseră să înțeleagă și să accepte că lucrurile nu aveau să se schimbe. În câteva rânduri, nevastă-sa îi sugerase să meargă la Alcoolicii Anonimi[1], dar el o ignorase. Refuza să discute, cu ea ori cu oricine altcineva, despre faptul că bea. Nici măcar nu recunoștea că are această problemă.

Nu ți-e foame, dragule? îl întrebă mama pe Johnny. Îți am păstrat ceva de la cină.

Nu, mamă, nu mi-e. Am mâncat un sandvici la familia Adams.

Îl mângâie ușor pe Bobby pe obraz. Atingerile păreau uneori cel mai bun mijloc de comunicare cu el, iar Johnny se simți acum mai aproape ca niciodată de fratele lui. Cei doi erau legați prin ceva indestructibil, și Bobby se ținea

[1] Sau AA, grupuri de sprijin și suport, în cadrul cărora persoanele afectate de alcoolism își împărtășesc experiența, puterea și speranța, în lupta împotriva acestei maladii (n.tr.)

uneori după el, mut ca întotdeauna, cu ochii mari și plini de dragoste.

–Mi-aș dori să mai vii și acasă la cină, din când în când, continuă mama. Nu vrei ceva dulce, un desert? Am făcut plăcintă cu mere.

Era prăjitura lui preferată și mama i-o pregătea de câte ori putea.

–Mmm... da, sună foarte bine! zise, pentru că nu voia să-i rănească sentimentele.

Uneori lua două cine complete pe seară, una la Becky și una acasă la el, numai ca să nu o supere pe maică-sa. Johnny o iubea la nebunie, și ea pe el la fel. Erau mai mult decât mamă și fiu, erau prieteni în toată puterea cuvântului.

Femeia se așeză lângă el, la masa din bucătărie, în timp ce băiatul își mâncă porția de plăcintă, urmărit de privirile lui Bobby. Mamă și fiu discutară apoi despre ce se mai întâmplase, despre câte puncte marcase Charlotte la baseball în după-amiaza aceea și despre balul de absolvire. A doua zi, Johnny urma să meargă să-și ia smochingul de la magazinul de închirieri. Mama lui abia aștepta să-l vadă îmbrăcat, să vadă cum îi vine costumul. Cumpărase chiar și un film, ca să-i poată face poze.

Apoi îi spuse că poate ea să-i cumpere lui Becky buchetul de bal.

–I-am comandat deja unul, îi răspunse el zâmbind, dar îți mulțumesc pentru intenție. Acum trebuie să mă duc să-mi pregătesc discursul.

Ca elev eminent, Johnny trebuia să țină o alocuțiune în deschiderea festivităților de absolvire. Iar mama era nespus de mândră de el, așa cum fusese toată viața.

Înainte să urce, băiatul se opri o clipă în living. Televizorul urla, iar tatăl lui dormea buștean; scena nu avea nimic neobișnuit. Johnny închise televizorul și urcă

În liniște scările, se așeză la birou și începu să recitească tot ce scrisese până atunci la discurs. Încă mai revizuia textul când ușa se deschise și apoi se închise la loc, încet. Îl văzu pe Bobby că intră și se așează pe pat.

–Lucrez la un discurs, îi explică Johnny, pentru absolvire. Asta o să se întâmple peste patru zile.

Bobby nu zise nimic și el se întoarse la textul pe care îl scria. Se simțea în largul lui când Bobby venea la el în cameră doar ca să stea împreună, iar Bobby părea la rândul lui fericit să se afle acolo. Într-un târziu, Bobby se întinse pe pat, privind fix la tavan. În momente ca acestea nu puteai să nu te întrebi ce se întâmpla în mintea lui, dacă își mai amintea încă de accident și dacă nu cumva tocmai la asta se gândea, dacă faptul că nu vorbea era o decizie a lui sau ceva ce nu putea evita.

Accidentul îi marcase pe toți ai casei, în ultimii cinci ani. Pe de o parte, se străduiau mai mult, așa cum făceau Johnny și Charlotte, ca să ajungă chiar mai departe decât ar fi ajuns altfel, ca să compenseze cumva durerea pe care o împărtășeau cu toții. Pe de altă parte, se dăduseră bătuți, așa cum făcuse tatăl lor, care își ura slujba, ura viața pe care o ducea și care în fiecare seară bea până la amorțire, măcinat de sentimentul vinovăției. Johnny știa că, în felul ei, și mama lui se dăduse bătută. Renunțase să mai spere că Bobby va mai vorbi vreodată sau că Jim se va ierta pe sine pentru ceea ce făcuse. Nu fusese niciodată furioasă pe el, nu-l acuzase niciodată că nu a fost suficient de atent. El nu băuse mai mult de câteva beri atunci când se răsturnase de pe pod. Dar nici nu avea nevoie să-l acuze de ceva. Jim Peterson se ura singur pentru faptele lui de atunci. Era unul dintre acele acte tragice care nu puteau fi reparate. Depășiseră însă cu toții acele momente, merseseră mai departe. Lucrurile erau acum altfel decât înainte și așa aveau să rămână. Pur și simplu, asta era situația.

Johnny mai lucră la discursul lui încă o jumătate de oră și la final părea mulțumit de rezultat. Se duse să se așeze pe pat, lângă Bobby. Copilul rămase liniștit, în tăcere, și Johnny îl luă de mână. Era ca și cum vorbele pe care ar fi vrut să i le spună și sentimentele lui se transmiteau de la el la fratele lui, prin degetele lor încleștate. Ceea ce simțeau unul pentru celălalt trecea dincolo de cuvinte și de sunete. Nu aveau nevoie să spună nimic.

Rămaseră întinși așa, destul de multă vreme, până ce mama urcă să-l caute pe Bobby, ca să-i spună că era timpul să meargă la culcare. Băiatul nu făcu nici măcar un semn din cap, iar ochii lui nu spuneau nimic. Se ridică încet, se uită la Johnny și se îndreptă cuminte spre camera lui, cu mama pe urme, ca să-l pregătească pentru somn. De la accident, nu-l mai lăsase singur nici măcar o zi. Era mereu lângă el, să-l ajute. Nu îl mai lăsase cu nici o bonă, nu mai plecase nicăieri. Întreaga ei viață gravita în jurul copilului. Ceilalți nu înțelegeau, dar pentru ea, acest lucru era un dar al ei pentru el.

Se făcuse ora unsprezece când Johnny o sună, în sfârșit, pe Becky, care ridică receptorul la al doilea apel. Mama ei și ceilalți copii se culcaseră deja, dar ea îi aștepta întotdeauna telefonul, iar el nu uita niciodată să o sune. Le plăcea să vorbească la sfârșitul zilei. Și, în fiecare dimineață, el venea să-i ia, pe ea și pe copii, ca să-i ducă la școală. Zilele lui începeau și se terminau cu Becky.

–Bună, iubito! Ce mai faci? o întrebă, cu zâmbetul pe buze, așa ca de fiecare dată când îi vorbea.

–Bine. Mama s-a culcat și eu tocmai îmi admiram rochia.

Aproape că îi putea vedea zâmbetul, din voce, și asta îl făcea să fie fericit pentru ea. Rochia era minunată și fata arăta splendid îmbrăcată cu ea. Becky era minunat de frumoasă și el se simțea norocos că ea era a lui.

O să fii cea mai frumoasă fată de la bal, zise cu toată convingerea.

Mersi. Cum mai merg lucrurile la tine acasă?

Era îngrijorată pentru el, știa despre problema cu tatăl lui. Toată lumea știa. De ani de zile era alcoolic. Îi părea rău și pentru Bobby, era un băiețel așa de simpatic. O plăcea și pe Charlotte, așa băiețoasă cum era, pentru că semăna atât de tare cu Johnny; era foarte isteață, dar și intimoasă, la fel ca mama lor. Doar pe tatăl lui Johnny era mult mai greu să-l cunoști.

–La fel ca de obicei. Tata s-a făcut mangă în fața televizorului și Charlie mi se pare foarte tristă. Își dorește mereu ca el să vină la meciurile ei și el nu se duce niciodată. Mama zice că a marcat de două ori azi, dar cred că pentru Charlie nu are nici o importanță, câtă vreme tata nu știe despre asta. La meciurile mele obișnuia să vină, dar probabil crede că nu e același lucru și în cazul unei fete. Oamenii sunt așa de proști uneori.

Îl întrista faptul că nu putea schimba lucrurile, de dragul surorii lui. Încercase să stea de vorbă cu taică-său despre asta, dar el parcă nici nu-l auzea. Sau pur și simplu nu-i păsa. Așa că se ducea Johnny la meciurile lui Charlie, ori de câte ori îi sta în putere.

Mi-am terminat discursul, mai zise. Sper să fie OK.

O să fie nemaipomenit, știi doar. Am să fiu foarte mândră de tine.

Era cât se poate de sinceră. Întotdeauna se susțineau unul pe celălalt și se alinau atunci când simțeau nevoia și când părinții lor nu mai aveau vreme pentru astfel de lucruri. În ambele lor familii fuseseră destule nenorociri cât să le țină preocupate pe mamele lor și să le distragă. Pentru Becky și Johnny, asta făcea parte din legătura care le cimentase relația. Într-un fel, erau totul unul pentru celălalt, în ciuda fraților și surorilor, a părinților și a amicilor

pe care îi aveau. Își ofereau unul altuia ceva ce nimeni altcineva nu le dădea.

–Ne vedem mâine, dragoste.

Nu aveau prea multe să-și spună, doar voiau să se audă înainte de a merge la culcare.

–Te iubesc, Johnny, șopti ea în telefonul din bucătărie, de unde vorbea, îmbrăcată deja în cămașă de noapte, cu gândul la el.

–Și eu te iubesc, scumpo. Somn ușor.

Închiseră amândoi și, în casa învăluită în tăcere, Johnny urcă pe vârfuri în camera lui.

capitolul 2

– Mama mia, arăți senzațional!

Luminoasă ca un far, Alice Peterson își privea admirativ fiul cel mare, care cobora din camera lui, îmbrăcat cu costumul închiriat. Era înalt, brunet și frumos, cu cămașa albă plisată pe sub haină, cu smochingul care îi venea ca turnată și cu un trandafir alb prins la rever. Era un tânăr cum nu se poate mai arătos.

– Parcă ai fi o vedetă de film, continuă mama și, deși nu i-o spuse, se gândi că arată ca un mire.

Johnny s-a dus la frigider, să scoată buchețelul de trandafiri albi pentru Becky, și a rămas în hol, ținând în mână cutia transparentă din plastic. Charlotte tocmai cobora scările, sărind treptele câte două, și se opri locului, cu un râînjet larg pe chip. Ca mai întotdeauna, avea în mâini o minge de baschet.

– Ei, cum ți se pare că arată frate-tău? o întrebă mama, cu un aer de mândrie, în timp ce fata hohotea de râs.

– Ca un netot! răspunse ea fără prea multe fasoane, și Johnny izbucni în râs.

– Mersi, sor'-mea. Tot așa de netoată o să arăți și tu, într-o bună zi, când o să mergi la balul absolvenților. Abia aștept să te văd! Tu probabil că o să iei o minge de baschet cu tine, sau o să porți mănușa de baseball. Ba, dacă nu se mai schimbă lucrurile până atunci, s-ar putea să-ți încalți și ghetele cu crampoane.

– Mda, s-ar putea să o fac, rânji fata spre Johnny, apoi, împăciuitoare, recunoscu: Hm, cred că arăți binișor.

La fel ca mama lor, și ea părea mândră de el.

–Arată mai mult decât binișor, zise aceasta, săltându-se pe vârful picioarelor ca să-l sărute.

Din bucătărie a apărut și Bobby, să se uite la fratele său. Mama îi făcu la iuțeală două poze, înainte ca Johnny să apuce să protesteze.

–Hei, barosane, ție cum ți se pare că arăt? îl întrebă el pe Bobby – care privea scena cu mare interes –, dar fără să se aștepte la vreun răspuns.

Tatăl lor nu ajunsese încă acasă.

–Mai bine plec să o iau pe Becky, altfel o să întârziem, continuă băiatul, îndreptându-se spre ușa de la intrare, în vreme ce mama și sora lui îl priveau cu admirație.

Se întoarse să le mai facă o dată cu mâna. O clipă mai târziu, îi auziră mașina cum demarează.

Becky îl aștepta pe veranda din față, îmbrăcată cu rochia albă din satin, fără bretele, pe care el i-o cumpărase. Se mula perfect pe silueta ei, fără a fi însă prea strânsă, și o făcea să semene cu o prințesă din basme, așa cum remarcase una dintre surorile ei. Părul și-l pieptănase într-un coc franțuzesc și purta o pereche de pantofi tot din satin alb, cu toc, pe care și-i luase chiar ea. Johnny i-a prins la mână buchețelul de trandafiri albi și ea l-a privit cu adorație. S-a aplecat să o sărute, chiar acolo, dar frații ei, care erau nu departe, au început să fluiere și să strige. Mama lui Becky ieși din bucătărie și le surâse.

–Amândoi păreți desprinși din paginile unei reviste, le zise Pam Adams, cu un zâmbet drăgăstos.

În seara aceea, Becky era mai frumoasă ca oricând, iar Johnny părea mai matur decât cei aproape optsprezece ani ai lui.

–Distracție plăcută, copii! Acesta este unicul vostru bal ca absolvenți. La un moment dat, o să devină o amintire importantă... să profitați de fiecare clipă și să faceți din noaptea asta una pe care să n-o uitați niciodată.

Pentru mama lui Becky, acum, fiecare moment devenise prețios și femeia învățase, în cel mai tragic mod că, în final, nu-ți mai rămân decât amintirile.

Așa o să facem, mamă, răspunse Becky și o sărută pe obraz în timp ce se depărta.

–Să conduci cu atenție, îi mai atenționă mama, și Johnny îi promise că va face întocmai, așa cum făcea, de altfel, întotdeauna.

Era un tânăr rațional și responsabil, și mama lui Becky nu-și făcuse niciodată griji din pricina lui. Era doar așa, o vorbă de-a ei.

La un restaurant din apropiere, tinerii s-au mai întâlnit cu vreo șase dintre amicii lor. Toți erau binedispuși și fetele își admirau una alteia rochiile pe care le purtau. Aveau toate buchețele prinse la încheietură, la fel ca Becky, iar băieții purtau toți câte un trandafir alb la rever. Erau atât de tineri, de fericiți și de euforici. La ora opt și un sfert, când au pornit, în sfârșit, spre bal, toți erau cum nu se poate mai veseli. Unul dintre cuplurile de prieteni au decis să meargă cu ei în mașină, pentru că până la restaurant veniseră cu alții. La ora nouă, erau deja la bal.

Pentru toți, seara aceea a fost una de distracție totală. În cea mai mare parte din timp a existat o trupă care a cântat live, iar în pauze unul dintre absolvenți a făcut pe DJ-ul. Muzica a fost bună, mâncarea, din belșug și doar câțiva dintre amicii lor au strecurat înăuntru ceva tării și niște bere. Majoritatea elevilor s-au mulțumit însă să nu bea alcool toată seara. Era o noapte magică pentru toți, idilele obișnuite păreau să înflorească, nu au avut loc decât câteva altercații minore și doar o singură bătaie, între doi puști care făceau întotdeauna scandal. Și aceea a fost însă degrabă aplanată. A fost o seară fără întâmplări sau evenimente nedorite și la miezul nopții, când s-a terminat dansul, toată lumea s-a adunat afară,

ca să hotărască unde să mai meargă. Nu departe era un bistrou care ținea deschis toată noaptea și unde le plăcea să meargă pentru hamburgeri. Unii dintre băieți au decis să-și încerce buletinele de identitate false la un bar din preajmă.

Cea mai mare parte din seară, Johnny și Becky au dansat, au stat de vorbă cu prietenii, au salutat aproape pe toată lumea. Când balul s-a sfârșit, erau și ei pregătiți să meargă, cu un grup mai mare de amici, la Bistroul lui Joe, pentru hamburgeri și shake. S-au oferit să ia cu ei în mașină aceeași pereche cu care veniseră până acolo și la un sfert de oră după miezul nopții o porneau de la școală. O gașcă de băieți din echipa de fotbal, într-o decapotabilă, i-a depășit în viteză și tipii le-au aruncat din zbor bezele fetelor. Claxonau ca disperații și l-au strigat pe Johnny, întrebându-l dacă nu vrea să facă o întrecere de viteză. El le-a făcut semn din cap că nu. Nu-i plăceau jocurile de felul acela, mai ales într-o astfel de seară și când avea două fete cu el în mașină. Le-a tras un claxon prietenos și tipii au apăsat pe accelerație. Decapotabila a luat viteză, făcând slalom printre mașini până la prima intersecție, apoi a cotit-o spre singurul bar din oraș unde se serveau băuturi alcoolice minorilor, fără prea multe probleme.

În mașina lui Johnny, Becky și cealaltă fată sporovăiau, râdeau și bârfeau despre ceilalți prieteni ai lor. Au intrat în intersecția următoare fără viteză, dar exact când se schimba culoarea semaforului. Johnny tocmai îi povestea băiatului de pe bancheta din spate ceva despre unul dintre tipii din echipa de fotbal, când a zărit cu coada ochiului o lumină puternică și a auzit sunetul brusc al unui claxon și scrâșnetul roților. Când a întors capul în direcția aceea, a văzut aceeași decapotabilă de mai devreme cum se îndreaptă fix spre ei, din sensul opus de unde trecuseră cu doar câteva minute mai devreme. Aveau cel puțin o sută

treizeci de kilometri la oră și depășeau celelalte mașini, urlând ca bezmeticii. Johnny a apăsat cu putere pe frână. Înțelese însă brusc că nu va putea opri la timp, așa că a virat tare, ca să evite bolidul, și a intrat în plin în traficul de pe sensul celălalt de mers. Becky a țipat.

Ce a urmat nici unul nu și-a mai amintit apoi, decât vag. S-a auzit o bufnitură și un impact teribil, a urmat zgomotul sticlei care explodează în țăndări și scrâșnet de oțel. Una dintre fete a declarat că a simțit ca și cum s-ar fi izbit de un zid. Instantaneu, au fost prinși între mașinile care claxonau, virau brusc și derapau pe loc, iar decapotabila a fost oprit în mijlocul acelui melanj. Băieții din ea au fost aruncați care încotro, aterizând peste celelalte mașini, și doar cel de la volan a rămas locului. Făcuse tot ce se putea ca să oprească mașina, înainte de impact, și ajunsese țintuit între bancheta din spate și roata unui camion. Când totul a încetat, tăcerea s-a așternut pretutindeni. Mai târziu, un martor ocular a spus că rochia lui Becky era toată plină de sânge, parbrizul parcă era o bucată mototolită de celofan, iar de pe bancheta din spate se auzeau doar niște gemete ușoare. Becky își pierduse conștiența și Johnny stătea cu capul rezemat de volan. Cu toții aveau centurile de siguranță puse.

O vreme, care a părut lungă cât o eternitate, nu s-a auzit nici un sunet, până când un om cu o lanternă a ajuns, în sfârșit, la ei și s-a uitat în interiorul mașinii. Când le-a luminat chipurile, de pe bancheta din spate s-au auzit niște țipete. Se auzeau deja și sirenele ambulanțelor, în depărtare, dar bărbatului i-a fost teamă să-l atingă pe vreunul dintre ei. S-a dat într-o parte, privind cum lumea se strecura încet afară din mașini. Erau deja vreo șase oameni care stăteau pe marginea drumului, plini de sânge și confuzi. În accident fuseseră implicate cinci mașini și un camion. Cineva zicea că șoferul camionului este mort,

dar când paramedicii au coborât din ambulanță nu le-a putut spune mai mult de atât.

–Sunt câțiva tineri răniți în mașina de colo, zise omul, arătând spre mașina lui Johnny, dar l-am auzit pe unul strigând, cred că n-au pățit mare lucru.

Spunând acestea, bărbatul s-a întors la mașina lui, iar paramedicii s-au grăbit într-acolo, în timp ce alte două ambulanțe soseau la locul accidentului, împreună cu o echipă de pompieri. Curând, locul a ajuns să fie împânzit de luminile lanternelor și de oamenii de pe ambulanțe, care verificau autoturismele, aplicau bandaje și ajutau lumea să iasă din mașini. În doar câteva minute, patru trupuri fără viață zăceau întinse la marginea carosabilului, acoperite cu prelate. Printre ele era și cel al șoferului de pe camion. Un asistent medical a ajutat-o pe Becky să iasă de pe locul din dreapta. Era ametită și avea o rană deschisă pe unul din obraji, din care continua să picure sânge pe rochie. Un alt asistent l-a ridicat ușor pe Johnny de pe volan și căuta să vadă dacă are puls. Cei doi tineri din spate au ieșit și ei, tot pe partea lui Becky. Erau în stare de șoc, dar nu păreau să aibă vreo rană. Cu toții au fost îndepărtați de lângă mașină, în timp ce asistentul de pe ambulanță verifica pupilele lui Johnny cu o lanternă, apoi din nou pulsul. Cerceta fața băiatului acela chipeș, îmbrăcat în smoching, și când i-a văzut umflătura mare din frunte a înțeles, într-o clipă, că acesta își frânsese gâtul. L-a așezat din nou, cu grijă, sprijinit de spătarul scaunului și a chemat un pompier să-l ajute.

–Puștiul de pe scaunul șoferului e mort, zise el în șoaptă, ca să nu fie auzit de ceilalți.

A făcut apoi semn să se aducă o targă și să fie luat de acolo. L-au scos din mașină și l-au acoperit, exact când Becky își întorcea capul către ei.

— Ce faceți? De ce faceți asta? țipă fata la ei. Luați-i imediat chestia aia de pe față!

O luă la fugă într-acolo, cu sângele picurându-i încă pe rochia acum distrusă, cu corsajul aproape complet înroșit. A alergat spre trupul inert al lui Johnny, încercând să apuce de prelata care îl acoperea, însă unul dintre paramedici o îndepărtat-o. Fata se zbătea aprig în brațele omului, hohotind de plâns.

— Hai, vino aici, îi zise acesta cu blândețe. Nu ai pățit nimic... vino și stai... Trebuie să te ducem la spital, mai adăugă, ținând-o de mâini, dar fata își pierduse controlul. Plângea și îl zgâria cu unghiile, încercând cu disperare să scape de el.

— Trebuie... trebuie... repeta ea, cu respirația tăiată, înecată de suspine, în timp ce unul dintre pompieri încerca să o liniștească, ținând-o în brațe. Johnny e acolo... nu se poate... nu poate să fi... nu poate... Doamne... nu...

S-a prelins parcă, moale, pe marginea trotuarului și pompierul a ridicat-o fără greutate în brațe, ducând-o la o ambulanță care, câteva clipe mai târziu, pleca în trombă.

A fost nevoie de două ore până ce au eliberat locul accidentului și i-au transportat pe toți la camerele de gardă ale spitalelor din apropiere sau pe la casele lor. S-a telefonat părinților, ofițerii de poliție i-au dus pe copii acasă și toate cele cinci cadavre au fost transportate la morgă. Alți trei polițiști și unul de la patrula rutieră și au împărțit între ei lista adreselor unde trebuiau să meargă, pentru a anunța accidentul. Șoferul camionului era din alt stat și nu a fost nevoie decât să anunțe compania de transporturi. Restul nu mai era treaba poliției locale.

Polițistul care s-a dus la adresa lui Johnny îl cunoștea pe băiat, iar fata lui era în aceeași clasă cu Charlotte. Mai

avusese și în alte ocazii sarcini așa de dureroase și îi era groază de expresia pe care o va vedea pe chipul mamei băiatului; știa ce copil minunat fusese Johnny.

La ora trei dimineață, suna la ușa lor și a trebuit să insiste puțin. În sfârșit, Jim Peterson a apărut în cadrul ușii, în pijama, cu Alice în spatele lui, îmbrăcată cu un capot cam ponosit. S-au speriat când au văzut un polițist la ușa lor.

–S-a întâmplat ceva, domnule polițist?

Johnny nu le făcuse niciodată probleme și părea greu de crezut să fi ajuns tocmai acum arestat. Se întrebau dacă nu cumva depășise viteza legală sau dacă nu fusese arestat pentru consum excesiv de alcool. Dar oricare dintre aceste variante li se părea imposibil de crezut.

–Mi-e teamă că da, le răspunse polițistul, privindu-i pe amândoi. Pot să intru? întrebă apoi, încercând să-i menajeze.

Cei doi s-au dat la o parte și omul a intrat în living, unde a rămas în picioare, cu o expresie mohorâtă.

–A avut loc un accident, continuă el, și Alice își ținu respirația, apucându-l instinctiv pe Jim de braț. Băiatul dumneavoastră a murit. Îmi pare rău, doamnă... domnule Peterson... șase mașini au intrat în coliziune și au fost mai multe victime. Îmi pare sincer rău că fiul vostru se numără printre ele.

–Doamne, Dumnezeule... zise Alice, încercând să înțeleagă vorbele polițistului și simțind cum o invadează panica, aidoma unui val de mare. Dumnezeule... nu... nu poate fi adevărat... sunteți sigur că nu e o greșeală?

Jim nu rostise nici un cuvânt, dar lacrimile îi curgeau pe obraz.

–I-a lovit o altă mașină și i-a obligat să intre pe contrasens. Au fost prinși între mașina din spate și un camion. Nu cred că fiul dumneavoastră ar fi putut evita accidentul

în vreun fel. Este groaznic atunci când ne pierdem tinerii în acest astfel. Știu ce simțiți.

Alice ar fi vrut să-i spună că era imposibil să știe, dar nu putea articula nici un sunet. Mintea i se învârtea incontrolabil și aproape că leșină. Polițistul a ajutat-o să se așeze.

– Să vă aduc un pahar cu apă, doamnă?

Alice a scuturat din cap că nu și lacrimile i-au pornit pe obraz, în tăcere.

– Unde este acum? reuși ea să rostească până la urmă, răgușit.

Se gândea că băiatul ei zace undeva, pe o margine de șosea sau înăuntrul mașinii zdrobite. Ar fi vrut să-l poată ține în brațe sau să poată muri odată cu el. Nu era în stare să se gândească la nimic.

– A fost dus la morga districtuală. Trebuie să faceți cele necesare pentru el, și noi vă vom ajuta cu tot ce putem.

Alice a încuviințat din cap. Cu picioarele tremurând, Jim s-a dus până în bucătărie și a revenit cu o băutură în mână. Semăna cu apa, dar era gin simplu, fără apă, iar Alice știa după privirea lui ce se întâmplă. Bărbatul ei era lovit de panică și ea simțea exact la fel.

Polițistul a mai rămas cu ei o jumătate de oră, apoi a plecat, nu înainte de a le mai spune o dată cât de rău îi pare. Era deja trecut de ora patru dimineață. Alice și Jim ședeau în livingul casei lor și se priveau, fără să știe ce să facă sau ce să spună. Într-un final, el a cuprins-o în brațe și au rămas îmbrățișați pe canapea, plângând. Au stat așa cine mai știe câte ore și Alice nu i-a zis nimic atunci când Jim s-a dus să-și mai toarne de băut. Aproape că și-ar fi dorit să poată găsi și ea o astfel de alinare. Dar nu exista nimic ce ar fi putu să o consoleze, să-i mai atenueze crunta lovitură, și când soarele s-a înălțat pe cer a crezut că sosise sfârșitul lumii. I se părea deosebit de cinic mai cu seamă faptul că ziua era sclipitor de însorită. Ea nu-și

putea imagina lumea fără Johnny, nu-și închipuia o viață din care el să nu mai facă parte. Acum câteva ore doar, plecase de acasă îmbrăcat în smoching, cu trandafirul la rever; iar acum nu mai era. Este o minciună, își spunea femeia, asta trebuie să fie, o festă nemiloasă pe care le-o jucase cineva, și el avea să intre pe ușă dintr-un minut în altul, râzând de ei. Polițistul le spusese, când l-au întrebat, că Becky scăpase doar cu o rană pe obraz, iar cealaltă pereche de tineri din mașină nu pățise nimic. Johnny primise șocul loviturii din plin și soarta neînduplecată îl luase de lângă ei. Fuseseră ușurați să afle că tinerii ceilalți nu pățiseră nimic, dar li se părea atât de nedrept că Johnny fusese ucis, fără vreo vină din partea lui. Nu fusese neglijent sau iresponsabil, nu era băut, nu făcuse nimic să merite ceea ce i s-a întâmplat. Fusese un copil perfect, un fiu perfect, eroul și prietenul tuturor. Și acum, la nici optsprezece ani, murise.

Pam Adams le-a telefonat la ora șapte, când ei mai erau încă în living. Jim băuse deja suficient de mult gin, cât să nu mai poată vorbi clar. Alice Peterson a ridicat receptorul și a izbucnit în lacrimi în clipa când a auzit vocea lui Pam.

–Doamne, Alice, îmi pare nespus de rău, zise aceasta.

Plângea și ea. O aduseseră acasă pe Becky, de la spital, și din fericire o sedaseră atunci când chirurgul plastician i-a cusut rana de pe față. Le spuseseră că nu va rămâne nici o cicatrice, cel puțin nu una vizibilă. Fata însă continua să plângă nestăpânit că i l-au luat pe Johnny. Refuza să creadă că iubitul ei murise.

–Îmi pare atât de rău pentru voi toți... cu ce să vă ajut?

Pam și-a adus aminte cum îi fusese ei, atunci când Mike a murit. Era de neînchipuit, de nesuportat, o durere și un șoc atât de mari, încât erau insuportabile și își imagina

[illegible] pentru ei era, probabil, și mai teribil, la pierderea unui [illegible]

Vrei să vin să te ajut cu cei mici?

Știu și eu? zise Alice, confuză.

Era imposibil să cuprindă cu mintea tot ceea ce li se întâmplase și, în plus, mai trebuia să le spună și celorlalți copii ai lor că Johnny a murit. Nici nu se putea gândi la asta, nici nu se putea imagina rostind acele vorbe.

Hai, lasă-mă să vin. În cinci minute pot fi acolo, insistă Pam.

Știa cât de important era, în clipe ca acelea, să fii înconjurat de prieteni. Și erau atât de multe lucruri de hotărât și de făcut. Trebuiau să-l transporte la o capelă funerară, să aleagă sicriul și sala, să-i ducă hainele, să le spună copiilor, să scrie necrologul, să aranjeze orele de priveghi la capelă și să rezolve toate celelalte detalii legate de slujba de la biserica lor; să cumpere locul în cimitir și să aranjeze înmormântarea. Și în tot acest timp, să facă față propriei dureri și șocului. Pam știa mai bine ca oricine cât de insuportabile erau toate și voia să facă tot ce putea ca să-i ajute. Pe de altă parte, era destul de îngrijorată și în privința lui Becky. Și pentru fată, lucrurile aveau să fie peste măsură de greu de dus. O durere imposibil de suportat, indiferent de vârstă.

Douăzeci de minute mai târziu, Pam era la ușa lor. A rămas o vreme îmbrățișată cu Alice, până când Jim a dus să se îmbrace. Pe urmă a pus un ibric de cafea pe foc. După o oră, timp în care cele două femei au stat în bucătărie, plângând și suflându-și nasul, Charlotte coborî, în pantaloni scurți și tricou, cu părul încâlcit tot.

Bună, mama, zise, somnoroasă.

S-a uitat la cele două femei plânse, ținându-se de mâini, și i-a fost limpede că se întâmplase ceva groaznic.

O umbră de teamă a trecut peste chipul fetei, cu viteza unui tren accelerat.

–Ce s-a întâmplat?

Mama îi aruncă o privire agonizantă și, fără o vorbă, traversă bucătăria și o cuprinse în brațe.

–Mamă, ce este? Ce s-a întâmplat? întrebă iar, simțind cu absolută certitudine că aceea era clipa din viața ei în care tot ceea ce știa, și iubea, și tot ce reprezenta o certitudine, avea să se schimbe.

–Johnny... a avut un accident... a fost omorât când pleca de la bal, zise mama, cu glasul gâtuit.

La auzul acelor vorbe, Charlotte a scos un sunet lung și sfâșietor, un vaiet de durere.

–Nuuuu... nu... mama, nu... te rog... nu...

Au rămas agățate una de cealaltă, plângând, în timp ce Pam le privea, plângând la rândul ei. Voia să le fie alături, dar fără să se amestece. Câteva minute mai târziu, Jim a revenit. Era treaz din nou și Alice n-a mai observat pe chipul lui decât deznădejdea. Au stat și au plâns cu toții, împreună, vreme îndelungată, apoi Alice a urcat la Bobby în cameră. Puștiul era treaz și stătea întins în pat, cum obișnuia uneori să facă. Mama lui însă avea sentimentul că astăzi el simțea că s-a întâmplat ceva rău și se ascundea de acel ceva. Nici chiar mutenia lui nu era suficientă pentru a-l feri de oroarea acelui lucru.

–Trebuie să-ți spun ceva foarte trist, începu mama așezându-se pe pat lângă el și trăgându-l spre ea, ca să-l ia în brațe. Johnny a plecat dintre noi... departe, în ceruri, lângă Dumnezeu... Te iubea foarte tare, scumpule, mai zise, plângând în timp ce-l îmbrățișa.

Îi simți trupul cum se zguduie și apoi cum înțepenește în brațele ei, dar nu rosti nici un cuvânt. Când s-a îndepărtat puțin de el, ca să-l poată privi, a văzut că băiatul plânge, fără zgomot, sfâșietor, la fel de zdrobit de durere

și ceilalți. Fratele pe care îl adora fusese luat dintre ei. Înțelese perfect asta și nu s-a oprit o clipă din plâns, tot timpul cât Alice l-a ajutat să se îmbrace. Au coborât la parter, mână în mână, și pentru amândoi ziua a trecut apoi într-o ceață de suferință.

Pam a rămas cu Bobby și cu Charlotte câtă vreme Alice și Jim s-au dus la morgă. Când și-a văzut fiul, Alice a scos un vaiet de jale și l-a îmbrățișat. Până la urmă, Jim a trebuit să o scoată de-acolo cu sila. Au mers apoi la capela funerară, să aranjeze lucrurile și acolo, și au revenit acasă după ora prânzului. Pam le pregătise, în tăcere, ceva de mâncare. Charlotte stătea în curtea din spate, tăcută, iar Bobby era sus, în camera lui.

După-amiază, la știri, s-a pomenit despre accident și lumea a început să sune, să treacă pe la ei și să le aducă de mâncare. A trecut și Becky să-i vadă. Arăta groaznic. Era lividă și bandajul de pe față părea imens. Nu s-a oprit o clipă din plâns, în tot timpul cât a rămas acolo, și Pam a fost nevoită să o ducă acasă. Fata repeta fără încetare că îi pare rău, că fără Johnny nu va putea trăi și vorbele ei parcă erau ecoul durerii celorlați.

A doua zi durerea a devenit parcă și mai profundă, căci, cu fiecare oră care trecea, totul devenea din ce în ce mai real. În seara de dinainte aranjaseră lucrurile la capelă și acum sala pe care o aleseseră era plină de prieteni, de rude și de alți tineri de vârsta lui Johnny. Festivitatea de absolvire tocmai avusese loc și Johnny a fost pomenit. Au păstrat un moment de reculegere în memoria lui și toți cei prezenți în sala de festivități a liceului i-au deplâns pe cei dispăruți.

Înmormântarea a avut loc miercuri. Alice nu mai simțise în viața ei o suferință mai mare. Mai târziu nici măcar nu și-a mai amintit ceva din ce se petrecuse, în afară de flori, de cântecele intonate undeva, departe

parcă, și de faptul că își privise mereu pantofii. Tot timpul îl ținuse pe Bobby strâs de mână, iar Charlotte plânsese dezlănțuit. Jim avea un aer prosternat și plângea. Directorul liceului a ținut o scurtă cuvântare despre băiat, la fel și prietenul cel mai bun al lui Johnny. Preotul a făcut și el un necrolog foarte frumos, în care a vorbit despre ce copil deosebit fusese, cât de strălucit, ca elev, despre bunătatea lui și despre cât de iubit era. Dar nici vorbele acelea toate nu erau suficiente ca să estompeze suferința. Nimic nu putea alina durerea crâncenă pe care o simțeau cu toții. Nimic nu putea schimba faptul că Johnny era mort.

După ce au plecat de la cimitir, lăsându-l pe Johnny acolo, odată ajunși acasă părea că lumea se sfârșise pentru cei din familia Peterson. Nu găseau nimic ce i-ar fi putut mângâia în vreun fel, nimic de care să se poată agăța, nu încăpea negociere sau tocmeală. Johnny fusese luat de lângă ei într-o clipită. Totul se întâmplase prea repede, prea curând, prea dur, prea trist. Prea copleșitor și prea dureros pentru a fi suportat. Dar, fie că erau sau nu gata să-i facă față, realitatea trebuia îndurată. Trebuiau să depășească momentul și să-și continue viața fără el. Nu exista altă cale.

În seara aceea, Charlotte a adormit plângând. În camera lui, Bobby a rămas singur, întins pe pat, în tăcere. Și el plânsese toată ziua, dar până la urmă, extenuat, a adormit. Jos, în living, Alice și Jim au rămas cu ochii ațintiți în gol, cu gândul la fiul pe care îl pierduseră, încercând să asimileze faptele, luptându-se cu ideea imposibilă că el era pierdut pe veci, că niciodată nu se va mai întoarce. Era de-a dreptul de neînchipuit. De nesuportat. Nici unul nu voia să meargă la culcare, le era prea teamă de propriile gânduri și vise. Au rămas acolo noaptea întreagă. Într-un sfârșit, pe la ora trei, Alice a plecat să se culce. Jim a rămas

Jon și a băut toată noaptea. Dimineața, Alice l-a găsit adormit pe canapea, cu o sticlă de gin răsturnată lângă el, pe podea. Era începutul unei perioade care avea să se dovedească îngrozitoare pentru ei toți și Alice nici nu-și putea închipui că vor mai fi vreodată vremuri în care viața să revină la normal. Normal ar fi fost ca Johnny să vină acasă seara, după muncă, să plece în toamnă la colegiu, să fie primul din clasa lui și să joace în echipa de fotbal; să-l sărute și să-l ia în brațe, să-l mai poată privi și să-i zâmbească, să râdă cu el, să-l țină de mână sau să-i atingă părul. Faptul că el dispăruse nu era nici pe departe ceva normal. Iar pe măsură ce zilele treceau, una după alta, lui Alice îi devenea din ce în ce mai limpede că viețile lor nu vor mai fi niciodată normale.

capitolul 3

Pe patru iulie se împlinea deja o lună de la moartea lui Johnny. Alice dăduse la developat fotografiile pe care i le făcuse în seara balului. Imaginile băiatului, zâmbitor în smochingul lui, aproape că i-au frânt inima. A ales trei dintre ele, le-a dat la înrămat și le-a pus în camera Charlottei, a lui Bobby și a ei. Uneori, se gândea că era mai rău când se uita la fotografii. Johnny părea așa de chipeș, de tânăr și de viu.

Anul acela, sărbătoarea de 4 Iulie a fost una mohorâtă pentru familia Peterson. Petrecerea cu grătar pe care o organizau în fiecare an era acum de domeniul trecutului. Întâlnirea cu prietenii lor nu ar fi făcut decât să le aducă aminte de înmormântare, și nu părea potrivit să sărbătorească. Nu era nimic de serbat, nu exista motiv de distracție, nu aveau de ce să zâmbească. În ultima lună, casa fusese tăcută ca un mormânt. Păreau cu toții extenuați, vlăguiți și bolnavi. Și chiar așa erau. Supraviețuirea lor, zi după zi, era la fel de dificilă ca escaladarea Everestului și când se întâlneau seara, la cină, fiecare se uita șocat la cât de rău arată ceilalți.

Alice slăbise vreo șase kilograme și avea cearcăne vinețiii sub ochi. Recunoscuse față de Pam Adams, care o suna zilnic la telefon, că practic nu mai dormea nopțile. Adormea în fiecare zi pe la șase dimineața și se trezea cam după vreo oră, la șapte sau opt. Uneori adormea în fotoliu. Iar Jim stătea toată seara pe canapea și bea, până nu mai știa de el. Charlotte plângea întruna, dar toți făceau la fel. Fata nu mai voia să iasă din casă și pierduse aproape toate meciurile de baseball din luna aceea. Bobby nu mai fusese

apa de retras în sine decât imediat după ce se înecase. Cu toții suferau îngrozitor.

Nici Becky nu era mai bine, povestea Pam, la rândul ei. În prima săptămână după înmormântare nici nu dorise să se dea jos din pat și când, în sfârșit, se dusese la muncă, fusese așa de nefericită, că trebuiseră să o trimită acasă. În ultima săptămână reușise să meargă la serviciu, doar cu jumătate de normă. Plângea însă tot timpul, abia dacă mânca și repeta mereu că ar fi vrut să fi murit și ea odată cu el. Celorlalți copii ai familiei Adams le părea rău și erau îngrijorați pentru ea. Și lor le era dor de Johnny; fusese și prietenul lor.

–Trebuie să reușești să dormi puțin, îi zise Pam lui Alice, încercând să o facă să fie cu picioarele pe pământ. Până la urmă o să reușești. Și mie mi s-a întâmplat la fel, când a murit Mike. Dar sper că nu vrei să ajungi să te îmbolnăvești, înainte de a ajunge să dormi. Ce zici de niște somnifere?

Pam luase și ea o vreme, dar nu-i plăcuse, pentru că o făceau să fie ametită toată ziua. Așa că, până la urmă, se întărise singură, așa cum spunea și Alice că are de gând să facă.

–Spune-mi, Pam, așa o să mă simt mereu? o întrebă, cuprinsă iar de panică, pentru că-i era greu să-și imagineze că-și va petrece tot restul vieții purtând o astfel de durere.

–Cred că nu e la fel, când e vorba să-ți pierzi un copil. Și de uitat nu vei uita niciodată. Dar până la urmă lucrurile se schimbă. Te obișnuiești să trăiești așa. E ca și cum ai avea un picior mai scurt.

Pam însăși mai jelea încă după Mike, deși trecuseră deja doi ani. Doar că acum reușea să se scoale din pat în fiecare dimineață, să râdă uneori și să aibă grijă de copii. Ce nu i-a spus însă lui Alice era că, pentru ea, nu mai

exista bucurie adevărată. Dar prietenii susțineau, totuși, că într-o bună zi, va reveni.

–N-o să fie mereu la fel de groaznic, spuse ea. De-abia dacă a trecut o lună, Alice. Ce mai fac copiii?

–Charlie a început de ieri să joace baseball, dar la jumătatea meciului a renunțat. Antrenorul ei este nemaipomenit de înțelegător. A zis că poate să facă exact cum vrea ea, să joace, să stea pe bară sau doar să asiste la meciuri. Când era de vârsta ei, antrenorul și-a pierdut o soră și-mi spunea că știe exact ce înseamnă asta.

–Și Bobby?

–S-a închis complet în sine. Stă toată ziua întins pe patul lui și nici măcar la masă nu coboară. Trebuie să-l duc eu în brațe. Jim e de părere că nu ar trebui să-l cocoloșesc atât, dar...

Izbucni din nou în lacrimi, încercând să-i explice situația prietenei ei – deveniseră mai apropiate ca niciodată, și Alice ajunsese să depindă de conversația pe care o purtau zilnic.

–... dintr-un anumit punct de vedere, continuă, nu mai am nimic în afară de Bobby și de Charlotte. Jim nu este niciodată acasă și când este... în fine... știi și tu cum e el... se anesteziază cum poate, ca să nu mai simtă nimic. Nici măcar nu vrea să vorbească despre Johnny. După el, ar trebui să-i desființez camera și să scot tot ce e acolo. Dar încă nu pot să fac asta. Poate că nici n-am să pot vreodată. Uneori mă duc și stau acolo. Mi se pare că, dacă rămân destul de mult timp în cameră și-l aștept, se va întoarce acasă. Nici măcar așternuturile nu i le-am schimbat. Probabil că ție ți se pare o aiureală, mai adăugă Alice, parcă scuzându-se.

–Eu i-am păstrat hainele lui Mike mai bine de un an, și încă mai am unele dintre lucrurile lui preferate, zise Pam, care știa foarte bine cum este.

Pur și simplu nu am fost pregătită pentru toate astea, continuă Alice, tristă. Poate că nici n-o să fiu vreodată. Nu m-am gândit niciodată că el ar putea să moară, că nouă ni se poate întâmpla așa ceva. Astfel de lucruri li se întâmplau altora. Nu mi-am imaginat că eu voi păți așa ceva... sau oricare dintre noi...

Exact așa gândise și Pam atunci când bărbatul ei murise pe neașteptate. Să pierzi însă un băiat așa cum fusese Johnny, la doar șaptesprezece ani, era o tragedie și mai mare. Și Becky spunea același lucru. Johnny lăsase în urma lui multe inimi zdrobite, dar nu din vina lui. Unii îi spuseseră lui Alice că într-o zi va ajunge să fie furioasă pe el, pentru că i-a părăsit, dar ea nu-și putea închipui asta. Johnny nu fusese vinovat pentru propria moarte și, oricât de zguduiți erau din această pricină, ea nu ar fi putut nicicum să dea vina pe băiat.

Planificaseră ca, la sfârșitul lunii iulie, să meargă în vacanță pe malul lacului, dar acum își anulaseră planurile și au rămas acasă. A venit și luna august și Alice tot mai avea insomnii, dar măcar Jim bea mai puțin. Revenise la obiceiul lui de a bea bere seara, la televizor, și nu mai pusese gura pe gin. Charlotte juca iar baseball și Alice îl rugase pe soțul ei să meargă la meciurile fetei, să-i arate că o susține, după toate cele prin care trecuseră, dar el zicea că nu are timp. Bobby continua să rămână în pat mai tot timpul. Cu toate eforturile lui Alice de a-l ademeni să coboare și să stea cu ea, de a-l distra și a-l ține ocupat, în clipa în care ea se întorcea cu spatele sau răspundea la telefon, sau făcea orice altceva, puștiul urca înapoi, la patul lui. Seara, casa era tăcută ca un cavou – fiecare stătea singur și își oblojea rănile, gândindu-se la Johnny.

La începutul lui septembrie, când Pam s-a uitat mai bine la Alice, și-a zis că arată mai rău decât în iunie. Trecuseră trei luni de la accidentul lui Johnny, dar pentru

mama lui nimic nu se schimbase. Era la fel de înmărmurită de durere ca în primele zile după moartea lui, și abia dacă voia să se îmbrace dimineața. Când o făcea, arunca pe ea un tricou plin de găuri și o pereche de jeanși. Arăta tot atât de deprimant pe cât se și simțea. Pam se oferise chiar să-i aranjeze părul, dar ea clătinase din cap și spusese că nu-i pasă.

Cam pe când se pregăteau copiii să meargă din nou la școală, Alice a început să simtă dureri la stomac. Erau ascuțite și destul de puternice și, într-o seară, s-a hotărât să-i spună și lui Jim despre ele.

–Ai face bine să te duci imediat la doctor, zise bărbatul, privind-o îngrijorat.

Cu toții erau acum înspăimântați de ceea ce ar fi putut păți ceilalți. Realitatea că unul dintre ei putea oricând să moară le fusese aruncată în față nu demult. Alice era mereu îngrijorată pentru Charlotte, nu cumva să se rănească în timpul antrenamentelor sau să fie lovită de vreo mașină, când mergea la școală cu bicicleta. Ideea invulnerabilității fusese pierdută pentru totdeauna.

–Nu cred că am ceva, răspunse Alice, fără prea mare convingere.

Era mai îngrijorată pentru copii. De două ori în săptămâna aceea, Charlotte venise mai devreme de la școală, din pricina unor migrene, iar Bobby nu voia deloc să meargă la școală. Se încuia în camera lui, ca să nu fie nevoit să plece, iar directorul le recomandase să mai aștepte încă o lună, să vadă cum evoluează.

Durerile de stomac au devenit și mai acute în următoarele câteva săptămâni, dar Alice n-a mai zis nimic. Lui Pam i-a spus doar că știa că trebuie să fie puternică pentru toți ceilalți. Și Becky era încă într-o stare destul de proastă. Începuse din nou să lucreze cu normă întreagă, dar seara nu făcea altceva decât să stea acasă și să plângă. Nu se mai

Jim Alice cu prietenii, nici nu mai mergea nicăieri. Johnny îi lăsase pe toți într-o stare deplorabilă.

A mai trecut o lună de la începerea școlii. Într-o noapte, Alice stătea întinsă lângă Jim și încerca din răsputeri să nu țipe. Durerile erau atât de stăruitoare, că abia de mai putea gândi limpede, și, puțin după ce se așeză în pat, a început să vomite. Când s-a uitat, a văzut mici bălți de sânge. Experiența ei de asistentă medicală o făcea să înțeleagă cât de grav era. A stat în baie vreme îndelungată, vomitând, și când, într-un final, a deschis ușa, de-abia se putea ține pe picioare. Jim nu adormise încă, deși era ușor amețit. S-a dezmeticit imediat când a văzut-o. Nici măcar nu mai era palidă la față, ci de-a dreptul lividă. Bărbatul s-a ridicat în capul oaselor, cu o expresie de panică pe chip.

– Alice, te simți bine?

– Nu, răspunse, moale, cocârjată de durere.

Nu mai putea să facă nici un pas și, când a ridicat ochii spre el, camera a început să se învârtă cu ea și s-a lăsat să alunece ușor pe podea.

– Alice!... Alice...

S-a repezit să o prindă, tocmai când ea leșina. A alergat la telefon și a format 911. Femeia arăta ca moartă, dar îi simțea inima bătând. Când i-au răspuns, le-a spus că soția lui își pierduse conștiența și că vomitase. Brusc, și-a dat seama, privind-o, cât de mult slăbise. I-a trecut prin minte că ar putea să o piardă, să moară și ea. Nici nu voia să se gândească la asta. În timp ce el discuta cu dispeceratul de urgență, Alice s-a mișcat și a început iar să vomite. Nu și-a mai recăpătat conștiența, iar Jim a văzut și el micile bălți de sânge.

– Trimitem imediat o ambulanță, a auzit în receptor.

Câteva minute mai târziu – el era tot îngenuncheat alături de Alice –, a auzit sirena ambulanței și a fugit

să le deschidă paramedicilor. A coborât treptele, câte două odată, apoi i-a condus la etaj. În timp ce aceștia se grăbeau să intre în cameră, Charlotte a apărut pe hol. Era speriată. Din fericire, Bobby dormea adânc.

–Ce s-a întâmplat? întrebă fata, cu ochii plini de spaimă, în timp ce îi privea pe paramedici aplecați deasupra trupului inert al mamei ei.

Observase chiar și ea cât de lividă era Alice și a început să plângă.

–Tati, ce se întâmplă?

–Nu știu, îi răspunse acesta cu vocea sugrumată. Mama a vomitat sânge.

Nu i-a trecut prin minte să o liniștească pe Charlotte, era prea îngrijorat pentru soția lui, ca să se mai gândească și la fată. Acum nu avea vreme decât pentru Alice. Voia să audă care era părerea paramedicilor.

–Cauzele ar putea fi multiple, explicară aceștia, dar cel mai probabil este vorba despre un ulcer perforat. Trebuie să o internăm de urgență. Veniți și dumneavoastră cu noi? au mai întrebat, în timp ce o așezau pe o targă și o înveleau.

Chiar în stare de inconștiență, Alice tremura și intra rapid în șoc, din cauza pierderilor de sânge.

–Imediat, vin și eu, spuse Jim, trăgându-și iute pe el pantalonii și încălțând pantofii, fără șosete.

Își puse un pulover, apucă telefonul și o sună pe Pam. I-a povestit ce se întâmplă și a întrebat-o dacă poate să vină și să stea cu cei mici, până se întorcea el acasă. Îi părea rău că trebuie să apeleze la ea, dar nu știa pe cine altcineva ar fi putut să roage să-l ajute.

–Du-te cu ea. Eu ajung acolo în cinci minute. Nu-ți face griji pentru copii, Jim. O să rămână Becky aici, cu ai mei. Tu să ai grijă de Alice! Sunt de mult timp îngrijorată de starea ei.

Toți observaseră că slăbea, dar nimeni nu spusese nimic. Știau de ce și cât de greu îi era să revină la viață. Fuseseră cele mai grele patru luni din viața ei, de la moartea lui Johnny, în iunie.

Jim s-a urcat în ambulanță alături de Alice, fără să-i spună fetei sale nici o vorbă înainte de a pleca. Charlotte a rămas ghemuită în patul părinților ei, ca un copil rătăcit. Apoi a găsit-o Pam când a ajuns. A strâns-o tare în brațe și, odată a reușit să o liniștească și să o lase singură, s-a dus să vadă ce face Bobby. Spre marea ei ușurare, băiatul dormea profund. Pam i-a pregătit lui Charlie niște lapte cald, apoi a curățat sângele de pe covorul din dormitor. S-au așezat amândouă la masa din bucătărie și au stat de vorbă ore întregi. Au vorbit despre cât de tristă era viața acum, fără Johnny, cât de supărați fuseseră părinții Charlottei, cât de mult bea tatăl ei și cât de distrusă era mama. Charlie i-a spus lui Pam că viața lor nu va mai fi niciodată aceeași și Pam a recunoscut că așa este, dar i-a spus că, într-o zi, va ajunge să fie iar mai bine. Nu va rămâne mereu ca acum, iar cu timpul Alice se va consola și va reuși să le acorde iarăși toată atenția ei. Deocamdată, era schilodită de durere, însă era vorba despre un proces și nu despre o situație fără sfârșit, a asigurat-o Pam.

După ce a culcat-o pe Charlotte, Pam a telefonat la spital și a vorbit cu Jim. Medicii se ocupau încă de Alice. Îi administrau medicamente intravenos, i se dăduseră sedative și două unități de sânge. Nu era încă în afara pericolului, nici pe departe. Își recâștigase conștiența o dată, pentru scurt timp, dar ultima dată când Jim trecuse pe la ea era tot inconștientă. I-a spus lui Pam că o puseseră într-o rezervă de lângă Secția de terapie intensivă și o asistentă de acolo era prezentă în permanență. Doctorii o vizitau mereu și pe el nu-l lăsaseră să rămână cu ea. Avea voie să intre la ea doar cinci minute la fiecare

jumătate de oră. Și când intra acolo, i se părea că arată groaznic.

Pam îl asculta și, când a vorbit, vocea ei trăda o îngrijorare disperată:

–Mai exact, care au spus că e problema?

–Se pare că are ulcer, răspunse Jim, complet treaz, dar incredibil de speriat. Cred că sângerarea s-a oprit, dar dacă nu ar fi adus-o așa de repede cum au făcut-o, putea să moară.

–Da, știu, zise Pam în șoaptă. Slavă cerului că au reușit!

–Te mai sun eu să-ți spun cum mai merg lucrurile aici.

–Sună-mă când vrei. Am să răspund imediat ce sună telefonul, ca să nu-i trezim pe copii.

–Mulțumesc, Pam.

Zicând acestea, bărbatul s-a întors lângă soția lui. Asistenta îi spusese că e sub efectul sedativelor și că va dormi câteva ore bune. Pentru noaptea aceea i-au oferit un pat în sala de așteptare. Jim nu voia să plece de lângă ea și era recunoscător că poate rămâne. De cum a pus capul jos, pe patul pliant pe care i-l dăduseră, a adormit. Tensiunea și agitația provocate de grija pentru ea îl extenuaseră și, oricum, era trecut de miezul nopții.

Alice dormea acum ceva mai liniștit și nu mai vomitase. Tensiunea arterială îi mai crescuse, iar asistenta trecea pe la ea la fiecare douăzeci de minute, ca să-i verifice semnele vitale. Medicii erau mulțumiți că nu mai era în pericol de moarte. O lăsau acum singură în rezervă câte douăzeci de minute și ea avea un somn profund, plin de vise complicate. N-ar fi putut spune unde o purtau aceste vise, însă după o vreme și-a dat seama că Johnny îi era alături. Părea fericit și liniștit și, după un timp, s-a întors către ea, zâmbind.

Mami, mamă, i-a spus.

Arătă exact ca în fiecare seară, atunci când revenea [illegible] de la Becky, după serviciu, iar ea îi pregătise cina.

Mami, dragul mamei, ce mai faci?

Alice își dădea seama că putea vorbi cu el în vis. A remarcat cât de bine și de fericit arăta și era bucuroasă [illegible] așa. Se simțea mai degrabă trează decât adormită, dar știa că trebuie să fi dormit, dacă îl putea vedea. Și mai știa că nu voia ca visul să se sfârșească.

Fac bine, mamă. Dar tu nu ești foarte sănătoasă. Ce-ai făcut cu tine?

Alice îi putea citi îngrijorarea în ochii lui căprui. Purta o cămașă albastră, curată, jeanși și pantofii lui preferați și nu se întreba cum de reușise să-i ia cu el. Chiar și în vis, își amintea limpede că îl înmormântaseră cu altă pereche de pantofi și cu unicul lui costum, de culoare închisă. Dar misterul hainelor cu care era îmbrăcat părea prea adânc pentru a fi dezlegat.

–Sunt bine, îl liniști ea. Numai că mi-e foarte dor de tine.

O încerca sentimentul ciudat că, de fapt, ea nu spunea nimic, ci că vorbea cu el în gând, fără să-i fie clar cum anume o făcea.

–Știu că ți-e dor de mine, zise Johnny, blând. Dar asta nu înseamnă că trebuie să te neglijezi. Charlie e foarte tristă în ultima vreme și Bobby e complet dat peste cap.

–Știu că sunt așa, dar nu știu ce să fac pentru ei.

–Tata trebuie să se ducă la meciurile ei, chiar dacă este fată. E o sportivă mai bună decât am fost eu vreodată. Iar Bobby nu te mai ascultă. Trebuie să faci ceva, mamă, sau va ajunge din ce în ce mai rău.

Băiatul ajunsese aproape autist, și ea se gândise la asta cu mare îngrijorare.

–De ce nu vorbești tu cu tati? întrebă ea, iar el îi zâmbi.

Îl vedea perfect, cu ochii închiși, și îl auzea în mintea ei.

–Tata nu poate să mă audă. Numai tu poți.

Știa că Johnny are dreptate, pentru că era visul ei, nu al lui Jim.

–Trebuie să te vindeci și să te duci acasă. Nu poți să faci nimic, pentru nici unul dintre ei, dacă nu te faci bine. Trebuie să te faci bine și să te duci acasă.

Îi auzea atât de limpede vocea în tăcerea din mintea ei...

–Dar nu vreau să merg acasă, zise ea nefericită și începu să plângă în vis. Urăsc să stau în casa aia acum, când tu nu mai ești. Mă întristează așa de mult.

Johnny s-a uitat lung la ea, fără să știe exact ce ar fi putut să-i spună când plângea. A luat-o în brațe și Alice și-a suflat nasul.

–N-o să mă pot obișnui niciodată, zise, încercând să-i explice, ca și cum lucrurile s-ar fi putut schimba, Johnny s-ar fi putut răzgândi și s-ar fi întors acasă, dacă ea reușea să-l convingă.

–Ba ai s-o faci, îi întoarse el răspicat. Ești o femeie foarte puternică.

Avea o voce care trăda hotărârea.

–Ba nu sunt, suspină Alice. Nu pot fi puternică pentru toți, pentru tatăl tău, pentru mine, pentru Charlie și Bobby. Nu mai am ce să le ofer.

–Sigur că ai, insistă Johnny, apoi ea auzi un zgomot în vis, ca și cum o altă voce îi vorbea.

Părea să vină de departe și nu-i era cunoscută. Își deschise ochii, să vadă a cui era. Era asistenta. Cât o privi, sentimentul că Johnny îi vorbește dispăru.

Dar' știu că aveți niște vise foarte agitate în noaptea asta, nu-i așa? îi spuse asistenta.

I-a verificat din nou tensiunea arterială, mulțumită de rezultat. Starea lui Alice se îmbunătățise, însă viața ei fusese o vreme pe muchie de cuțit.

Alice a închis ochii și a adormit la loc. Pe dată și-a reluat visul și l-a văzut din nou pe Johnny, care o aștepta. Asta a alinat-o. Băiatul stătea pe un zid scund și își legăna picioarele, așa cum făcea când era copil. A sărit de-acolo de cum a zărit-o, dar ceea ce a început ea să-i spună nu l-a bucurat deloc.

–Johnny, vreau să vin cu tine.

Rostise, în sfârșit, cuvintele pe care de patru luni își dorise să i le spună. Acum putea în sfârșit să o facă, în vis. Purtase cu ea gândul acesta de ceva vreme, undeva în adâncul minții ei, dar până acum nu-l formulase niciodată în cuvinte și nici nu și-l recunoscuse, sieși măcar. Își dorea să fie cu el, nu mai putea trăi fără băiatul ei.

Johnny o privi șocat.

–Ți-ai pierdut mințile? replică el. Vrei să-i părăsești pe Bobby, pe Charlie și pe tata? În nici un caz! Au prea multă nevoie de tine. E drept că nu eu sunt cel care hotărăște pe aici, dar pot să-ți spun că nici unul dintre cei de-aici n-ar fi de acord cu ideea asta. Scoate-ți-o din cap, mamă. Vino-ți în fire, încheie el, cu o voce care îi trăda supărarea.

–Nu pot să fac nimic fără tine, îi răspunse Alice nemulțumită. Nu mai vreau să rămân pe lumea asta.

–Nu mă interesează! Mai ai treburi de făcut. Ca și mine, de altfel.

Băiatul rostise cuvintele pe un ton mult mai matur decât avea atunci când îi părăsise.

–Ce treburi ai tu de făcut? îl întrebă mama lui, curioasă, dar el a ridicat doar din umeri, așezat din nou pe zidul scund și bălăbănind din picioare.

–Nu știu. Încă nu mi s-a adus la cunoștință. Dar ceva îmi spune că va fi o sarcină dificilă, dată fiind atitudinea ta și starea în care ești. Mamă, cum ai putut să ajungi în halul ăsta? Tu nu te-ai dat niciodată bătută, până acum.

Părea dezamăgit de mama lui.

Alice a privit adânc în ochii pe care îi știa atât de bine, dorindu-și să-i poată atinge fața. Simțea însă că nu se poate, știa, cumva din instinct, că dacă ar fi făcut-o, s-ar fi putut trezi.

–Până acum, tu erai cu mine, în viață. Dragule, nu pot îndura toate astea. Pur și simplu, nu pot.

Johnny sări iar de pe zid și o privi în ochi în timp ce ea spunea toate astea. Părea foarte supărat.

–Nu vreau să te mai aud niciodată spunând așa ceva, rosti din nou, cu intransigență. Poartă-te cum trebuie!

Vorbea mai degrabă ca un tată decât ca un copil, maturizat parcă peste noapte. Chiar și Alice își dădea seama că era un vis cu totul bizar. Într-un fel ciudat, părea real, ca și cum s-ar fi aflat pe altă lume, împreună cu el.

–Bine, bine, îi răspunse dojenitor băiatului, ca și când ea ar fi fost copilul – și întocmai așa se și simțea. Tu nu știi cât de greu îmi este să stau aici fără tine.

De patru luni tânjea să-i spună asta și era ușurată că, în sfârșit, putuse s-o facă.

–Știu. Mi-a părut rău că a trebuit să vă părăsesc așa de repede. A fost o surpriză. Și pe biata Becky, nici pe ea n-am vrut s-o părăsesc.

Chipul i s-a întunecat de mâhnire la gândul acela și Alice a simțit că o doare inima pentru el.

–Acum e ceva mai bine, îl consolă mama, și el încuviință din cap, ca și cum știa mai mult chiar decât ea.

–O să-și revină. Doar că încă nu știe asta. La fel va fi și cu voi, cu tine, cu Charlie, cu Bobby și cu tata. Dacă

tu ai vrea să faci ceea ce trebuie, ca să treci peste asta, și dacă tata s-ar duce la meciurile lui Charlie, lucrurile s-ar schimba chiar mai repede decât acum. Numai că voi chiar că nu-mi faceți deloc mai ușoară sarcina.

O privi foarte îngrijorat și puțin obosit. Alice a observat că el părea să pălească ușor, în timp ce ea îi vorbea, ca și cum stătuse prea mult cu ea și acum se destrăma.

–Îmi pare rău, scumpule. N-am vrut să te dezamăgesc, își ceru ea iertare, în speranța că visul nu se apropia de final, cu sentimentul straniu că el avea să dispară încet, iar ea se va trezi.

–Mamă, nu m-ai dezamăgit niciodată. Și știu că nici acum n-o s-o faci. Deocamdată, trebuie să te faci bine și pe urmă o să vorbim despre restul.

–Când?

Nu mai avusese un astfel de vis și voia să știe când avea să-și vadă odorul din nou.

–Ți-am spus, când te faci bine. Acum nu vreau să te gândești la nimic altceva.

–De ce nu?

–Pentru că ești bolnavă, iar eu încă nu mi-am primit însărcinarea.

Vorbea cumva cifrat, și asta o deruta. Dar se plimbau încă împreună și Johnny părea mai real ca niciodată.

–Ce însărcinare?

–Nu te preocupa tu de asta, mamă, îi vorbi el iarăși ca un adult, iar ea fu ușurată să vadă cât de bine îi mergea.

–Mergi la școală?

–Cred că poți să-i spui și așa. Poate că trebuie să demonstrez că merit să port aripi, mai zise și izbucni pe dată în râs.

O sărută pe obraz și se depărtă. Alice ar fi vrut să alerge după el, dar a constatat că nu poate să-l urmeze. Părea că între ei se înălțase un zid și ea era nevoită să se oprească.

Îl privi cum dispare, dar nu se simțea la fel de tristă cum fusese înainte. Când asistenta a trezit-o din nou, ca să-i ia tensiunea, Alice i-a zâmbit. Fusese cel mai frumos vis pe care l-a avut vreodată.

–Se pare că vă simțiți mult mai bine, doamnă Peterson, după cum arătați, zise sora, cu un aer mulțumit.

După ce ea a plecat, Alice a adormit la loc, însă de data asta nu l-a mai visat pe Johnny.

A doua zi dimineață, Jim a venit să o vadă, împreună cu copiii, înainte de a-i duce la școală și a se pregăti de muncă. Alice era cât pe ce să le povestească despre visul ei, dar apoi s-a gândit mai bine și a renunțat. Nu voia să-i sperie și simțea că ar trebui să păstreze secretul. Oricum, era dificil să discute cu Jim despre astfel de lucruri și, în plus, bănuia că lui Bobby îi era frică de fantome.

Doctorul decisese să o mai țină o noapte în spital, și după-amiază Pam a venit să o vadă și să stea de vorbă. Jim i-a telefonat să-i spună că hotărâse să rămână acasă, cu copiii, peste noapte. Alice l-a asigurat că se simte bine. În noaptea aceea l-a visat din nou pe Johnny. Îi plăcea această nouă dimesiune pe care o descoperise cu ajutorul lui și ar fi vrut să doarmă încontinuu. Băiatul părea fericit și era într-o dispoziție excelentă. Au vorbit despre o sumedenie de lucruri – despre Becky, școală, despre serviciile pe care le avusese el de-a lungul anilor și despre motivul pentru care tatăl lui bea așa de mult. Amândoi știau că era din cauza accidentului pe care îl făcuse cu cinci ani în urmă, însă Johnny a spus că trecuse destul timp de atunci și că era momentul să se oprească. Părea să se fi înțelepțit mai mult decât pentru vârsta lui.

–Ușor de spus, greu de făcut, îi șopti Alice. Nici mie nu-mi place, dar atâta vreme cât Bobby nu va vorbi, tatăl tău va continua să fie măcinat de vinovăție.

-O să vorbească, până la urmă. Atunci când o să fie pregătit. Iar tata nu o să mai aibă nici o scuză.

-Ce te face să crezi că Bobby va vorbi?

De vreo doi ani încoace, Alice pierduse orice speranță. Făcuseră tot ce se putea pentru el și nu obținuseră nici o schimbare sau ameliorare. Așa avea să fie și acum, știa ea sigur.

-O să vorbească, ai să vezi.

-Știi tu asta dintr-o sursă autorizată sau încerci doar să mă înveselești? îl întrebă cu zâmbetul pe buze; se simțea atât de bine să-l vadă pe Johnny din nou, chiar dacă numai în vis.

-Și una și alta. De fapt, inima îmi spune că așa va fi. Eu îl aud mereu vorbind, în mintea mea.

-Știu, zise ea trist, gândindu-se la băiatul ei cel mic și la trauma pe care o suferise. Însă nimeni altcineva nu poate.

-Cred că și tu l-ai putea auzi, dacă ai încerca.

Medită o vreme la cele spuse de Johnny. Era o idee interesantă, un lucru pe care nu îl încercase până atunci. Întotdeauna completase cu propriile cuvinte tăcerile lui, dar nu-i trecuse nicicând prin cap să-l asculte pe Bobby cu mintea, așa cum făcea Johnny.

-Am să încerc, atunci când ajung acasă, îi promise, întrebându-se dacă nu cumva de aceea îi apăruse Johnny în vis, dacă nu acesta era mesajul pe care voia el să i-l transmită.

Sau poate că era doar din cauza vreunei substanțe pe care i-o administraseră în spital. Poate că medicamentele o făceau să halucineze. În timp ce stăteau de vorbă, a avut senzația că e deja aproape dimineață. O îngrozea gândul că se va trezi și-l va pierde iar. Acum ura diminețile. Se trezea cu o greutate ca de plumb, care îi apăsa pieptul, cu presimțirea că li se întâmplase ceva îngrozitor. În câteva

clipe, apoi, când deschidea ochii, își amintea ce este – Johnny nu mai era printre ei.

–Nu vreau să te pierd din nou, zise mâhnită, pe când el începea din nou. Nu pot să rămân cu tine, aici?

Nu-și dorea nimic altceva decât să fie cu el.

–Bineînțeles că nu, doar n-ai murit! Și nici n-o s-o faci, mulți ani încă. Mai ai o grămadă de lucruri de făcut pe pământ, rosti el cu hotărâre.

–Îmi lipsești așa de mult.

–Și tu mie, mamă, îi răspunse el calm. Mult de tot. Mi-e dor și de Becky... de Bobby... și de Charlie... de tata. E greu să mă obișnuiesc fără voi. Dar o să mai rămân prin preajmă încă o vreme.

–O să mai rămâi? întrebă Alice surprinsă, zâmbindu-i.

–Am o misiune de îndeplinit, declară Johnny, misterios.

Alice părea încurcată:

–Da? Ce fel?

–Nu știu. Partea asta nu ți se spune. Trebuie să-ți dai singur seama. Ei nu-ți oferă detalii. Cred că, într-un fel... ți se relevă.

–Ce vrei să spui?

Era contrariată.

–Mamă, nici eu nu știu prea bine. Cred că pur și simplu acționez așa cum simt că se așteaptă de la mine să o fac... și când totul va fi împlinit, voi putea pleca.

Părea destul de simplu, odată ce ar fi reușit să înțeleagă ce avea de făcut, la timpul potrivit.

–Nu înțeleg, zise mama. Și ce-o să se întâmple acum, când mă trezesc? Când mă culc iar, voi mai avea visul ăsta?

Ar fi vrut să doarmă pe veci, ca să-l poată vedea mereu.

Auzindu-i întrebarea, Johnny izbucni în râsul acela pe care ea și-l amintea așa de bine, cum își amintea și zâmbetul lui, de care îi era așa de dor. Îi era atât de bine când îl vedea, încât o făcea mai mult ca oricând să nu mai vrea să se trezească.

–Cred că o să mă vezi destul de des, răspunse Johnny, dar nu pomeni nimic despre vis.

–Când?

Avea nevoie de răspunsuri de la el și de promisiunea că o să-l vadă iar în visele ei. Ultimele două nopți veniseră ca un dar din partea lui. Era ca și când ar fi fost nievea cu el.

–Acum, îi explică băiatul, degajat și cât se poate de în largul lui.

–Cum adică, acum?

–Adică acum, când te trezești din somn.

–Vrei să spui că mă trezesc din somn și o să te văd?

Nici chiar ea nu putea crede asta. Johnny încuviință iar din cap, în vreme ce ea îl privea zăpăcită.

– Ce-ar fi să-mi explici?

–Bine. Trezește-te!

–Acum?

–Da, acum. Deschide ochii!

–Nu vreau să deschid ochii. Dacă mă trezesc, tu ai să dispari și totul va fi iar îngrozitor. Refuz să mă trezesc! se încăpățână Alice, mai copil chiar decât fiul ei, strângându-și pleoapele cât putea de tare.

–Mamă, trezește-te! Deschide ochii!

La început a încercat să-i reziste, apoi a descoperit că-i era imposibil. Era ca și cum el o forța să facă așa cum îi spunea. Deschise ochii și clipi des; la început, nu a văzut nimic în bezna camerei de spital, dar când ochii i s-au obișnuit cu întunericul, l-a zărit pe Johnny așezat la capătul patului. Arăta exact ca în visul ei.

–Măi, ăsta zic și eu vis teribil, spuse, privindu-l și zâmbind. Probabil e de la medicamente.

Era amuzată. Poate că era vorba de o halucinație și nu de un vis.

–Nu, mamă, nu e de la medicamente, îi explică Johnny convingător, deși el însuși încerca să se deprindă cu situația. Sunt chiar eu.

–Cum adică, tu ești?

Îl țintui cu privirea. Nu înțelegea nimic din toate acestea. Simțea că nu mai visează și era totalmente derutată. Îl vedea pe Johnny vorbindu-i și avea impresia că e cât se poate de trează, dar asta era de-a dreptul straniu.

–Exact cum am spus. Eu sunt. E o chestie super, mamă, nu-i așa?

Băiatul părea încântat, dar în privirea ei se putea citi un licăr de spaimă. Începu să se întrebe dacă nu cumva delira. Poate că durerea după pierderea lui o împinsese dincolo de limite.

–Am să mă întorc la voi, pentru un timp, dar numai tu o să mă vezi, zise Johnny, încercând să-i explice mamei lui, în timp ce ochii ei deveneau tot mai mari, de mirare. Cred că e un fel de pact special. Mi-a spus cineva că se întâmplă cu aceia care pleacă prea brusc de pe lumea asta și au nevoie să încheie treburi rămase nerezolvate. Tot ce știu este că trebuie să ajuți lumea să rezolve unele chestiuni. Numai că nu mi-a spus nimeni ce am de rezolvat și nici pe cine anume să ajut. Presupun că asta trebuie să aflu singur.

–John Peterson, începu maică-sa, așezată cum era, pe patul de spital, și zgâindu-se la el, în încercarea de a părea fermă. Te-ai apucat cumva de droguri pe-acolo?

Alice avea aerul unui om complet confuz. Devenise, fără să vrea, parte dintr-un fenomen care contrazicea tot ceea ce știuse sau crezuse până atunci. Semăna

cu o experiență extracorporală, care îl includea și pe Johnny, și care părea fericit, real și în largul lui.

–Nu înțeleg ce se întâmplă, zise, puțin cam palidă la față. Cred în continuare că e de la medicamentele pe care le iau, continuă, ca pentru sine, în timp ce în cameră intra o asistentă, iar Johnny dispărea.

Parcă nu fusese niciodată acolo, dar, de astă dată, ea nu se mai simțea tristă. Prezența lui fusese mult prea reală și, măcar de data asta, ea nu mai avea sentimentul pierderii devastatoare. Se simțea înveselită, într-un mod ciudat.

–Ei, cum vă simțiți astăzi? o întrebă voioasă asistenta.

A fost mulțumită și de această dată de starea medicală a lui Alice și a rămas doar câteva minute cu bolnava, apoi a plecat. Alice a închis ochii, cu gândul la fiul ei, și când i-a deschis iar, Johnny stătea lângă patul ei, zâmbind cu gura până la urechi.

–Nu poate fi adevărat, zise Alice, întorcându-i zâmbetul. Dar mă bucur de fiecare clipă. Unde-ai plecat?

–Nu pot rămâne, când sunt și alții în cameră. Astea sunt regulile. Ți-am spus că sunt aici doar pentru tine, mamă.

–Mi-aș dori să fie așa, răspunse ea cu un căscat, fără să-și ia, totuși, ochii de la el.

Îi era din ce în ce mai greu să înțeleagă, dar se simțea din ce în ce mai bine. Era atât de minunat că putea să-l vadă, sau să creadă că îl vede.

–Mamă, pentru tine sunt aici. Ai încredere în mine. Ți-am spus, e grozav!

–Ce-mi tot îndrugi?

Acum devenise brusc nervoasă, ca și cum i se întâmpla ceva foarte important, dar mult peste puterea ei de control, sau a lui. Exact așa și era.

–Știu că ți se pare ciudat, îi explică Johnny. Și cu mine a fost la fel. M-au trimis înapoi pe pământ, pentru o perioadă, cu o misiune specială. Pentru că, atunci când am murit, a fost atât de brusc, încât n-am avut timp să termin ce aveam de făcut. Așa că mă lasă acum s-o fac. Nu pentru mine, ci pentru toți ceilalți. Cred că pentru... tine... Bobby... Charlie... tata... probabil și pentru Becky... poate și pentru mama ei... am o mulțime de lucruri de făcut, dar încă nu mi s-a explicat ce anume.

–Vrei să spui că te întorci?

Stătea în pat, în capul oaselor, și se holba la el. De astă dată, știa sigur că nu doarme.

–Doar pentru o vreme, îi răspunse el cu un aer mulțumit.

–Adică, eu chiar te văd? Nu e doar efectul vreunui medicament pe care mi l-au băgat în perfuzie și care dă halucinații?

–Nu, e mai mult decât atât. Mult mai mult, sublinie el cu un zâmbet. Și este atât de bine! Mi-ați lipsit cu toții așa de tare.

–Și tu mie, spuse ea, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

Din instinct, a întins brațul spre el și Johnny a prins-o de mână. Se simțeau exact ca în vremurile bune, iar Johnny arăta la fel. Era același băiat frumos ca întotdeauna, fiul ei drag.

–Vrei să spui că am să te văd mereu, ca înainte? îl întrebă, cu o expresie de neîncredere și cu glasul sugrumat.

–Cam așa ceva. Cu excepția timpului când am să fiu ocupat cu altceva. Ți-am spus, o să am foarte multe de făcut. Este o misiune importantă.

–Și mai poate cineva să te vadă?

–Nu, doar tu. Speram cumva ca Becky să poată, dar nu îi s-a părut o idee bună. Ție ți s-a făcut un fel de mare favoare. Cred că ar trebui să rostești o mulțumire sau ceva, când o să ai ocazia.

Mama dădu din cap și se uită la el, incapabilă să dea crezare celor pe care le auzea.

–Așa am să fac, îi șopti. Așa am să fac.

Apoi, copleșită iar de îndoieli, continuă:

–Ești sigur că nu am luat-o eu razna... sau că nu mi-au dat halucinogene, al căror efect va dispărea când ajung acasă?

–Sunt absolut sigur. Ce-ar fi să te odihnești puțin? Eu am ceva de rezolvat. Ne revedem când ajungi acasă.

S-a aplecat spre ea și a sărutat-o, iar ea aproape că îi simți căldura. Apoi Johnny i-a zâmbit din nou și, într-o clipire, a dispărut din ochii ei, ca atunci când îl pierduse. Dar acum senzația nu mai era aceeași. Știa că nu e pierdut, dar tot nu era sigură de ceea ce se întâmplase. Orice ar fi fost însă, inima îi era mai ușoară decât îi fusese în ultimele patru luni, sau decât oricând.

Se întinse pe pat, cu gândul la el, simțind căldura pe care el i-o lăsase în preajmă. A repetat cuvintele pe care el i le spusese și, închizând ochii, și-a revăzut fiul cu ochii minții. Și-a amintit de sărutul pe care el i-l dăduse, de atingerea lui și a rostit în șoaptă: „Mulțumesc".

Nu mult după aceea i s-a adus micul dejun și, de astă dată, a mâncat bine. Mai mult decât mâncase în ultimele luni. Fulgi de ovăz cu lapte, pâine prăjită, un ou fiert moale și cafea. De câte ori se gândea la el, nu voia decât să râdă și să zâmbească. Nu mai era deloc tristă, distrusă ori deprimată. Era mai fericită decât fusese de ani buni. Medicul considera că recuperarea ei este de-a dreptul miraculoasă. I-a cerut să ia în continuare medicamentele pe care i le prescrisese, până ce ulcerul avea să i se vindece,

iar, după ce i-a făcut un control minuțios, a declarat că putea să plece acasă. De cum a auzit cuvintele doctorului, Alice a zâmbit, pentru că știa cine o va aștepta acolo. Iar dacă nu fusese decât un vis și avea să rămână doar atât, era absolut convinsă că fusese cel mai frumos vis pe care l-a avut vreodată.

capitolul 4

După-amiază, în timpul pauzei lui de masă, Jim a venit s-o ia pe Alice de la spital și a dus-o acasă. Era binedispusă, și chiar mai în putere decât fusese, și i-a promis doctorului că se va odihni. După ce a ajuns acasă, una dintre vecinele lor a vizitat-o, iar seara au venit Pam și Becky, să vadă cum se simte. Trebuia să urmeze un regim alimentar și Charlotte pregătise cina pentru toți.

Alice și-a pus halatul de casă și a coborât, ba chiar și Jim a stat cu ei la masă în seara aceea, apoi a rămas cu ei un timp, înainte să dispară în living, cu baxul lui de șase sticle cu bere, ca să se uite la televizor. Alice a ajutat-o pe Charlotte să spele vasele și să facă ordine, iar Bobby a rămas tăcut, la masa din bucătărie, urmărindu-le. De când ea revenise acasă, n-o mai scăpa din ochi pe maică-sa. Când își dăduse seama că Alice a plecat, puștiul se speriase îngrozitor și fusese sigur că mama lui nu se va mai întoarce niciodată. Acum, când ea a urcat în camera ei, s-a ținut după ea și s-a așezat la capătul patului.

–Nu-i nimic, dragule, îi zise Alice, nu mai plec nicăieri. Mă simt bine, pe cuvântul meu.

Putea citi în ochii mari și albaștri ai băiatului spaima care încă nu-i dispăruse. Amintirea lui Johnny, care îi părăsise atât de brusc, era încă vie pentru ei toți, dar mai ales pentru Bobby.

Băiatul a mai așteptat puțin, dar apoi a venit să se așeze lângă ea și a luat-o de mână.

Mai târziu, când tocmai reușise să-l culce pe Bobby, lui Alice i s-a părut că aude un zgomot în dormitorul ei și a crezut că e Charlotte, venită să împrumute ceva de îmbrăcat, așa cum îi era obiceiul. Fata era mai înaltă decât mama ei și mai suplă, dat tot reușea să găsească de împrumutat ceva pulovere și accesorii, pe care să le poarte împreună cu perechea ei preferată de jeanși. S-a îndreptat într-acolo.

–Charlie, tu ești? întrebă Alice, urcându-se în pat și privind în direcția dulapului de haine.

A tresărit când l-a văzut pe Johnny zâmbindu-i. Purta aceleași haine – cămașa bleu și jeanșii curați – cu care îl văzuse la spital, și părul îi era aranjat și proaspăt tuns, ca în seara balului.

–Bună, mamă! zise el și se aplecă să o sărute pe gât, apoi se puse pe pat, așa cum obișnuia să facă atunci când voia să stea de vorbă cu ea.

–O să-mi ia ceva vreme până am să mă obișnuiesc, recunoscu maică-sa. E totuși un miracol, nu-i așa?

–Sigur că da, încuviință Johnny, zâmbindu-i mereu.

–Azi ce-ai mai făcut? îl întrebă dezinvoltă, lăsându-se pe pernele mari și studiindu-i cu bucurie chipul.

Arăta așa de bine, de tânăr și de puternic, atât de încrezător în sine, chiar mai mult decât înainte. Când trăia, fața i se încrunta ușor uneori, semn că era preocupat sau îngrijorat, însă acum avea mereu o mină fericită. Alice își dădu seama cât de ciudat era să-l întrebe ce a făcut. Ca și cum nu ar fi fost deloc plecat, iar ea aștepta acum să-i povestească despre serviciu sau despre școală.

–Am fost să o văd pe Becky. Era foarte tristă.

Ochii i se întristară și lui când rosti cuvintele. O urmărise pe Becky cu orele, o văzuse stând de vorbă cu mama ei sau supraveghindu-i pe cei mici.

–A trecut și ea pe-aici, cu Pam, îi povesti maică-sa.

–Știu, mamă, eram și eu aici.

–Erai?

Johnny încuviință din cap, cu aerul că mintea îi era în altă parte.

–Bobby e speriat din cauza ta, zise.

Sigur, și ea știa deja asta. Bobby nu avea nevoie de cuvinte ca să-i spună ce simte, iar felul în care o urmase toată ziua prin casă îi fusese suficient lui Alice ca să înțeleagă. Bobby era îngrozit la ideea că și ea o să moară.

–Presupun că i-a fost teamă că nu mă mai întorc de la spital... așa ca tine, zise ea, cu tact.

–Da, știu, îi răspunse Johnny. Și Charlie este necăjită din cauza tatei.

Alice înclină din cap. Nu mai avea ce să răspundă la asta. Și ea era îngrijorată din cauza lui. De la moartea lui Johnny, Jim ajunsese să bea din ce în ce mai mult. Tot ce putea Alice să facă era să spere că o va lăsa mai ușor, până la urmă. Numai că, în ultimele săptămâni, situația devenise tot mai rea. Jim nu se îmbăta niciodată atât de tare, încât să nu mai poată merge la lucru a doua zi. Și nu bea niciodată înainte de a ajunge acasă. Dar odată ce se punea pe băut, o ținea așa toată seara, iar când venea la culcare era confuz și apatic. Nu se putea trăi așa. În plus, comportamentul lui îi afecta pe toți, și ea știa acest lucru. Numai că Jim nu accepta să stea de vorbă cu ea despre asta, iar Alice pur și simplu nu mai vedea nici o ieșire din această situație. Nu spunea nimănui nimic și devenise expertă în a găsi explicații, inventând tot felul de scuze pentru el, mai ales față de copii. Doar că, pentru nici unul dintre cei ai casei, nu mai reprezenta un secret ce se întâmplă cu el sau care erau motivele. Întâi, aproape că-și înecase fiul cel mic, într-un accident de pe urma căruia copilul rămăsese mut. Apoi își pierduse băiatul cel mare, fiul lui favorit. Era mai mult decât putea el îndura,

mai mult decât putea duce cu gândul. Când bea, nu mai trebuia să simtă și nici să gândească nimic. Pentru Jim, asta era evadarea perfectă.

Alice își privi curioasă fiul și-l întrebă:

– Și acum, ce-o să se întâmple?

Toată ziua își pusese această întrebare, ezitând încă, nesigură dacă îl văzuse aievea sau fusese doar un vis. Era cu totul ieșit din comun, și i-ar fi fost cu neputință să explice cuiva. De altfel, nici nu i-ar fi trecut prin minte să o facă.

– Cum se desfășoară astfel de lucruri? îl întrebă. O să fii mereu prin preajmă sau o să tot pleci și o să vii?

Cel mai ciudat dintre toate era că vorbeau absolut normal, și Alice se întreba dacă i-ar fi auzit cineva, în cazul în care ar fi pornit-o amândoi la plimbare. Va trebui să aibă grijă, de vreme ce el era invizibil, sau lumea o să creadă că mintea i-a luat-o razna, dacă vorbește așa, de una singură.

– Păi, cred că mai degrabă o să plec și o să revin, ca să-mi termin misiunea. Vreau să-mi petrec ceva timp și cu Becky.

Ochii băiatului au licărit trist când a adus vorba despre Becky. Îl înduioșase să vadă cât de tristă era fata. Îi amintise cât de mulți oameni fuseseră afectați de plecarea lui, dar tocmai de aceea se și întorsese. Prea multe lucruri rămăseseră nerezolvate, prea multe ar mai fi avut încă de făcut. Iar acum știa că trebuie să încheie multe, într-un timp scurt.

S-a ridicat de pe patul mamei, s-a îndreptat spre ușa camerei și s-a oprit acolo, zâmbindu-i.

– E tare bine să fii acasă, mamă.

Chiar dacă doar pentru o vreme, amândoi se bucurau de revenirea lui.

–E minunat că poți să fii iar aici, dragule. Mi-a fost mult de dor de tine! zise, deși cuvintele nu erau destul ca să exprime exact ce simțea.

–Da, și mie de tine, îi răspunse Johnny în șoaptă. Acum o să mă duc jos, să-l văd pe tata.

–Și el poate să te vadă?

Părea oarecum surprinsă de vorbele lui. Nu-și închipuise că și Jim îl vede.

–Bineînțeles că nu, râse băiatul. Îți arde de glume? Și-ar ieși din minți de spaimă!

–Mda, cred că așa ar face, râse Alice la rândul ei.

–Vreau doar să mă asigur că e bine. Și vreau să caut niște chestii la mine în cameră. Ce-ai făcut cu jacheta mea, aia cu emblema echipei de fotbal? N-ai dat-o, nu?

–Sigur că nu. L-am lăsat pe Bobby s-o probeze. O păstram pentru el. I-am spus că o să fie a lui, într-o zi, și ochii i s-au luminat deodată. Dar până atunci mai trebuie să crească, nu glumă.

Se priviră amândoi, zâmbind.

–Până atunci, s-ar putea să vrea Charlie s-o poarte, zise Johnny mărinimos, căci fusese foarte mândru de jachetă și o purtase mai tot timpul.

–Cred că tatăl tău consideră că n-ar trebui s-o poarte altcineva în afară de tine. Jacheta e la tine în dulap. Totul este acolo, nemișcat.

Nu clintise nimic din loc, nu schimbase, nu mutase și nu aruncase nimic din camera lui Johnny. Erau toate acolo: cupele, fanioanele, fotografiile și premiile, un adevărat altar închinat lui. Acum Alice nu mai intra în cameră aproape deloc, deși în primele săptămâni o făcuse foarte des, însă îi plăcea să o știe acolo, o părticică din el.

–Du-te la culcare, mamă. Ne vedem mâine-dimineață.

Cu doar câteva luni în urmă, acesta era ritualul lor de seară, când Johnny intra să-i spună noapte bună, apoi cobora să vorbească cu Becky la telefon și pe urmă mergea la el în cameră.

–Noapte bună, dragul mamei.

Rămase tăcută, cu gândul la el. Nu după mult timp, în pragul ușii a apărut Charlotte. Avea părul ud, și-l dăduse cu gel, și o privea pe maică-sa cu un aer întrebător.

–Cu cine vorbeai acum câteva clipe? A fost tata aici?

Amândouă știau că la ora aceea Bobby dormea de mult. În timp ce trecea pe coridor spre camera ei, Charlotte o auzise pe mama ei vorbind și nu-și putea închipui cu cine ar fi putut sta ea de vorbă.

–Vorbeam la telefon, zise Alice fără să clipească. Tata e tot jos, probabil că a adormit.

–Spune-mi ceva ce nu știu deja, replică fata, dezaprobator. Tatăl lui Peggy Douglas era la fel... și s-a dus la Alcoolicii Anonimi.

–Tatăl lui Peggy Douglas a făcut pușcărie pentru că a condus beat, zise Alice defensiv. Și și-a pierdut slujba. A fost obligat să meargă la AA, tribunalul a hotărât așa. Nu e același lucru.

Îi propusese și ea lui Jim să facă asta, de câteva ori de la accident încoace, dar de fiecare dată el o bruftuluia sau pur și simplu n-o băga în seamă. Nu vedea de ce ar fi avut nevoie de AA, spunea el, doar pentru că îi plăcea să bea câteva beri. Iar Alice știa că nu-l putea sili să o facă, dacă el nu era pregătit. De el depindea totul. Și nimic din ce i-ar fi spus ea nu-l putea face pe Jim să vadă ceea ce era evident pentru toți ceilalți.

–Poate că nu-i același lucru ca la tatăl lui Peggy. Dar tu, mamă, ai încercat să stai de vorbă cu el, seara? Nici măcar nu înțelege ce-i spui! Și mai tot timpul i se împleticește limba în gură.

–Știu, iubito.

Alice nu știa ce i-ar mai fi putut spune fetei. Era pentru prima oară că Charlotte insinua despre tatăl ei că este beţiv, iar maică-sa nu avea inima să-i spună că nu are dreptate. Fusese întotdeauna sinceră cu ea, chiar și acum. Și, fie că avea nevoie de AA, fie că nu, bărbatul ei trebuia să se ierte pe sine pentru accident și să accepte faptul că își pierduse un fiu. Numai că asta nu părea că avea să se întâmple. Jim se îndepărta din ce în ce mai mult de ei toți. Singurul dintre copiii lui cu care se înțelegea murise, iar ceilalți doi păreau să nu existe pentru el. Alice se întreba uneori dacă el știa măcar că sunt acolo. Nu vorbea niciodată cu ei, nu-i băga deloc în seamă. Totuși, cu Johnny îi plăcea să stea de vorbă ore întregi, despre sport și despre meciuri și scoruri. Acum, nu mai avea cu cine sta de vorbă. Nici măcar cu ea.

–E târziu, scumpa mamei, ar trebui să te duci la culcare. O să mă duc și eu imediat să-l aduc pe tata sus.

–Mamă, pe tine nu te înfurie? o întrebă Charlotte posomorâtă.

–Nu, zise, clătinând din cap. Doar mă întristează uneori.

Fata încuviință și ieși încet din cameră, apoi se opri, exact așa cum făcuse și Johnny mai devreme, cu mâna pe clanță.

–Te simți bine, mamă? Ești mai bine acum?

–Mult mai bine.

Transfuziile făcuseră minuni cu ea și medicamentele îi calmaseră durerile. Dar, mai important decât toate astea, Alice zâmbea din nou. În felul cel mai straniu cu putință și fără nici o rațiune pe care ea s-o fi putut înțelege, Johnny revenise acasă, iar ea își recăpătase speranța.

capitolul 5

În următoarele câteva zile, Alice și-a ocupat timpul cu treburile casnice. Avea destule de făcut, dar a respectat și promisiunea făcută doctorului, de a se odihni. Jim îi ducea pe copii la școală dimineața, în locul ei, iar una dintre mame îl aducea pe Bobby acasă. Charlotte știa că mama ei nu putea să participe la meciurile ei de baschet din săptămâna aceea, dar îi spusese că nu se supără, înțelegea că nu se poate. Alice avea la dispoziție tot timpul din lume, ca să rămână acasă și să stea de vorbă cu Johnny, când el era acolo.

Așa cum spusese că se va întâmpla, băiatul venea și pleca – voia să-și vadă prietenii, să vadă ce mai era pe la vechea lui școală. A participat și la unele dintre orele lui Charlotte, lângă ea. I-a spus apoi mamei sale că puștoaica se descurca bine, dar că o interesau mai mult orele de sport, decât temele la celelalte materii. I-a mai spus și că avea mare nevoie de ajutor la matematică. În rest, lui i se părea că merge bine cu școala.

Bobby, pe de altă parte, era cel care îl îngrijora cel mai tare. Johnny mersese și la școala unde învăța fratele lui mai mic și pe urmă îi povestise mamei că puștiul era foarte retras, nu relaționa cu nimeni și nu participa la nici unul dintre jocuri. Chiar și pentru o școală specială, cum era aceea la care mergea el, băiatul era neobișnuit de singuratic. De la moartea lui Johnny, situația se agravase mai mult ca oricând și, înainte ca Alice să se îmbolăvească, Bobby de abia începuse iar să frecventeze orele.

–Ce-ai de gând cu el, mamă? Credeam că a început deja să vorbească, până acum.

Așa cum stăteau lucrurile, nu păreau să existe șanse prea mari ca așa ceva să se mai întâmple, mai ales că trecuseră cinci ani de când nu vorbea. Iar moartea fratelui său îl închisese pe copil și mai mult în sine.

S-ar putea să vorbească totuși, spuse Alice cu speranță. Poate că într-o bună zi va dori așa de mult să ne spună ceva, încât va încerca.

Deocamdată însă, copilului părea să-i fie bine așa cum era.

–Doctorii ce spun?

Alice oftă, gândindu-se la ce răspuns să-i dea. Era ca pe vremuri, când putea să discute cu băiatul ei. Dumnezeu era martor că nu putea face la fel cu Jim, iar Charlotte era încă prea mică.

–Doctorii spun că nu răspunde la psihoterapie și că nu are rost să-l forțăm. Ultima dată când am încercat, nu am obținut altceva decât că a devenit și mai retras. Presupun că pur și simplu nu poate s-o facă.

Uneori Alice se întreba ce se va întâmpla cu băiatul ei cel mic, când ea nu va mai fi. Bănuia că, la un moment dat, el va reuși să învețe să trăiască pe cont propriu, dar universul lui ar fi extrem de limitat. Și așa va rămâne, dacă nu va reuși să dărâme zidurile cu care se înconjurase. Deocamdată, nimeni nu găsise ușa către el sau cheia.

–Ar tebui să-l duci s-o vadă pe Charlie cum joacă. Îi plăcea când venea la meciurile mele, zise Johnny cu înțelepciune, și Alice, după un moment de chibzuială, dădu aprobator din cap; era o idee bună.

–Înainte, prezența lui o făcea pe sora ta să se simtă prost, dar a crescut mult, între timp. Probabil că acum n-ar mai deranja-o așa de tare.

–Ar face bine să n-o deranjeze, bombăni Johnny.

A rămas cu ea în bucătărie, cât timp mama a pregătit două plăcinte cu mere.

–De ce-ai făcut două? o întrebă, inspirând adânc aroma delicioasă, iar maică-sa a trebuit să-l ușuiască de lângă cuptor, pentru că el ar fi vrut să deschidă ușa, ca să le adulmece mai bine.

–M-am gândit să duc una familiei Adams, după-amiază. Au fost așa de drăguți cu noi. Pam i-a adus lui tati cina de câteva ori, cât am fost eu în spital. S-au purtat nemaipomenit cu noi de la moartea ta.

Nebunia a ceea ce tocmai îi spusese o făcu să se oprească dintr-odată și să să se uite fix la el. Apoi izbucniră amândoi în râs.

–Îți dai seama ce aiurea e totul? întrebă ea. Dacă mă aude careva vorbindu-ți astfel, mă închid cu siguranță la casa de nebuni.

–Lasă, nu e nimeni aici să te audă, iar pe mine nu mă pot vedea. Cred că nu sunt probleme.

Alice luă o gură din suplimentul cu vitamine pe care doctorul i-l prescrisese. De când fiul ei revenise, se simțea destul de bine, mult mai bine decât se simțise de ani întregi, de fapt, și asta mai ales mulțumită lui. Era uluitor ce făcuse pentru ea ușurarea greutății care o apăsase când era îndurerată. Se simțea ca și cum ar fi întinerit cu douăzeci de ani și asta se vedea. Singura ei părere de rău era că nu puteau și ceilalți să-l vadă și să stea de vorbă cu el.

–Aș duce eu plăcinta la familia lui Becky, în locul tău, mamă, dacă aș putea, zise băiatul firesc, sprijinindu-se de frigider și privind-o cu un zâmbet. Dar nu cred că mai pot să fac astfel de lucruri.

–Dragule, e suficientă minunea că ești aici, îi răspunse mama, cu un aer încă descumpănit de ceea ce li se întâmpla. De ce crezi că ai fost trimis înapoi?

–Nu știu sigur. Presupun că trebuie să termin ceva. Probabil așa se întâmplă uneori, atunci când te duci prea

repede și rămân o mulțime de chestii neterminate în urma ta.

–Ce fel de chestii?

–Cu tine... tata... Bobby... Charlie... Becky... Poate n-au gândit că nici unul dintre voi nu se descurcă prea bine și aveți nevoie de o mână de ajutor.

–Presupun că avem, zise mama, liniștită, recunoscătoare că i se oferiseră aceste zile alături de el.

Erau un dar nemaipomenit și se bucura de fiecare clipă oferită.

–Cât crezi că ți se va îngădui să rămâi?

–Atât cât va fi nevoie, răspunse Johnny misterios.

–Ca să faci ce? insistă Alice, care tot nu înțelegea care urma să fie „misiunea" lui.

Nici lui nu-i era prea clar.

–Nu știu. Poate că trebuie să descopăr singur. Nu mi s-a spus mare lucru.

Alice ezita să-l întrebe cine anume nu i-a spus. Johnny nu avea nici aură, nici aripi, nu putea să zboare sau să treacă prin ziduri și uși. Mergea dintr-un loc în altul, așa cum o făcuse dintotdeauna, arăta la fel ca în urmă cu patru luni și își petrecea timpul în bucătărie sau stând la capul patului ei. Totul la el era la fel: mirosul, înfățișarea, vocea și felul de a vorbi, atingerea lui. Și ori de câte ori îi mângâia mâna sau îl săruta pe obraz ori îl cuprindea în brațe, Alice îi simțea căldura. El era cel mai mare dar pe care îl primise vreodată și, de când revenise, era recunoscătoare dincolo de cuvinte, pentru că îl avea lângă ea, atât cât avea să dureze acest lucru.

Când Alice a plecat să-l ia pe Bobby de la școală, Johnny a rămas în living, să se uite la televizor. L-a întrebat dacă nu vrea să vină cu ea. După o clipă de ezitare, a hotărât să vină și el. Cât au mers cu mașina, au vorbit despre tot felul de lucruri, despre prietenii pe care îi avusese

la școală, despre bursa care însemnase atât de mult pentru el, despre jocurile lui preferate, despre amintirile lui din copilărie, care acum le erau atât de scumpe tuturor. A făcut-o chiar să râdă de câteva ori, amintindu-i de farsele pe care le jucase și de tot felul de lucruri pe care le făcuse ea. Alice încă zâmbea când Bobby a urcat în mașină. Într-o clipă, Johnny a dispărut.

–Bună, dragule. A fost bine azi la școală?

Uneori Bobby îi răspundea cu o înclinare a capului, dar nu și azi. S-a uitat la ea doar și a aruncat o privire pe bancheta din spate, ca și cum ar fi simțit că e ceva acolo. Nu a spus însă nimic și tot drumul spre casă a rămas cu ochii pe geam.

Odată ajunși, mama i-a dat niște fursecuri și un pahar cu lapte, iar când telefonul a început să sune, Bobby tocmai urca liniștit în camera lui. Alice a ridicat receptorul. Era Pam. Nu plecase încă de la serviciu, dar voia să-i spună ce bârfe mai aflase. Alice i-a spus că pregătise o plăcintă cu mere pentru ea și a promis că va trece să i-o aducă, după ce ajungea ea acasă, de la muncă. Pam era încântată.

Când a plecat să ducă plăcinta, Alice l-a luat și pe Bobby cu ea. Copiii lui Pam făcuseră un adevărat haos în bucătărie și în living, iar Becky, cu părul lung și blond adunat în vârful creștetului, le pregătea cina. Când hamburgerii au început să se ardă, fata a devenit puțin agitată. Alice o privea și observă cât de frumoasă se făcea Becky, pe zi ce trece. Era cu atât mai trist că Johnny murise. Ar fi fost așa de fericiți împreună, când ar fi ajuns să se căsătorească. Becky nu avusese ochi pentru alt băiat, nici măcar în aceste patru luni de când el nu mai era. La cei optsprezece ani, viața ei părea la fel de închisă ca și cea a mamei ei. În felul ei, și Becky se simțea tot ca o văduvă. Nu făcea decât să meargă la serviciu și pe urmă să vină acasă, să aibă grijă de copii. De la moartea lui Johnny,

lui mai ieșise nici măcar la un film. Alice i-a spus că ar trebui să facă un efort și să mai iasă în oraș, să se distreze.

– N-o pot convinge nici măcar să iasă din casă, se plânse Pam, în altă parte decât la serviciu.

Pam era îngrijorată din cauza ei, dar nici ea nu se purta altfel, de doi ani încoace, de când murise bărbatul ei, Mike.

– Amândouă trebuie să mai ieșiți în lume, zise Alice. De ce nu ne lăsați pe mine și pe Charlie să avem grijă de copii, din când în când?

Nu era sigură că lui Charlie i-ar fi surâs ideea, dar i se părea că ar fi fost frumos să poată face și ea ceva pentru ele.

Cele două femei au mai stat o vreme de vorbă, în timp ce Bobby îi privea liniștit pe ceilalți copii. Nu participa la joaca lor și nici ei nu-l chemaseră, deși unii erau de vârste apropiate de a lui. Dar el parcă nici n-ar fi fost acolo. Era complet retras și distant, aproape invizibil pentru ceilalți copii, așa cum stătea și le urmărea fiecare mișcare. La un moment dat, când Alice a întors capul – la auzul unui trosnet care venea dinspre living –, l-a zărit pe Johnny urcând scările spre etaj, în spatele lui Becky. A tresărit, surprinsă să-l vadă acolo, și l-a privit fix. Când Becky a revenit, câteva minute mai târziu, să vadă cum se prezintă cina, el era lângă ea, la aragaz. Becky habar nu avea de prezența lui, dar Alice făcea eforturi uriașe să fie atentă la ceea ce tocmai îi povestea Pam. Era ceva despre un tip pe care îl cunoscuse la serviciu. Dar pentru nimic în lume nu-și amintea exact ce spusese mama lui Becky. Îl țintuia cu privirea pe Johnny, care se uita cum fata unge cu unt știuleții de porumb pe care îi pregătise. Apoi s-a întors cu fața spre mama lui, a fluturat mâna spre ea și i-a zâmbit. Alice îi zâmbi la rândul ei.

Ea și Bobby au plecat puțin după aceea, când tot clanul Adams s-a așezat la masă. De cum au ajuns acasă, Bobby a urcat, iar Johnny o aștepta la masa din bucătărie, tot cu zâmbetul pe buze. Alice a așteptat să audă ușa lui Bobby închizându-se, apoi a pornit să-l dojenească.

–Ce căutai acolo?

–Exact ce căutai și tu, mamă. Eram în vizită doar. Doamne, cât de bine arată Becky.

–A fost tare ciudat să te văd lângă ea. Nici măcar nu puteam să aud ce-mi tot povestea Pam.

Era încă iritată când se gândea la asta și Johnny făcea haz de ea:

–Știu. Trebuia să fi văzut ce față aveai.

–Probabil și-or fi zis că sunt sărită de pe fix. Dar nu la fel de sărită ca atunci când m-ar auzi cineva vorbind cu tine. Trebuie să fim mai prudenți, zise, prevăzătoare, deși lui Johnny nu părea să-i pese prea mult.

–Da, mamă, știu, răspunse el, cu tonul celor doar șaptesprezece ani pe care îi avea.

Un minut mai târziu, băiatul urca vioi scările și dispărea în direcția camerei lui Bobby.

Deși se bucura, lui Alice i se părea straniu să-l aibă din nou acasă. Iar când Charlotte s-a întors de la antrenamentele de baschet, fata a privit-o cam curios.

–Cum a fost la școală? o întrebă Alice, ca de obicei.

Aerul de normalitate pe care Alice se străduia să-l păstreze semăna tot mai mult cu o perucă ciudată, care nu mai stă pe cap, ci începe să alunece.

–Bine, îi răspunse Charlotte, cercetând-o din priviri și hotărând să-i spună ce auzise. Știi, mama Juliei Hernandez a zis că te-a văzut azi la volan, vorbind de una singură și râzând. Te simți bine, mamă?

Charlie începea să se întrebe dacă nu cumva medicamentele pe care le lua pentru stomac o făceau pe mama

și să se poarte ciudat. Cu o seară în urmă o auzise vorbind de una singură și, când o întrebase, îi spusese că discuta la telefon. Doar că, dintr-un motiv sau altul, Charlie nu mai credea.

Da, sunt bine, răspunse Alice. În mașină vorbeam cu Bobby. Era întins pe bancheta din spate, mai explică ea.

-Zicea că parcă te duceai spre școală.

-Cred că le-a încurcat ea, continuă mama, degajată.

Charlotte ridică din umeri, doar pe jumătate convinsă. În ultimele zile, mama nu prea fusese în firea ei. Părea mai fericită decât în ultimele câteva luni, cu un aer aproape vinovat, uneori, ca și cum ar fi făcut ceva ce nu se cuvenea. Pentru o clipă, îngrozită, Charlotte se temu ca nu cumva și mama ei să se fi apucat de băutură.

–Cum a fost meciul? o întrebă mama, ca și cum nimic nu se întâmplase.

–Bine, cred. I-am bătut.

–Nu pari prea încântată de asta, comentă Alice, atentă la copilă.

Charlotte cerea așa de puțin de la ea și fusese adeseori pusă în umbră de frații ei – unul, mare erou, o adevărată vedetă, iar celălalt, cu nevoile lui speciale. În mijlocul acestor lucruri, era ușor să-i pierzi urma lui Charlotte, și Alice își dădea acut seama cât de nedrept era acest lucru. Se străduise pe cât putuse să compenseze neajunsul, dar în ultima vreme fata părea să evite pe toată lumea și devenise neobișnuit de retrasă, chiar și după standardele proprii.

–Nu sunt încântată de asta, răspunse Charlotte, ridicând din umeri și dispăru să vorbească la telefon.

Alice a început atunci să prepare cina și, într-un final, a venit și Jim de la serviciu. Au urmat ritualul de fiecare seară și, așa cum li se întâmpla mereu în ultimul timp, cina a fost o masă lipsită de bucurie, care s-a terminat prea curând. Singurul lucru pe care și-l dorea fiecare dintre

ei era să mănânce cât mai repede și să plece de-acolo, să fugă în camerele lor. După cină, Jim s-a instalat în fața televizorului și, de îndată ce a terminat de strâns vasele, Alice s-a oprit să-i vorbească un moment, înainte de a urca să se întindă în pat. Pentru ea fusese o zi lungă.

–Cum merge treaba la muncă? îl întrebă, așezându-se lângă el, pe canapea.

–Bine, veni răspunsul, fără ca bărbatul să-și îndrepte atenția către ea. Tu cum te simți?

–Minunat.

Era greu de crezut că doar cu câteva zile înainte fusese atât de bolnavă.

–Nu uita să-ți iei medicamentul, mai zise el, privind-o de data asta.

Alice se simți mișcată de grija pe care el i-o arăta. Vorbeau așa de rar. Odinioară, fuseseră cei mai buni prieteni și foarte îndrăgostiți unul de celălalt, atunci când se căsătoriseră. Însă lucrurile nu au mers prea bine pentru Jim, afacerea lui nu a reușit să demareze așa cum speraseră și a început să bea. Întâi nu prea mult, dar suficient cât să conteze. Pe urmă s-a întâmplat accidentul și apoi totul s-a schimbat. El s-a retras într-o lume unde Alice nu-l mai putea ajunge. Dar în seara aceea, pentru o fracțiune de secundă, când a privit-o, ea a zărit în el umbra bărbatului pe care și-l mai amintea încă și pe care nu încetase să-l iubească.

–Mă bucur că te simti mai bine. Mi-ai tras o spaimă... nu puteam..., încercă el să spună ceva, apoi se opri. Am avut parte de suficiente ghinioane pe-aici, continuă îmbufnat și se întoarse de la ea, concentrat din nou asupra programului de la televizor.

Mai înainte ca ea să-i poată răspunde, Jim o dăduse la o parte și dispăruse în lumea lui.

–Mulțumesc, Jim, spuse totuși, aplecându-se să-l sărute pe obraz.

Bărbatul nu a reacționat nicicum, prefăcându-se că nu observă. A lăsat-o singură pe canapea și s-a dus să-și mai aducă o bere. S-a tot învârtit prin bucătărie până când Alice a renunțat, în sfârșit, și a urcat la etaj, cu gândul la el.

S-a dus să controleze ce fac cei mici. Păreau să fie bine. În camera lui, Bobby lovea cu o minge în perete, iar Charlotte își făcea temele, la ea. Alice se întorcea în dormitor, când a auzit un zgomot în camera lui Johnny. A deschis ușa fără zgomot și l-a văzut. Stătea acolo, în lumina lunii, zâmbindu-i. Își pusese jacheta cu emblema echipei. A închis încet ușa în urma ei.

–Ce faci aici? șopti maică-sa.

Nici unul nu îndrăznea să aprindă lumina, de teamă să nu-i vadă cineva.

–Mă uit și eu prin lucrurile mele. Am găsit niște poze excelente cu Becky, de vara trecută, când am luat-o cu noi la malul lacului.

–Văd că ți-ai găsit jacheta.

Crescuse așa de mult în ultimii patru ani, că aproape nu-i mai venea. Ținea însă foarte mult la ea și nu-i păsa dacă mânecile îi rămăseseră cam scurte și îl cam strângea la umeri.

–De ce nu faci asta mâine? Până la urmă o să te audă cineva.

–Fac prinsoare că nu intră nimeni aici.

–Eu intru, zise ea tristă.

Privi de jur împrejurul încăperii și apoi la el. Îi plăcea să-l vadă iar în camera care fusese a lui.

–Cum se face că n-ai aruncat nimic? Mi-a fost teamă că n-o să mai găsesc nimic sau că vor fi îngrămădite prin niște cutii, pe undeva.

–N-am putut s-o fac, îi explică mama, uitându-se fix în ochii lui.

–Poate că ar fi trebuit, zise Johnny, înțelept. E destul de trist să vezi camera cum stă așa... chiar dacă îmi pare bine că ai păstrat-o pentru mine.

Auzind cuvintele spuse de el, mama îi zâmbi, se așeză pe marginea patului și-l urmări cu privirea.

–Nu mi-am imaginat că te vei întoarce aici. Dar cum aș fi putut să desființez camera asta? Ar fi însemnat să pierd și ultima părticică din tine.

–Camera asta nu sunt eu, mamă. Tu mă ai aici, zise Johnny, arătând cu degetul spre inimă, și acolo voi rămâne mereu. Știi asta. Nu voi mai pleca nicăieri – continuă el, așezându-se pe pat și îmbrățișând-o – nici chiar atunci când o să trebuiască să mă întorc dincolo. Voi fi mereu aici, cu tine.

–Știu. Dar eu țin la toate lucrurile astea... pozele tale... cupele.

Camera îi păstrase mirosul, parcă încă mai puternic acum, când stătea lângă ea. Mirosea a proaspăt și a curat, un miros bărbătesc de săpun și de aftershave, care întotdeauna o făcea să se gândească la el și să rămână cât mai mult acolo.

Au stat de vorbă o vreme și apoi Johnny a însoțit-o în dormitor. Acolo era cald, și băiatul și-a scos jacheta și a aruncat-o pe un scaun. Au continuat să stea de vorbă. Charlotte a intrat o dată și s-a uitat ciudat la ea. Iar o auzise vorbind singură și începea să se întrebe serios ce era cu maică-sa. Fata venise să împrumute un pulover pentru reuniunea de a doua zi, pe care o avea la școală. Când a plecat înapoi în camera ei, Johnny a dojenit-o pe Alice.

–Mamă, n-ar trebui să-i permiți să-ți poarte lucrurile. Vrea doar să-i epateze pe băieții din clasa ei sau din clasele mai mari. Las-o să-și poarte hainele!

-Johnny, Charlotte nu are șapte mame și nici eu nu am altă fiică. Nu mă supără dacă îmi împrumută lucrurile, atâta vreme cât mi le dă înapoi.

-Și o face? o întrebă Johnny cinic, ridicând din sprânceană.

-Nu întotdeauna, răspunse Alice râzând și uitându-se la el cu un aer vinovat.

-Să ai grijă dacă îmi ia jacheta. Nu vreau să mi-o piardă.

Oricum, conveniseră amândoi că Bobby era cel care avea s-o primească, la timpul potrivit. După o vreme, Johnny s-a întors în camera lui, să se mai uite prin lucruri. Când Jim a urcat la etaj, Alice tocmai se îmbrăca în cămașa de noapte. Bărbatul a tresărit când a văzut jacheta lui Johnny pe scaunul unde acesta o uitase și a încruntat din sprâncene.

-Ce caută asta aici?

-Eu... eu m-am uitat la ea, zise Alice, întorcându-se cu spatele, ca el să nu-i vadă expresia de pe chip; bărbatul ei știa întotdeauna când ea spunea o minciună, lucru destul de rar, de altfel.

-N-ar trebui să mai intri în camera lui, spuse Jim categoric. Nu faci decât să te amărăști.

-Uneori mă simt bine dacă stau pur și simplu acolo, printre lucrurile lui, și-mi amintesc de el, îi explică ea calm.

Jim a clătinat doar din cap și a intrat în baie să-și pună și el pijamaua. Era un tip destul de simplu, dar asta îi și plăcuse întotdeauna la el. În vremurile când încă nu începuse să bea prea mult, îi plăceau o grămadă de lucruri la el. Și în ultimele câteva zile, fără motiv, acele lucruri îi veneau în minte din ce în ce mai des. De parcă Alice nu mai vedea cum este el acum, ci, mai degrabă, cum fusese atunci.

Când a revenit de la baie, Jim i-a reamintit să pună jacheta la loc a doua zi și s-o lase în dulapul lui Johnny.

–Nu-i lăsa pe copii să se joace cu ea, o preveni el, o s-o piardă. Și știi cât de mult ținea la ea.

–Da, știu. I-am promis că o s-o păstrez pentru Bobby, răspunse ea, fără să-și dea seama exact cum sunau vorbele ei.

Jim păru derutat:

–Când i-ai promis tu asta?

–Demult. Când a primit-o.

–Aha, zise el dând din cap, mulțumit de explicația primită.

Nu suporta nici măcar să vadă jacheta acolo. Îi reamintea de tot ceea ce pierduseră și nu aveau să mai aibă vreodată. Dacă ar fi putut, ar fi dus-o chiar atunci îndărăt, în camera băiatului, dar nu voia să intre acolo.

Jim s-a suit în pat lângă ea și a stins lumina. Peste tot în jurul lor, casa era cufundată în tăcere. Alice se tot întreba unde e Johnny, dacă nu dispăruse iar prin locurile – care or fi fost acelea – pe unde umbla în timpul cât nu era lângă ea sau dacă nu cumva era tot în camera lui, uitându-se printre hârtii și scotocind prin birou. Stătea întinsă lângă Jim, zâmbitoare, gândindu-se la băiatul ei. A fost surprinsă când Jim a cuprins-o cu un braț. Erau atât de rare acum ocaziile când se arăta drăgăstos față de ea. În cea mai mare parte a timpului era prea băut ca să se gândească măcar la asta, deși, uneori, i se mai întâmpla. Numai că ocaziile erau foarte rare. Cel mai adesea, când copiii adormeau, și Jim zăcea de mult răpus de băutură în fotoliul lui de la parter. Alice acceptase situația. Relația lor amoroasă, ca și multe alte lucruri, căzuse victimă a vieții și a anilor de nemulțumiri.

Alice, te rog, nu te îmbolnăvi iar, zise Jim, cu același ton tandru și îngrijorat cu care îi vorbise și mai devreme, când erau pe canapea.

Promit că nu.

Jim încuviință din cap și se întoarse cu spatele. Adormi imediat și începu să sforăie încet, în timp ce femeia îl privea, întrebându-se dacă viața lor va mai fi vreodată ca înainte. Părea cu totul improbabil.

capitolul 6

În zilele care au urmat, Johnny a tot venit și a plecat, făcând naveta între casa lui și cea a familiei Adams, unde se pare că-și petrecea majoritatea timpului urmărind-o pe Becky. Într-o după-amiază, târziu, a revenit la maică-sa cu un aer foarte nefericit.

–Pe unde-ai umblat? îl întrebă, cu tonul unei mame de adolescent.

Băiatul râse auzind-o.

–Am fost acasă la Becky. Copiii parcă au înnebunit cu totul și au scos-o din minți.

–Presupun că n-ai avut cum s-o ajuți, nu?! îl necăji Alice.

–O făceam, mamă, dacă aș fi putut, zise, căci îi plăceau frații mai mici ai lui Becky și întotdeauna fusese drăguț cu ei, dar tot ce-am putu face a fost să-i supraveghez, ca nu cumva vreunul să ia cutia de chibrituri și să dea foc la casă. Nu sunt ușor de strunit. Azi Becky nici nu s-a mai dus la muncă, a rămas s-o ajute pe maică-sa. Doi dintre copii au gripă și nu au mers la școală. Asta chiar că nu e o distracție pentru Becky. Are nevoie de ceva mai mult decât atât în viață. Când eram eu, cel puțin ieșeam în oraș uneori și se mai distra. Acum nu mai iese deloc, mamă.

–Știu și eu asta. I-am tot spus lui Pam. Amândouă au nevoie să iasă mai mult.

–Mi-e teamă că nu au bani pentru asta, zise Johnny sincer.

Oricât i-ar fi fost de greu să vadă că Becky își vede mai departe de viața ei, știa că fata avea nevoie de un prieten. Nu exista cale de mijloc, înțelegea că la optsprezece ani

ea avea dreptul la altfel de viață decât aceea pe care o ducea acum. Avea tot atâta grijă de frații ei cât și mama lor, uneori chiar mai mult, pentru că mama stătea mai mult la serviciu. Johnny era mâhnit că Becky nu se mai distra acum deloc.

–Eu m-am oferit să mai stau cu copiii uneori, în locul ei. Charlie m-ar putea ajuta.

–Dacă ai reușit s-o mai scoți de pe terenul de baschet, din când în când... deși mă cam îndoiesc. Măcar în perioada dintre sezoanele de baschet și de baseball... Mamă, de ce nu încercăm noi să-l ducem pe tata la unul dintre meciurile ei?

–Am încercat, răspunse mama, nefericită. Nu vrea. N-a vrut niciodată. Știi și tu la fel de bine ca mine, părerea lui e că fetele n-ar trebui să practice sporturi. Crede că e aiurea.

–Dar Charlie e o sportivă fantastică, replică Johnny, scos brusc din sărite. Mai bună decât am fost eu. Și-ar da și el seama de asta, dacă ar merge s-o vadă.

–Păi, nu vrea! închise Alice subiectul.

Îi spusese și ea lui Jim acest lucru, de o mie de ori, dar el zicea că nu are de gând să-și piardă timpul urmărind o adunătură de fete care se joacă de-a sporturile băieților, ca vai de lume. Alice își dăduse seama că e inutil să mai discute cu el. Încercase ani de-a rândul să o facă.

–El iese în pierdere, tot atât cât și Charlie, comentă Johnny, frustrat.

–Mă duc eu, și tot e ceva.

Știau amândoi că nu asta își dorea Charlotte, sau nu doar asta. Avea nevoie de atenția și de aprobarea tatălui ei și, cel puțin până acum, nu reușise să le câștige. Alice era îngrijorată de ce avea să creadă fata despre toate astea, mai târziu, când, privind în urmă, își va aminti că tatăl ei nu o văzuse niciodată câștigând un meci, încheind

un *homerun* sau obținând o cupă. Charlotte câștigase aproape tot atâtea trofee cât Johnny, inclusiv titlul de „Cel mai valoros jucător" din ligă, pentru ultimul sezon de baseball. Fotografia ei apăruse chiar și în ziarul local. Iar Jim nici măcar nu-i pomenise fetei despre asta. Dacă Bobby ar fi fost însă în stare să joace, Jim n-ar fi trecut cu vederea faptul și ar fi vorbit cu toți amicii lui despre fiul său.

În ziua aceea, Johnny a însoțit-o pe mama lui când ea s-a dus să-l ia pe Bobby de la școală. Au sporovăit în mașină tot drumul până acolo. Când a urcat, și Bobby părea mai binedispus. S-a întors spre bancheta din spate și l-a privit pe Johnny drept în ochi. Pe urmă s-a răsucit înapoi și s-a uitat pe geam tot drumul până acasă, în timp ce maică-sa turuia lângă el. Întotdeauna ea se purta ca și cum s-ar fi așteptat ca băiatul să-i răspundă, deși nu se supăra că el nu o face.

Când au ajuns acasă, ca de obicei, i-a dat copilului niște fursecuri cu lapte. Johnny urcase în camera lui să-și pună jacheta. Câteva minute mai târziu, Bobby s-a repezit și el pe scări și Alice a rămas la bucătărie, să curețe niște legume. Promisese să-i pregătească lui Charlotte cina ei preferată – pui fript cu piure de cartofi și chifteluțe de dovlecei, care îi plăceau la nebunie.

Fata a ajuns acasă după-amiaza târziu și s-a dus aproape imediat în curte să dea câteva coșuri. Așa făcea și Johnny când era de vârsta ei. Lui Alice i se făcuse cam frig și a urcat să-și ia un pulover. Din camera lui Bobby veneau tot felul de zgomote. S-a gândit că acesta își pusese să asculte niște casete, pe care ea i le cumpărase ca să-l stimuleze, deși planul nu reușise. Fusese totuși o idee bună. Alice și-a vârât capul pe ușă și i-a trimis o bezea. Atunci l-a zărit și pe Johnny, care își privea fratele, așezat pe pervazul ferestrei. Alice i-a făcut cu ochiul și s-a dus iar jos, la bucătărie.

Aproape că terminase de pregătit cina când Johnny a coborât și el. Se uita cu jind la o farfurie cu fursecuri. Oricât de normală i se părea mamei lui înfățișarea pe care o avea, Johnny nu putea, totuși, să mănânce. Existau lucruri pe care nu le putea face și unele dintre ele îi lipseau tot așa de mult ca și fursecurile sau plăcinta cu mere pe care mama lui le făcea.

–Bobby e bine? îl întrebă Alice cu un aer distrat, în timp ce termina chifteluțele de dovlecei.

–Da, e OK, răspunse Johnny franc și se săltă cu fundul pe blatul dulapului de bucătărie, bălăbănindu-și picioarele, la fel cum făcea și Bobby. Mă vede, continuă apoi, așteptând reacția mamei lui, la auzul acelor cuvinte.

–Cine te vede? veni întrebarea ei, în timp ce punea ceva în frigider și scotea altceva.

–Bobby, explică Johnny, zâmbind, iar mama se dădu rapid înapoi, cu ochii țintă la el.

–De unde știi?

–Pot să-mi dau seama. În plus, m-a și atins, continuă el să-i explice, ca și când ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

–Tu l-ai lăsat? Să te vadă, adică. Ai voie să faci asta?

–Nu știu. Credeam că numai tu poți s-o faci, mamă. Dar poate și el.

Johnny părea fericit din acest motiv.

–L-ai speriat? întrebă ea îngrijorată.

–Sigur că nu. De ce s-ar fi speriat de mine? Ție ți s-a părut speriat acum câteva minute, când ai intrat în camera lui?

–Nu. Măcar nu poate spune nimănui.

Poate de aceea i se îngăduise și lui Bobby să-l vadă.

–Ce i-ai spus? întrebă Alice.

–Că am venit să vă văd, că nu pot să rămân, dar că o vreme voi mai fi prin preajmă. Cam ce ți-am spus și ție.

Ăsta e adevărul. S-a bucurat să mă vadă. Doamne, mamă, îl iubesc așa de mult!

Johnny se purtase întotdeauna minunat cu fratele lui. Avea treisprezece ani în vara când Jim făcuse accidentul și fusese pur și simplu distrus la ideea că fratele lui s-ar fi putut să nu supraviețuiască. După aceea, devenise marele lui protector.

–I-am explicat îndelung că m-am întors pentru că n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la el.

Alice îl asculta și ochii i se umplură de lacrimi. Apoi îi zâmbi băiatului ei cel mai îndrăgit. Își iubea toți copiii, însă acum înțelegea mai bine ca niciodată cât de mult îl iubea pe Johnny.

–Pe voi înseamnă că v-am auzit mai devreme, când urcam. Am crezut că e una dintre casetele pe care i le-am cumpărat eu. Bagă de seamă, nu cumva să te audă tata sau Charlie, când vorbești cu el.

Asta cu condiția ca ei să-l fi putut auzi.

Johnny încuviință din cap și exact atunci intră și Bobby în bucătărie. Un zâmbet i se lăți pe față când văzu că mama lui vorbea cu Johnny.

–Asta chiar că e extraordinar, nu-i așa, Bobby?! îi șopti ea, iar copilul încuviință din cap, privindu-l când pe unul, când pe celălalt. Dar nu putem spune nimănui, continuă ea, ca și când el ar fi putut să o facă.

Observă bucuroasă cum sclipeau ochișorii băiatului.

–Crezi că până la urmă o să te poată vedea toată familia noastră? Tuturor ne e dor de tine. Și tatei, și Charlottei.

–Poate că ei nu au atâta nevoie să mă vadă, cum aveți voi.

Adevărul era că habar nu avea care era motivul. Ar fi dat orice ca Becky să-l vadă și ea, pentru că și ei îi era îngrozitor de dor de el, dar era evident că nu poate.

–Nu știu cum se întâmplă lucrurile astea, mamă, continuă el, și nici de ce. Pur și simplu asta este. Trebuie să le acceptăm așa cum sunt. Regulile sunt destul de stricte. Nu trebuie să sperii pe nimeni, să tulbur pe nimeni sau să complic viața cuiva. Sunt aici doar ca să aranjez câteva chestii.

–Ca de exemplu?

Mamei nu-i dispăruse curiozitatea despre asta, iar Bobby asculta și el, cu urechile ciulite.

–Încă nu știu... chestii. De exemplu, cum faci tu când aranjezi cina, o necăji el, zâmbindu-i.

Tocmai atunci au auzit și mașina lui Jim intrând pe aleea de lângă casă. Alice s-a uitat pe fereastră să vadă dacă într-adevăr era el și a observat că Charlotte era încă afară, sub coșul de baschet. S-a întristat când a văzut că Jim trece pe lângă ea fără să o bage în seamă. Fata l-a privit pe tatăl ei, dar cei doi nu și-au spus nici măcar o vorbă. Alice s-a întors iar spre cei doi fii ai ei. Johnny a sărit jos de pe blatul pe care stătuse, l-a luat pe Bobby de mână și l-a dus afară din bucătărie, sus pe scări, tocmai când tatăl lor intra. Un minut după aceea, Alice a auzit închizându-se ușa de la dormitorul lui Bobby. Jim deschisese deja frigiderul și-și luase o bere. Lui Alice i se păru sleit de puteri.

–Ai avut o zi grea, iubitule? întrebă, scoțând mâncarea din cuptor.

–Nu mai grea decât de obicei. Tu ce-ai făcut? întrebă la rândul lui, fără prea mult interes.

Părea din cale-afară de absent și fără chef de vorbă.

–Bine. Nu s-a întâmplat nimic deosebit.

Fusese aproape să spună „Tocmai vorbeam cu băieții", dar, bineînțeles că n-ar fi putut să o facă. În schimb, îi făcu semn Charlottei, care era încă afară, și se repezi sus, să-l ia pe Bobby. El și Johnny stăteau pe podeau camerei

și Alice le vorbi în șoaptă, adresându-se mai întâi fiului ei cel mare:

–Gata, dragule, e timpul să te duci la joacă. Bobby trebuie să coboare la cină, acum.

–Aș putea să vin și eu, răspunse Johnny, oarecum lezat că este lăsat deoparte, chiar dacă el nu putea să mănânce. N-o să mă vadă nimeni, mamă.

–Eu și cu Bobby te vedem. Dacă facem ceva și ne dăm de gol?

Ar fi fost mai mult decât bizar.

–Atunci toată lumea ar crede că ați înebunit amândoi, zise Johnny râzând.

Bobby arboră și el unul dintre rarele lui zâmbete, cu gura până la urechi. Cu Johnny lângă el, puștiul părea dintr-odată mai expansiv și mai fericit decât fusese în ultimul timp.

–Bine, mă duc s-o văd pe Becky. O să mă întorc după cină.

Parcă ar fi fost din nou în viață, pendulând între cele două case. Iar acum, fără școală, fără serviciu și fără alte obligații evidente, avea mai mult timp să stea cu ei. Indiferent care era misiunea lui aici, ce avea el de „rezolvat", era clar că nu-l solicita tot timpul. Petrecea mult timp cu Bobby și cu mama lor și stătea mult la Becky. Iar Alice nu mai avea de ce să-i poarte de grijă. Era doar fericită că-l are alături de ea.

Alice l-a luat pe Bobby de mână și l-a condus jos, în bucătărie, urmați îndeaproape de Johnny. Jim și Charlotte erau deja acolo. Charlie îi povestea lui taică-său despre meciul din după-amiaza aceea și despre cât de bine jucase. Și, pentru prima oară, el îi arăta oarecare interes, chiar dacă nu prea mult. O clipă mai târziu a întrerupt-o totuși, ca să-i povestească el despre cupa pe care Johnny o câștigase la baschet, când era de vârsta ei.

–Era cel mai bun sportiv total pe care l-am văzut vreodată, zise Jim mândru, în timp ce Johnny striga la el din toate puterile, deși acesta nu-l putea auzi.

–Ba nu, tată, ea e! Nu mai fii așa de încuiat!

Dar nici unul din cei doi nu-l auzea. Le-a făcut cu mâna lui Bobby și mamei lui și a ieșit din casă pe ușa din față. A deschis-o și închis-o așa de încet, că nimeni nu l-a auzit. Bobby se uita la maică-sa cu ochi mari. Amândoi știau că li se întâmpla un fel de miracol, iar secretul pe care-l împărtășeau părea să-i facă mai apropiați decât fuseseră vreodată. Când băiatul s-a așezat la masă, între Charlotte și tatăl său, Alice îl atinse ușor pe umăr.

Seara a fost una obișnuită. Johnny nu s-a întors acasă decât târziu, când Alice era deja în pat, cu o carte în mână.

–Ce făcea Becky? îl întrebă, privindu-l pe deasupra ochelarilor.

Abia începuse să-i poarte, când citea, și Johnny zicea că-i place cum arată, ceea ce o făcea să zâmbească.

–Mâine-seară are o întâlnire, zise el victorios.

Alice era uluită. Numai ce vorbiseră mai devreme despre cât de tristă era viața fetei.

–Cum de s-a-ntâmplat? întrebă.

–Azi la slujbă a cunoscut un tip. E student la UCLA[1] și a întrerupt facultatea un semestru, ca să lucreze cu tatăl lui. A sunat-o astă-seară s-o invite în oraș.

Johnny părea mulțumit, după tonul cu care îi relata mamei lui, dar adevărul e că sentimentele lui erau destul de amestecate. Pe tip îl chema Buzz. Era chipeș, inteligent, amabil și conducea un automobil Mercedes; tatăl lui deținea un lanț de magazine de băuturi. Lui Buzz

[1] University of California in Los Angeles – instituție universitară de prestigiu din SUA (n.tr.)

îi plăceau chiar și copiii și avea el însuși trei frați și două surori.

–Nu sunt sigur că e destul de bun pentru ea, îi mărturisi Johnny mamei lui, gânditor. Dar când a intrat în magazin, mi s-a părut OK. A făcut același liceu ca noi și a recunoscut-o pe Becky imediat. El a terminat când noi eram în anul doi de liceu și i-a plăcut de Becky dintotdeauna, dar n-a invitat-o niciodată până acum.

–Tu i-ai aranjat asta? îl întrebă maică-sa, curioasă.

Glasul ei avea o notă de admirație. Dacă el o făcuse, era un gest frumos din partea lui. Johnny chiar avea aerul că e mulțumit de cum se aranjaseră lucrurile.

–Cred că da, zise, încă nesigur pe puterile lui, ca și pe efectele lor. Apropo, Charlie încă nu s-a culcat. Nu e cam târziu pentru ea?

–Nu chiar, îi răspunse mama, zâmbind. Are paisprezece ani. La vârsta asta, tu te culcai și mai târziu.

Zâmbi gândindu-se cât de matur devenise Johnny în unele privințe, în timp ce în altele rămăsese tot băiețelul mamei. O amuza felul în care încerca să facă ordine în viața surorii lui.

Cu o înfățișare obosită, dar aparent mai treaz decât era de obicei la ora aceea, Jim intră în dormitor. Nici Alice, nici Johnny nu-l auziseră venind.

–Cu cine vorbeai? o întrebă, privind-o drept în ochi.

–Păi... eu... cu mine însămi... mai fac asta uneori când sunt singură, răspunse, încercând să pară destinsă.

–Ar fi bine să ai grijă cu asta, o necăji Jim. Lumea o să înceapă să spună chestii caraghioase despre tine.

Alice dădu din cap și Johnny ieși discret, ca să meargă în camera lui.

–Ai fost într-o dispoziție foarte bună în ultimele zile. Ai vreun motiv special? mai întrebă Jim.

–Presupun că e din pricină că mă simt mai bine. Cred că mi se vindecă ulcerul.

Alice nici nu mai părea așa de îndurerată ca înainte, și Jim observase această schimbare a ei. Observase și altele – cina specială pe care le-o pregătise în seara aceea sau felul degajat în care-i vorbea. Nu mai părea atât de tensionată și de mâhnită. Și copiii erau schimbați în bine. Jim și-ar mai fi dorit numai ca și afacerile să-i meargă mai bine. Cel puțin familia lor părea să se refacă, deși sigur că nici unul dintre ei n-ar fi putut uita vreodată că-l pierduseră pe Johnny și nici nu vor mai putea fi vreodată cum au fost. Așa cum nici Jim nu-și putea ierta accidentul pe care-l avusese cu Bobby și trauma pe care i-o provocase. O viață întreagă de tăcere avea să-i amintească despre rolul lui în acea tragedie, indiferent cât ar fi încercat el să uite, indiferent ce metode ar fi folosit ca să se anestezieze.

În seara aceea, au stat o vreme întinși în pat, de vorbă, și Alice n-a putut să nu se întrebe dacă nu cumva Jim începuse să bea mai puțin sau ținea mai bine la băutură. Era greu de spus. Ca și cum ar fi vrut să-i confirme bănuiala, a doua zi dimineață a găsit lângă fotoliul lui din living trei sticle de bere nedesfăcute, dintre cele șase câte erau într-un bax. Tocmai le punea la loc în frigider, când Johnny a coborât, îmbrăcat cu jacheta de fotbal. O rugase să-l ducă în dimineața aceea cu mașina, la școala de cosmetică și coafură a lui Pam. Johnny voia să vadă ceva acolo și, cum nu avea altceva de făcut, Alice fusese de acord. Îi plăcea să-l ducă în diverse locuri cu mașina, așa cum obișnuia s-o facă atunci când era mic. Se bucurase întotdeauna de momentele petrecute împreună în mașină.

–Ce anume, mai exact, se presupune că ar trebui să-i spun lui Pam, când intrăm acolo? îl întrebase ea, în timp ce se afla la volan.

pe bancheta din spate, cu Johnny, și radioul era tot la maximum. Johnny cânta melodiile și Bobby dădea din cap în ritm. Era bucuros că Johnny e din nou cu ei. Totul în jurul fratelui mai mare era așa de plin de viață, de animat, așa de amuzant. Când era de vârsta lui Bobby, lui Johnny îi plăcuse să se bage în belele. Și nici acum nu era mai breaz. Era limpede că se distrează de minune acasă, în vizită la mama și la fratele lui, Bobby. Așa de tare se distra, încât, când au ajuns acasă, l-a luat pe Bobby în curtea din spate, să bage câteva coșuri împreună. Erau încă acolo când Charlotte s-a întors de la școală. Era neagră de supărare, pentru că nu luase testul la limba franceză. Dar când l-a văzut pe Bobby cum încearcă vitejește să nimerească mingea în coș, îi zâmbi. Pe fratele ei mai mare, care era la doar câțiva centimetri distanță, nu l-a văzut.

–Uite, stai să-ți arăt eu cum să faci, îi spuse ea lui Bobby, luându-i mingea.

A driblat de câteva ori și apoi a băgat mingea în coș din prima încercare, ca să-i arate fratelui ei cum trebuie să facă.

Când Bobby s-a întors spre Johnny, cu zâmbetul pe buze, acesta îi spuse admirativ:

–Uită-te la ea, e nemaipomenită!

Charlotte urmărea scena.

–De ce te uiți în spatele meu? îl întrebă pe Bobby. Trebuie să nu-ți dezlipești ochii de la minge. Uită-te unde vrei s-o arunci, nu peste umărul meu.

–Are dreptate, îl corectă și Johnny. Nu te mai uita la mine și fă ce-ți spune Charlie. E mai bună decât mine!

Alice îi urmărea de la fereastră și surâdea, văzându-i pe cei trei copii ai ei, împreună, sub coșul de baschet. Știa că s-ar putea să fie ultima dată când îi mai vede astfel. O întrista gândul acesta, dar imaginea lor, acolo, o făcea să fie recunoscătoare. Era încă învăluită de căldura acelui

sentiment când, o jumătate de oră mai târziu, Jim sosi acasă. Avea ceva important să-i spună:

–Azi am obținut doi clienți noi, zise, uluit și el. Amândoi reprezintă firme noi și o să primim mult de lucru din partea lor, ca să-i ajutăm să demareze afacerile. S-ar putea ca asta să reprezinte schimbarea pentru noi.

–Chiar?! îl întrebă Alice mulțumită.

Acum înțelegea, brusc, ce pusese Johnny la cale toată ziua. Un bărbat pentru Pam, poate, o întâlnire pentru Becky, cu o seară înainte, iar Charlotte părea să-l ia sub aripa ei protectoare pe Bobby. Și Jim avea doi clienți noi. Nu era tocmai rău pentru un înger nou-nouț, de numai șaptesprezece ani.

Seara, după cină, înainte ca Johnny să urce la Bobby în cameră, Alice l-a lăudat pentru tot ceea ce făcuse. Băiatul i-a spus că va trebui să iasă iar, nu peste mult timp, pentru că voia să vadă ce face Becky.

–Sper doar ca Buzz să conducă mai bine decât mine, îi spuse el mamei, care-l privi oripilată.

–E groaznic ce-ai spus! îl certă ea.

Johnny surâse și se aplecă s-o sărute înainte să plece. Alice a mai rămas în bucătărie câteva minute după aceea, cu gândul la el. Spera ca Johnny să nu-și încheie misiunea prea repede. Nu se grăbea să-l vadă că-i părăsește din nou. Nici el nu se mai grăbea acum.

capitolul 7

Prima întâlnire a lui Becky cu Buzz a mers bine, în ciuda faptului că ea a vorbit mai toată seara despre Johnny. Au mers la un film și apoi Buzz a invitat-o la Bistroul lui Joe, să mănânce un hamburger. Acolo mergeau și în seara când murise Johnny. Era locul preferat al adolescenților în vremea școlii. Becky a continuat să-i povestească despre toți anii de școală pe care ea și Johnny i-au petrecut ca prieteni. O vreme, Johnny a rămas lângă ea, i-a ascultat pe amândoi, zâmbind la amintirile pe care fata le depăna. Acum, când o asculta, perioada petrecută împreună i se părea și mai minunată. O dată sau de două ori, Becky a privit fix la el, dar nu l-a văzut, iar Johnny a trebuit să recunoască în sinea lui, oarecum înciudat, că Buzz era un tip de treabă. Când erau colegi de școală, tipul i se păruse cam înțepat. Fusese unul dintre puținii „copii de bani gata" din liceul lor. Tatăl lui Buzz era proprietarul unui profitabil lanț de magazine de băuturi, deschise peste tot în California. Familia lor mergea în fiecare vară în Europa și Buzz avusese întotdeauna mașini bune.

Buzz o asculta cu răbdare pe Becky și i-a spus că, deși nu-l cunoscuse prea bine, Johnny i se păruse întotdeauna un puști nemaipomenit. Nu a încercat să schimbe subiectul sau să întrerupă în vreun fel fluviul de amintiri care se revărsa din ea ca o cascadă. De câteva ori, ochii fetei s-au umplut de lacrimi și Buzz i-a luat mâna într-a lui.

La sfârșitul serii, când a condus-o acasă, nu i-a făcut avansuri, dar i-a povestit despre UCLA. I-a spus că-și va relua studiile în semestrul următor. În vara aceea,

tatăl lui se îmbolnăvise și avusese nevoie de el acasă, să-l ajute să conducă magazinele. Buzz era cel mai mare dintre copii și, de la paisprezece ani, lucrase pentru tatăl lui, câte două luni în fiecare vară și în timpul vacanțelor și al altor sărbători. Părea să știe destul de multe despre afacere și i-a vorbit puțin lui Becky despre vinurile de calitate, explicându-i care sunt elementele care le definesc. Mergeau în fiecare vară în Franța, timp de o lună, pentru ca tatăl lui să viziteze podgoriile, și în timpul acela învățase și el multe lucruri, mai multe decât ceilalți copii care, cel puțin deocamdată, nu păreau să fie interesați de magazinele părintelui lor.

Era limpede că Buzz fusese cucerit de Becky. Era la fel de drăguță cum și-o amintea. I-a povestit că o dată se gândise să o invite la balul absolvenților, dar știa că nu ar fi mers, din cauza lui Johnny. A necăjit-o în glumă, zicând că pe vremea aceea, ea nici nu știa măcar de existența lui și asta a făcut-o să surâdă.

–Ba, cum să nu. Doar că nu credeam că mă placi.

Fuseseră la același curs de franceză, dar amicii lui erau cu doi ani mai mare și ea fusese foarte timidă.

–Eu îmi imaginam că Johnny m-ar fi omorât dacă-ți dădeam întâlnire, zise Buzz. În plus, de ce-ai fi vrut să ieși cu mine? El era vedeta echipei de fotbal.

Acum erau o mulțime de lucruri care îi plăceau lui Becky la Buzz. Era rezonabil, matur, inteligent și arăta bine; era mai sofisticat și mai matur decât Johnny. Avea aproape douăzeci și unu de ani și, pentru Becky, asta însemna că nu mai era un puști, ci mai degrabă deja bărbat.

–Becky, m-am simțit bine astă-seară, i-a spus el cu voce domoală. Știu că trebuie să-ți fie destul de greu să te întâlnești cu un alt băiat, după toți anii în care ați fost împreună.

Johnny era singurul băiat cu care Becky fusese prietenă, singurul pe care-l iubise, dar faptul că el nu mai trăia nu putea fi schimbat și, la un moment dat, ea tot trebuia să-și continue viața. Deși spusese că încă nu e pregătită să meargă mai departe, în seara aceea îi plăcuse să stea de vorbă cu Buzz și nu se plictisise să asculte despre prietenii lui, despre afacerile tatălui său și despre călătoriile în Franța. Ca și ei, lui Buzz îi plăceau copiii și avea și el o mulțime de frați și surori. Becky avea patru și era cea mai mare dintre copii, el era cel mai mare dintre cei șase. În ciuda discrepanțelor financiare dintre ei, aveau multe în comun. Buzz a întrebat-o dacă nu ar vrea să ia masa cu el din nou, sâmbătă seara.

–Da, m-aș bucura, Buzz, răspuse fata simplu, coborând din mașină, după ce el îi dăduse mâna s-o ajute.

Buzz conducea Mercedesul pe care tatăl lui i-l cumpărase cu doi ani în urmă, când plecase la UCLA. Îi povestise lui Becky în seara aceea că urma cursurile de economie și intenționa să termine facultatea și apoi să obțină masteratul în administrarea afacerilor. Becky îi spusese și ea că în primăvară avea de gând să încerce din nou să obțină o bursă, ca în toamna viitoare să meargă la facultate. Între timp însă, era mulțumită să muncească la magazin și să o ajute pe maică-sa, îngrijindu-i pe cei mici. Deocamdată, era suficient.

Pentru sâmbătă, Buzz i-a propus să meargă la un restaurant franțuzesc de care Becky auzise, dar unde nu fusese niciodată. Pe lângă ce știa despre vinurile franțuzești, Buzz avea și o slăbiciune pentru bucătăria franțuzească.

–Cum ți se pare alternativa? o întrebă în timp ce o conducea până la ușă. Sau vrei să mergem la film la *cinematograful drive*? Mă gândeam că poate ar fi amuzant să facem ceva diferit.

Buzz părea mulțumit cu oricare dintre variante.

Rezemat de un copac, Johnny stătea și asculta discuția dintre ei. Ar fi vrut să-l urască pe Buzz, dar, nu știa de ce, nu reușea s-o facă. Era fericit pentru Becky, când vedea că Buzz dă dovezi că vrea s-o răsfețe. Nici măcar nu-și putea spune că Buzz e un snob, pentru că nu era adevărat. Și era limpede, chiar și pentru Johnny, că băiatul o plăcea foarte mult pe Becky.

Când au ajuns în dreptul ușii, fata s-a întors către el și l-a privit serioasă.

–Iartă-mă că am vorbit toată seara despre Johnny, zise ea în șoaptă. Îmi este așa de dor de el. Nimic nu mai este la fel de când el a murit.

–Nu-i nimic, răspunse Buzz, blând. Nu-i nimic, Becky. Înțeleg.

Fata a dat din cap. Buzz a deschis ușa și au intrat împreună în casă. Un minut mai târziu, Buzz a ieșit singur, s-a suit în mașină și a plecat. Johnny a urmărit cu privirea automobilul Mercedes care se îndepărta, dispărând în capătul străzii, și apoi s-a întors agale și a pornit spre casă.

Când a ajuns, mama lui era în pat și citea. L-a privit zâmbind.

–Pe unde mi-ai umblat toată seara?

Când era în viață, asta era întrebarea pe care i-o punea în fiecare seară, atunci când ajungea acasă.

–Am fost cu Becky în oraș.

S-a întristat imediat ce-a rostit vorbele, și chipul lui părea mai degrabă acela al unui băiat decât al unui bărbat.

Maică-sa i-a observat tristețea și a părut descumpănită.

–Nu ziceai că are întâlnire astă-seară?

–Ba, da, cu Buzz Watson. E un tip destul de simpatic.

–Și tu te-ai ținut după ei toată seara? întrebă, oarecum îngrijorată; chiar așa cum era el acum, ei nu i se părea

o idee prea bună și nici o situație prea fericită pentru Johnny.

–Nu, doar am luat cina cu ei și pe urmă am avut altele de făcut. I-am așteptat acasă la Becky, când a adus-o.

–Ia vino încoace, îi zise Alice, bătând cu palma pe marginea patului, în timp ce Johnny se așeza. De ce-ai făcut asta?

Era preocupată de ce se petrecea cu fiul ei, de ceea ce vedea în ochii lui.

–Voiam doar să fiu sigur că se poartă bine cu ea.

–Și așa a fost?

–Păi, da. A lăsat-o să vorbească despre mine toată seara. Sâmbătă seara o duce la Chez Jacques.

–N-ar fi bine să-i lași o vreme în pace? Nu cred că e prea distractiv pentru tine să te uiți cum ea se întâlnește cu altcineva. De ce să nu stai cu mine și cu Bobby, în serile când Becky are întâlnire?

–M-am gândit să supraveghez puțin lucrurile, la început, zise el și zâmbi către Alice. Probabil că e o tâmpenie, nu?! Eu le-am făcut lipeala și acum nu mai sunt sigur că-mi place asta. E tare greu, mamă!

Totuși, nu era nici pe departe la fel de greu ca toate cele prin care trecuseră până acum.

Încercând să-i distragă atenția, Alice îl întrebă:

–Ce se mai aude cu Pam?

–Vineri seara iese în oraș cu Gavin, tipul din L.A., îi răspunse Johnny zâmbind. Omul o place la nebunie.

–E bine. Pam are nevoie de cineva în viața ei. De când a murit Mike, n-a avut nici măcar o singură întâlnire.

Johnny încuviință gânditor. Avea multe lucruri la care să se gândească și multe pe care trebuia să le facă. Dar faptul că astă-seară o văzuse pe Becky împreună cu Buzz îl trăsese cumva înapoi. A oftat și s-a uitat la maică-sa. Părea din nou stăpân pe sine.

–Sunt bine, mamă. Totul este exact așa cum trebuie să fie. Mă duc s-o văd pe Charlie puțin, înainte să mă culc. Ce-a făcut tata astă-seară?

–A adormit la televizor, ridică Alice din umeri.

De multă vreme, așa decurgeau lucrurile la ei acasă, în fiecare seară. Deși, în ultimul timp, tatăl lui părea să fie ceva mai bine. Iar Alice era mai fericită decât fusese în ultimul timp.

În săptămânile care au urmat, Becky și Buzz au petrecut destul de mult timp împreună. Tânărul a dus-o la restaurante bune, a stat cu ea și cu frații și surorile ei și i-a adus mamei lor sticle cu vin bun, pe care ea să-l bea împreună cu noul ei prieten, Gavin. Buzz a devenit un musafir obișnuit acasă la familia Adams. Și, cel puțin deocamdată, Becky nu făcuse decât să-l țină de mână pe Buzz. Acesta nu avea de gând să grăbească lucrurile, mai ales că fata vorbea despre Johnny ceva mai puțin decât la început. Amândurora le plăcea tipul care în fiecare weekend venea de la L.A. să o vadă pe Pam. Pentru toți era clar că era foarte atras de mama lui Becky și era nebun după copiii ei.

Într-una dintre seri au ieșit cu toții la cină – Gavin, Pam, Buzz și Becky. Au mers la un restaurant italian și Buzz a ales un vin senzațional, dar puțin cunoscut, din podgoriile de la Nappa Valley. S-au distrat nemaipomenit toți patru și, când a ajuns acasă, Johnny era și el binedispus. În acea seară, i-a povestit mamei lui cum au decurs lucrurile.

–Părerea mea este că tu ar trebui, totuși, să stai acasă când Becky iese în oraș cu Buzz, îl dăscăli ea.

Apoi l-a întrebat dacă în anul acela, de Halloween, plănuia să meargă la colindat cu Bobby. Încerca să-i facă puștiului un costum. Charlotte o anunțase deja că e prea mare ca să mai colinde și că avea de gând să rămână acasă, împreună cu niște prietene, să împartă dulciuri.

Alice intenționa să-l ducă ea pe Bobby prin vecini. Și nu se putea hotărî dacă să-l îmbrace în Superman, Batman sau într-un costum drăguț de ninja, pe care tocmai îl văzuse.

–O să merg eu cu Bobby, mamă, se oferi Johnny.

–Ar fi nostim. Vezi dacă nu poți afla ce costum își dorește.

Anul trecut îl costumase în Luke Skywalker din *Războiul Stelelor*.

Alice încă mai medita la asta când, la câteva zile după aceea, s-a întâmplat să treacă pe lângă camera lui Bobby, după ce-l adusese de la școală. Afară era răcoare și urcase să-și pună un pulover. Știa că Charlotte își făcea temele în camera ei, dar de la Bobby se auzeau voci. A presupus că era una dintre casetele lui și zâmbi când l-a auzit pe Johnny că-i vorbește fratelui său. Bobby nu-i putea răspunde, dar cel puțin îl vedea și-l auzea. Alice auzea două voci, cea de pe bandă și vocea lui Johnny. Ajunsese aproape de camera ei când, deodată, a auzit râsete. S-a oprit, s-a întors pe loc și s-a îndreptat încet către ușa camerei lui Bobby, ascultând în continuare. La început nu l-a auzit decât pe Johnny vorbind. Nu mai auzea banda, și totuși auzea foarte clar o altă voce, care îi răspundea. Fără să mai stea pe gânduri, a apăsat clanța, a deschis ușa și i-a privit pe amândoi. Stăteau pe podea, cu jucăriile lui Bobby împrăștiate în jurul lor. Amândoi au ridicat privirile la ea, surprinși și încurcați.

–Ce tot puneți la cale voi doi? îi întrebă degajat, în timp ce intra în cameră și închidea ușa în urma ei, ca nu cumva să-i audă cineva. Faceți dezordine? Sau vă distrați?

I-a cercetat pe amândoi din ochi, cu sentimentul că îi ascundeau ceva. Cu privirea ațintită la ei, inima i-a tresăltat când Johnny i-a zâmbit ciudat.

–Se întâmplă ceva amuzant?

S-a uitat iar de la unul la altul. Johnny îl privi cu subînțeles pe fratele lui mai mic, apoi îi șopti ceva la ureche. Alice era din ce în ce mai mirată.

Încet, Bobby și-a ridicat ochii spre ea și mama a simțit ceva, ca o săgetare. Abia de putea respira. A întins o mână spre el și apoi s-a așezat lângă amândoi. Nu știa de ce, dar simțea nevoia să le fie alături. Cuprinse fața mezinului cu amândouă mâinile și ochii i s-au umplut de lacrimi, fără nici un motiv. Parcă simțea ceva la el, ceva ce acum trebuia eliberat.

–Te simți bine? îl întrebă, cu răsuflarea tăiată.

Copilul încuviință din cap, iar Johnny nu-și lua ochii de la el.

–Haide, zise el, în timp ce Bobby se uita când la el, când la mama lor.

–Bună... mamă, șopti Bobby și Alice izbucni în hohote de plâns, în timp ce-l trăgea la pieptul ei cu atâta forță, că ajunseră amândoi fără suflu.

Apoi s-a îndepărtat puțin de el, ca să-l poată privi iar, râzând și plângând. A întins brațul și, cuprinzându-l pe Johnny, îl aduse lângă ei.

–Bună, Bobby, abia reuși ea să îngaime. Te iubesc atât de mult... De când ai început să vorbești iar?

–De când s-a întors Johnny. Mi-a zis că trebuie, că dacă nu vorbesc cu el, nu putem să ne jucăm ca lumea.

Johnny le surâdea amândurora, iar Alice încerca să-și șteargă lacrimile de pe obraz. În zadar, ele continuau să curgă.

–Acum o să vorbești cu noi?

Mama se întreba de cât timp își recăpătase el capacitatea de a vorbi și se gândea ce va însemna asta pentru tatăl lui. În loc de răspuns, Bobby a clătinat din cap și s-a uitat la Johnny.

–În curând, poate, mamă, îi explică acesta calm. Nu trebuie să-l grăbim. Toate la timpul lor. Mai întâi Bobby vrea să se obișnuiască să-ți vorbească ție. Dar se descurcă foarte bine, continuă Johnny, jucându-se cu părul lui Bobby. Azi-dimineață mi-a spus un cuvânt foarte tare.

Bobby chicoti, amintindu-și de cuvântul pe care îndrăznise să i-l spună fratelui său mai mare. Era un cuvânt pe care știa că nu ar fi avut voie să-l folosească, nici după ce ar fi început iar să vorbească, indiferent cât de mulțumiți ar fi fost ai lui să-i audă vocea.

–Și lui tati nu-i putem spune?

Alice se simțea îngrozitor să nu împărtășească soțului ei vestea. Știa că ar fi însemnat enorm pentru el.

–Încă nu, răspunse Johnny în locul lui Bobby. Dar nu mai durează mult, îți promit.

Mama nu voia să-i preseze, pe nici unul dintre ei, dar îi părea extrem de rău că nu-i putea spune lui Jim ce se întâmplase. Cumva însă, simțea că era mai bine să respecte dorințele lui Johnny.

Au rămas multă vreme împreună, pe podea, vorbind în șoaptă, să nu-i audă nimeni. La un moment dat, Charlotte ciocăni și-și vârî capul pe ușă.

–Mama, ți se ard fursecurile, anunță ea pragmatic. Le-am scos eu din cuptor, mai zise și închise ușa la loc, fără să observe sclipirea de bucurie din ochii mamei ei și nici pe fratele ei mai mare; nu a văzut-o decât pe mama ei, așezată pe jos și vorbind cu Bobby, cu jucării împrăștiate peste tot în jurul lor.

Alice s-a ridicat, și-a sărutat amândoi băieții și a plecat și ea. A coborît scările cu pasul mai ușor decât îl avusese vreodată, poate, gândindu-se numai cum se va simți Jim, odată ce va fi aflat că Bobby vorbește iar.

În timpul cinei, ochii îi fugeau mereu către Bobby, iar el o privea la rândul lui și îi zâmbea. Împărtășeau o mare

tainã, ei doi. Pe de o parte, faptul cã Bobby putea vorbi, iar pe de alta, cã Johnny revenise printre ei. Pe Alice și pe mezinul ei, acest lucru îi lega într-un mod cum nu mai cunoscuserã pânã atunci. În seara aceea, Bobby a rãmas multã vreme cu ea, dupã ce au terminat cina. Nu a rostit nici un cuvânt – a jutat-o doar sã strângã masa și sã spele vasele –, dar îi simțea inima, cuibãritã în a ei și, când au isprãvit, Alice s-a oprit, l-a tras în brațele ei și i-a șoptit:

–Te iubesc, Bobby.

Bãiatul a strâns-o tare, cu brațele încolãcite în jurul taliei ei. Când ea s-a desfãcut din îmbrãțișare, i-a surâs și a urcat tãcut, împreunã cu Johnny.

capitolul 8

În acel an, Ziua Recunoștinței a fost o sărbătoare dureroasă pentru ei. Mai ales pentru Charlotte și Jim. Lui Alice îi părea rău pentru ei și și-ar fi dorit să le poată împărtăși faptul că Johnny e lângă ei. Acesta stătea între ea și Bobby și făcea tot felul de mutrițe pofticioase, aplecat peste curcanul pe care ea îl porționa. Jim băuse deja prea mult ca nevasta lui mai aibă nădejde să-i încredințeze friptura sau cuțitul. N-ar fi vrut ca el să distrugă friptura ori să se rănească.

–Doamne, ce bine miroase, mamă! E mai mare decât ăla de anul trecut, zise Johnny admirativ.

–N-am găsit unul mai mic, îi răspunse cu glas tare, chinuindu-se cu partea de jos a uneia din pulpe.

Johnny amuși na sosul.

–Ai grijă să nu-l verși, zise mama, lingându-și degetele.

–Ce să nu vărs, mamă? o întrebă mirată Charlotte, care tocmai intra în bucătărie, ca s-o ajute.

–Sosul. Nu tu, vorbeam cu...

Neatentă, uitase că Charlotte nu putea să-l vadă pe fratele ei, care era chiar alături.

–Cu cine vorbeai? întrebă fata din nou, serios îngrijorată.

–Cu nimeni, scumpa mamei. Gândeam doar cu glas tare.

Charlotte era de-a dreptul descurajată. Ieși din bucătărie cu un platou pe care erau cartofi dulci, pe deasupra cu bezele moi. Mama ei își pierduse mințile de supărare, era clar, iar taică-său era deja beat, deși nu trecuse cu mult de ora patru. Johnny nu mai era printre ei și Charlotte

și-ar fi dorit să nu fi fost obligată să sărbătorească în nici un fel. A revenit în bucătărie, după sosul de merișor. Când a intrat, mama era cu spatele la ea și Charlotte a auzit-o clar spunând „Încetează!" Fata își spuse că maică-sa era definitiv nebună. „Dacă te mai atingi de ceva, te bat!", continua Alice, foarte veselă.

–Credeam că vrei să duc pe masă toate astea, zise Charlotte către mama ei, care tocmai atunci se întoarse spre ea și roși.

–Da, cum să nu, iartă-mă... cu toate pregătirile și gătitul ăsta, sunt puțin cam aiurită.

–Mamă, trebuie să încetezi odată cu vorbitul ăsta de una singură, o apostrofă Charlie, iritată.

De două luni, mama ei făcea asta și Charlotte știa de ce. Moartea lui Johnny era cauza, bineînțeles, dar tot nu i se părea normal și sănătos. Până și tatăl ei observase, doar că el nu-i spunea nimic lui Alice. Charlottei îi spusese că de-o vreme mama ei vorbea mereu singură, când nu mai era nimeni altcineva în dormitor. De câteva ori o surprinsese și el în mijlocul unei conversații aprinse cu ea însăși.

–Mamă, te simți bine? o întrebă Charlotte, cu castronul de sos într-o mână și cu platoul cu fasole verde în cealaltă.

–Da, scumpa mea, mi-e bine. Pe cuvânt. Vin și eu în două clipe. Aduc curcanul.

Apoi, înainte de a trece în grabă în sufragerie, purtând friptura de curcan, îi șopti lui Johnny, care rămase în bucătărie:

–Acum du-te și joacă-te, cât stăm noi la masă.

–Mamă, nu pot să nu stau și eu la masă, de Ziua Recunoștinței? răspunse băiatul, oarcum jignit de propunerea ei.

–O să-l faci pe Bobby să se poarte aiurea... și eu voi sfârși prin a spune ceva ce nu trebuie, îi explică Alice, tot în șoaptă.

–Am să fiu cuminte, mamă, îți promit, jură Johnny solemn, ținându-se după Alice, care ducea umplutura și feliile de friptură de curcan.

A doua lui sărbătoare preferată, după Crăciun, era Ziua Recunoștinței.

Alice servi pe toată lumea. Jim se aplecă asupra cinei cu o privire destul de șovăitoare. Charlotte era tăcută, iar Bobby zâmbi când îl văzu pe Johnny. Acesta ridică un deget la buze și-l avertiză pe băiat să nu se uite spre el. Asta o făcu pe Alice să chicotească.

–Șee-i at'de am'zant? întrebă Jim, îngălând cuvintele.

Alice îl privi cu mâhnire. Era dureros să-l vadă în halul ăsta – și nu doar pentru ea, ci și pentru copii. Bobby se uită la tatăl lui, dezamăgit, și scuturâ din cap.

Când Alice s-a întors în bucătărie ca să mai taie niște friptură de curcan pentru ei, Johnny era acolo.

–De ce tata trebuia să se îmbete așa de rău, tocmai azi?

–Tu de ce crezi? oftă maică-sa, turnând sos pe platoul cu friptură. Pentru că îți simțim cu toții lipsa, plus chestiile lui vechi. E mare păcat că nu te poate vedea și el. Cred că l-ar ajuta foarte mult. De ce crezi că el nu are voie să te vadă, așa cum facem noi, eu și cu Bobby?

–Pentru că el n-ar înțelege, mamă, veni, fără ezitare, răspunsul lui Johnny.

–Nici eu nu sunt sigură că înțeleg. Dar e sigur că mă bucur nespus, zise Alice, oprindu-se să-l sărute.

Apoi a intrat în sufragerie cu porțiile suplimentare pentru Jim și copii.

–Ia' vo'beș' sing'ră? o întrebă Jim, cu un aer preocupat; chiar și când bea prea mult, tot o putea auzi vorbind cu sinea ei.

–Scuzați, zise Alice.

Charlotte se uită la ea, posomorâtă. Nici ei nu-i plăcea când tatăl său se îmbăta. Iar acum nici maică-sa nu se mai comporta normal. Ziua Recunoștinței fără Johnny era un coșmar. Lui Alice i se părea nedrept că nici Charlotte nu-l putea vedea. Dar poate că nici fetița n-ar fi fost în stare să înțeleagă ce se petrece. Oricare ar fi fost motivele, cert era că nu-l putea vedea. O parte din cină, Johnny a stat chiar lângă ea, atât de aproape, că ar fi trebuit să poată simți ceva, cât de cât. Dar nu s-a întâmplat nimic.

–Familia Adams a zis că va trece pe la noi, după ce termină de mâncat, le spuse Alice tuturor.

–De ce tre' să vină p'aici?

Lui Jim nu-i plăcea ideea. Voia să termine de mâncat și să se așeze la televizor, să bea bere și să se uite la meciuri.

–Pentru că ne sunt prieteni, Jim, îl bruftului Alice.

–Și ce dac'? Johnny nu mai tr'ăște și Becky nu e iubita lui.

Alice nu mai zise nimic și cu toții continuară să mănânce în tăcere. Puțin mai târziu, Charlotte a ajutat-o să strângă masa. Era o adevărată ușurare că putea să se ridice de la masă și să treacă în bucătărie.

–Nu pot să-l sufăr! exclamă Charlotte în timp ce așeza farfuriile pe tejghea.

Bobby și-o aduse și el pe a lui și mama i-o luă din mână. Jim plecase deja de la masă, fără să mai aștepte plăcinta cu dovleac și frișca pe care Alice o pregătise pentru ea.

–Charlotte, tata nu poate să se abțină, știi foarte bine asta, spuse mama ei blând.

–Nu-i adevărat. Ba poate. Nu trebuie să se îmbete tot timpul. E dezgustător.

Charlotte era foarte nefericită, și pe Alice o durea să-și vadă fiica într-o astfel de stare.

–Îi este dor de Johnny, zise, știind însă foarte bine că Jim avea remușcări și din pricina lui Bobby, așa cum avea de când băiatul încetase să mai vorbească.

–Și mie mi-e dor de el... și ție... dar tu nu cazi beată moartă, replică Charlotte cu duritate. Tu nu faci decât să vorbești singură. E destul de ciudat, dar cel puțin nu e la fel de grețos ca băutura lui.

–Te rog să nu vorbești așa despre taică-tău, i-o tăie Alice, drastică.

–Și de ce, mă rog? Nu e decât adevărul. Tata e bețiv, Johnny nu mai e cu noi și Bobby nu va mai vorbi niciodată!

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce înșira nenorocirile care îi afectau pe toți membrii familiei. Dar nu erau chiar toate adevărate. Bobby începuse din nou să vorbească, iar Johnny revenise, măcar pentru o vreme. Iar Alice cu el vorbea, nu cu ea însăși.

–Poate că tata va înceta să mai bea, într-o bună zi, rosti Alice oftând, în timp ce tăia în bucăți plăcinta cu dovleac, deși nimeni nu mai voia să mănânce. Să știi că se mai întâmplă.

–Mda, sigur, spuse Charlotte fără convingere, luând cu degetul un vârf de frișcă. O s-o cred când o s-o văd!

–În ultima vreme e ceva mai bine, zise Alice plină de speranță, însă Charlotte nu părea să fie de acord cu ea.

–Nu și azi. Ar fi putut să rămână treaz, măcar de Ziua Recunoștinței.

Au ciugulit toți trei din porțiile lor de plăcintă și Johnny s-a așezat la masă, pe locul lăsat gol de tatăl lui, între Charlotte și Bobby. Când Alice a început să strângă masa, s-a auzit și soneria la ușă. Erau Becky cu mama, frații și surorile ei. Au intrat gălăgioși, în timp ce Johnny rămăsese cu ochii pironiți la Becky. Era așa de frumoasă, îmbrăcată într-o rochie mov-închis, din catifea,

cu părul blond, strălucitor, lăsat pe spate, exact așa cum îi plăcea lui. Pe Alice a cuprins-o părerea de rău pentru el, văzându-l cum se uită la ea.

–Sărbători fericite, la toată lumea! le ură Pam și îi oferi lui Alice o plăcintă cu mere, pe care ea și Becky o făcuseră în dimineața aceea. Cum ați petrecut la cină?

–A fost bine, zise Alice.

Charlotte le-a luat pe fete și pe Becky sus, la ea în cameră, urmate în tăcere de Johnny. Alice i-a propus atunci lui Bobby să-i ia și el pe băieți în camera lui. Pam a urmat-o în bucătărie. Nu i-a fost greu să observe că sărbătoarea trecuse dificil pentru ei. Își amintea foarte bine cât de rău le fusese și lor în primul an după moartea lui Mike. Toate sărbătorile fuseseră o adevărată agonie și era limpede că la prietenii ei lucrurile nu stăteau altfel. Acasă la ea, Becky plânsese, cu pauze, pe tot parcursul cinei, spunând cât de tare îi e dor de Johnny.

–Jim unde e? întrebă Pam.

Alice făcu semn cu capul spre sufragerie, de unde se auzea urlând televizorul:

–Se uită la fotbal. Nici el nu e într-o dispoziție prea bună. Cred că nici unul dintre noi nu e.

Deși ea și Bobby puteau să-l vadă pe Johnny, era dureros să știe cât de tare le lipsea el celorlalți.

–În primul an, sărbătorile sunt greu de suportat. O să fie și mai rău de Crăciun. Ar fi bine să te pregătești sufletește.

În loc de răspuns, Alice încuviință din cap și continuă să clătească vesela. Pusese un ibric pe foc și când cafeaua a fost gata, Pam a turnat câte o ceașcă pentru fiecare.

–Ție cum îți mai merge? își întrebă Alice prietena.

–Am o viață interesantă, răspunse aceasta, cu un zâmbet timid. Nu sunt foarte sigură de ce se întâmplă sau

ce înseamnă toate astea, dar cred că nu-mi displace. Mă văd în continuare cu Gavin și chiar îl plac foarte tare.

Odată ce toate vasele au ajuns în mașina de spălat, Alice s-a așezat, în sfârșit, la masa din bucătărie, alături de Pam. Amândouă se bucurau că aveau pe cineva cu care puteau sta de vorbă.

–Mă bucur pentru tine, zise Alice.

–Se poartă nemaipomenit cu copiii și cu mine e formidabil. A trecut atâta vreme de când n-am mai fost nicăieri și n-am mai făcut nimic interesant. Gavin mă scoate în oraș, la cină, în fiecare sâmbătă. Probabil că nu e mare lucru, dar e o companie agreabilă și e plăcut să am un pretext ca să mă îmbrac frumos și să-mi fac părul. E amuzant ca din când în când să mai fiu și altceva decât mamă și șofer. Iar duminica dimineața joacă baseball cu băieții.

Vorbele lui Pam au făcut-o pe Alice să se întrebe dacă îi permisese lui Gavin să rămână la ea peste noapte. Văzându-i expresia, aceasta începu să râdă.

–Stă la un prieten, aici.

Au râs amândouă și au continuat să sporovăiască multă vreme la masa din bucătărie.

Apoi, într-un final, au urcat să vadă ce fac copiii.

Fetele lui Pam stăteau pe patul Charlottei și pe jos, pe podea, și vorbeau despre băieți și despre școală. Becky i-a povestit Charlottei despre Buzz. Johnny stătea la biroul surorii lui și zâmbea, ascultând ce-și spuneau ele. Nu-și putea lua ochii de la Becky. Văzându-l, Alice i-a surâs din prag. Când trăia, mama lui n-ar fi reușit, nici dacă-l plătea, să-l facă să asiste la o astfel de întâlnire între fete. Acum însă, lucrurile stăteau cu totul altfel și el se bucura să poată fi în preajma lui Becky, de parcă ar fi vrut să o soarbă înăuntrul ființei lui. Se bucura chiar și numai

să o poată vedea. Ca și cum aduna încă o amintire pe care să o ia cu el.

Pam și Alice au mers apoi și în camera lui Bobby, unde Peter și Mark se jucau cu mingea lui de baseball, aruncând-o de la unul la altul. Alice le-a propus să iasă afară și să arunce cu mingea, să dea și la coșul de baschet. Când cei doi s-au ridicat să iasă, Bobby i-a secondat în tăcere. Îi plăcea să fie cu ei.

Cele două femei au coborât din nou la parter. Au trecut pe lângă Jim, care dormea dus în fața televizorului. Lângă pat erau sticle goale de bere. Green Bay tocmai marcase un punct, iar el sforăia sonor.

–Cum mai e? întrebă Pam în șoaptă, când ajunseră iar în refugiul bucătăriei.

Alice aruncă o privire pe geam, la copiii lor, și văzu că, de data asta, Johnny era cu ei. Bobby stătea mut lângă el și cei doi puști Adams dădeau la coș.

–Nu prea grozav, cred, spuse Alice despre soțul ei. A părut că e mai bine o vreme, dar ultimele câteva zile n-au fost deloc bune.

–E din cauza sărbătorilor, spuse Pam înțelept. Până după Crăciun, probabil că așa va fi pentru voi toți.

Alice aprobă cu o înclinare din cap. O oră încă au mai stat de vorbă despre școala de cosmetică a lui Pam și despre Gavin, apoi Pam s-a ridicat și a zis că se duce să-și adune trupa și să plece acasă. Dar a mai trecut încă o jumătate de oră până s-o facă. Când familia Adams a plecat, Johnny a rămas în prag, petrecându-i cu privirea. Pe urmă s-a dus în bucătărie să stea de vorbă cu mama lui.

–Nu-i așa că era drăguță, mamă? A zis că-l place pe Buzz de-adevăratelea. Mă bucur pentru ea, zise el sincer despre Becky.

Mama lui aprobă din cap.

Era clar că lui nu-i venea prea ușor. Să renunțe la Becky era unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le avea de făcut acum, dar știa că fata trebuia să-și construiască o viață fără el. Nu-i putea oferi nimic. Spre deosebire de fratele și de mama lui, fata nici măcar nu-l putea vedea. Nu mai avea cum să ajungă la ea, decât cu ajutorul sufletului său, dorindu-i o viață fericită de-aici încolo.

–Știu că-i e dor de tine, zise Alice blând. Și pentru ea e la fel de greu ca și pentru tine.

Ar fi vrut să mai spună că amândoi vor trece cu timpul peste asta, știa că așa va fi, dar acum parcă nu i se părea lucrul cel mai potrivit de spus.

–Mai bine mă duc să-l scol pe tata, mai zise cu un oftat, și Johnny dădu din cap.

–Eu mă duc să văd ce face Bobby, se oferi el, apoi se întoarse din drum, parcă amintindu-și ceva. Mâine te duci la meciul Charlottei?

Sora lui avea un meci de baschet, cu echipa școlii, și era unul cu miză foarte mare.

–M-am gândit că ar trebui să mergem cu toții, răspunse mama lui, în timp ce stingea lumina în bucătărie.

–Adică și tata? întrebă Johnny zâmbind, bucuros să audă asta.

–Nu, el nu poate. Trebuie să meargă la lucru, îi explică Alice.

–Mamă, nu trebuie să meargă la muncă a doua zi după Ziua Recunoștinței. Dacă ar fi vrut, putea să vină.

Numai că tatăl lor nu se ducea niciodată la meciurile fetei lui. Nu fusese niciodată și nu era câtuși de puțin interesat de ele. După părerea lui, fetele nu erau niciodată sportive prea reușite. Dar greșea îngrozitor în această privință. Charlotte era o adevărată vedetă, chiar mai mare decât fusese Johnny.

–O să-l întreb, promise Alice, mai mult din dorința de a-și potoli fiul, decât din convingerea că Jim chiar o va face.

Johnny a urcat apoi să-l vadă pe fratele lui, iar ea a intrat în living și l-a scuturat ușor pe bărbatul ei, să-l trezească. Jim a ieșit din amorțeală, a scos un horcăit zgomotos și apoi a deschis un ochi.

–Cât e ceasul? a întrebat-o, neștiind sigur dacă e seară sau dimineață.

–E zece și ceva. Hai să mergem la culcare.

Bărbatul a dat din cap și s-a ridicat, clătinându-se pe picioare. Abia de reușea să urce treptele și pe Alice o durea sufletul să-l vadă în starea aceea.

–Vin și eu imediat în dormitor, zise.

A trecut întâi pe la Bobby, să vadă ce face. Stătea în pat, lângă Johnny, amândoi cu capul pe aceeași pernă, tâmplă lângă tâmplă, și acesta din urmă îi citea. Când a intrat, amândoi au ridicat privirile spre ea și i-au zâmbit. Pentru ei doi, cel puțin, fusese o sărbătoare perfectă.

–Noapte bună la amândoi, vă iubesc, șopti, aplecându-se să-i sărute. Nu-l lăsa pe Bobby să se culce prea târziu, îi mai avertiză ea și băiatul se ghemui fericit lângă fratele lui.

Alice a închis ușa în urma ei și a traversat holul, până la camera Charlottei. Și fata stătea tot întinsă în pat, cu ochii în tavan.

–Ce faci, draga mamei, nu te simți bine? o întrebă îngrijorată și se așeză lângă ea.

–Mda, oarecum, zise, deși era evident că o supără ceva. E ciudat s-o aud pe Becky vorbind despre noul ei prieten. Cred că-l place cu adevărat.

În realitate însă, asta o făcea pe Charlie să-i fie și mai dor de fratele ei.

–E bine pentru ea, zise Alice din toată inima. Nu poate să rămână toată viața în doliu după Johnny. N-ar fi drept. Și mama ei spune că băiatul ăsta se poartă foarte frumos cu ea. Johnny ar fi bucuros pentru asta. Cum e cu meciul tău de mâine? Ești pregătită?

Charlotte înclină din cap, dar fără pic de entuziasm.

–Tata nu lipsea de la nici unul dintre meciurile lui Johnny.

Rostise cuvintele fără nici un fel de inflexiune. Nu era o acuzație, ci doar o constatare. Iar ea, an după an, câștiga mai multe trofee decât Johnny când era de vârsta ei.

–Tu vii, mamă?

–N-aș lipsi pentru nimic în lume, răspunse mama și se aplecă s-o sărute. Și îl iau și pe Bobby.

Fata dădu din cap, fără o vorbă. Oricât de tare o iubea pe maică-sa, pentru ea ar fi însemnat de o mie de ori mai mult dacă tatăl ei ar fi venit, măcar o dată, la meciurile ei, dacă lui i-ar fi păsat de ea atât cât să facă asta. Știau însă amândouă că nu avea să se întâmple. Ea nu era Johnny.

Alice nu i-a spus lui Jim nimic atunci, seara. N-ar fi avut nici un sens. Când nevasta lui a ajuns la culcare, el dormea deja, beat după berea și vinul pe care le băuse și după prea multă friptură de curcan. A doua zi însă, la micul dejun, ea a adus vorba despre meci.

–Fetele nu știu să joace baschet, zise el pe un ton hotărât, în timp ce-și bea a doua ceașcă de cafea. Știi foarte bine asta.

–Cu Johnny ai făcut-o întotdeauna. N-ai lipsit de la nici unul dintre meciurile lui, zise ea, înfuriată de felul în care îi răspunsese bărbatul.

–Era cu totul altceva.

–Chiar așa? Și de ce, mă rog? Pentru că era băiat?

–Pentru că Johnny era un sportiv nemaipomenit, i-o tăie Jim, scurt, lovit de o durere cumplită de cap.

–Așa este și Charlotte. Poate chiar mai bună decât a fost el. Johnny a recunoscut întotdeauna asta.

–Nu încerca decât s-o facă să se simtă bine.

–De ce nu vrei tu să vii și să vezi cu ochii tăi?

Tocmai atunci, Boby și Johnny au intrat în bucătărie. Ca de obicei, Bobby n-a scos nici un sunet, iar Johnny s-a oprit să-și sărute mama, însă Jim nu văzu nimic.

–Ai avea destul timp și pentru birou. Meciul începe abia la ora patru, în sala de sport de la școala ei. Cred că ar însemna enorm pentru ea dacă ai fi și tu acolo. Johnny mereu se ducea la meciurile ei. Și tu știi mai multe despre sportul ăsta decât știu eu. Cred că e foarte important să vii și tu acolo.

–Haide, Alice, nu fi caraghioasă. Fata nici n-o să-și dea seama dacă sunt sau nu.

–Ba o să știe! insistă Alice, în timp de Johnny se așeza la masă, lângă tatăl lui, privindu-l fix. De ce nu vrei măcar să te gândești la asta? continuă ea și puse un castron cu cereale dinaintea lui Bobby.

Jim nu părea să-l observe pe băiat. Pentru el, Bobby era tot atât de invizibil ca și Johnny. Din momentul în care încetase să mai vorbească, tatăl său îl ignora. Era prea dureros pentru bărbat să-i recunoască prezența, la fel ca și motivul pentru care nu mai putea vorbi.

–Am o mulțime de chestii restante de rezolvat, pentru clienții cei noi. O să trebuiască să lucrez tot weekendul.

Asta măcar era un lucru bun pentru el, și Alice își dădea seama că afacerea lui se redresa încet, încet. Spera că dacă Jim va căpăta încredere în legătură cu afacerile, s-ar fi putut să înceteze sau cel puțin să o lase mai moale cu băutura. Revenise, oricum, la o stare mai bună, de când Johnny se întorsese, dar era loc de mult mai bine.

Puțin după aceea, bărbatul a plecat la birou și cei doi băieți au dispărut și ei undeva, pe-afară. Alice era singură în bucătărie când Charlotte a coborât pentru micul dejun. Nu a stat nici ea mult și a plecat la antrenament. Părea să fie mai binedispusă și n-a mai zis nimic despre tatăl ei. Nu se aștepta ca el să vină la meci și Alice nu i-a spus că vorbise cu el despre asta, fără să ajungă la vreun rezultat.

La ora patru fără un sfert, Alice s-a urcat în mașină, cu Bobby pe scaunul din față, iar Johnny s-a suit pe bancheta din spatele lor. Vorbea înfocat despre meci și Bobby discuta și râdea cu fratele lui. Alice îi asculta și surâdea. Să fie cu ei amândoi, să-l asculte pe Bobby vorbind și să-l aibă pe Johnny înapoi părea un vis devenit realitate. Alice nu știa câtă vreme va rămâne Johnny cu ei, însă era un dar neașteptat, la care nu ar fi avut cum să spere. Când au ajuns la școală, erau într-o dispoziție de zile mari și abiau așteptau să înceapă meciul.

Echipa Charlottei juca foarte bine. Aproape de sfârșitul reprizei a doua, scorul era 26 la 15 în favoarea lor și Bobby sălta de bucurie pe scaunul lui și o aplauda pe Charlotte. Fata a mai înscris trei puncte și Johnny a luat-o razna pur și simplu, urmărindu-i performanța. Nu-i venea să creadă cât de bine juca. Exact când așteptau începutul celei de-a treia reprize, Alice a zărit cu coada ochiului o siluetă familiară. S-a întors și l-a văzut pe soțul ei, croindu-și drum printre rândurile de bănci, oarecum șovăitor, dar zâmbind în direcția lor.

–Nu-mi vine să cred, șopti Alice.

Bobby rămăsese cu ochii holbați, iar Johnny a scăpat un strigăt victorios. Când a observat expresia de pe chipul Charlottei, la vederea tatălui ei, lui Alice aproape că i-au dat lacrimile. Era primul meci la care el venea.

–Cum de-ai reușit? șopti ea către Johnny, chiar înainte ca Jim să ajungă la ei.

–Să-ți spun drept, nu prea știu, răspunse băiatul. M-am gândit foarte mult la asta și mi-am dorit-o din tot sufletul, de când am ajuns la sală. Poate că tata m-a auzit sau a simțit-o cumva ori ceva de genul ăsta.

Johnny încă nu conștientiza modul în care reușea să influențeze evenimentele, deși începea să-și dea seama că atunci când se gândea cu suficientă tărie la ceva, lucrul acela se întâmpla. Era un fel de putere miraculoasă care părea să-l traverseze. Și când insufla în mintea cuiva un anume lucru, invariabil îl făcea pe respectivul să-și dorească să facă ceea ce el îi sugerase.

Jim a ajuns, în fine, în dreptul lor și s-a așezat între soția lui și Bobby, dar fără să-i adreseze copilului nici un cuvânt. Ochii îi erau ațintiți asupra Charlottei. Brusc, devenise foarte concentrat la jocul ei, ca și cum n-o mai văzuse niciodată.

–Joacă incredibil de bine, zise Alice mândră, iar el încuviință din cap.

Imediat ce partida a reînceput, fata a și marcat încă un coș. Jim nu a scos nici un sunet, o urmărea doar. Cu încă o aruncare uluitoare, Charlotte a mai marcat trei puncte, în ultimele două minute ale jocului. Toată lumea o ovaționa. Echipa ei își spulberase pur și simplu adversarii și douăzeci dintre punctele care aduseseră victoria fuseseră obținute de Charlotte. La terminarea meciului, restul echipei a purtat-o pe umeri în jurul terenului.

Când Alice s-a întors către Jim, l-a văzut zâmbind cu gura până la urechi. Femeia nici nu-și mai amintea când îl văzuse ultima oară atât de fericit. Era peste măsură de mândru de fiica lui, ca și cum atunci o vedea pentru prima dată și-i descoperea talentul.

–A fost un meci pe cinste, nu-i așa? îi spuse lui Alice care dădu din cap, cu ochii înecați de lacrimi.

Câteva minute mai târziu Charlotte a venit la ei, fericită și entuziasmată că-și găsește tatăl acolo.

–Îți mulțumesc că ai venit, tati, zise ea timid.

–Charlie, ai făcut o treabă nemaipomenită, spuse Jim, ridicându-se și cuprinzând-o cu brațul pe după umeri. Am fost foarte mândru de tine, a continuat, cu vocea spartă, și a scuturat-o pe fată, ca un urs care se joacă cu puiul lui, mândru de vreo nouă reușită a progeniturii.

Au ieșit cu toții din sala de sport, după ce Charlotte s-a schimbat de echipament. Deși ea nu-l vedea, Johnny o cuprinsese cu un braț. Cu un aer absent, Charlotte se gândea în tăcere la el.

–Știi, Johnny a jucat și el o dată așa un meci – își reaminti tatăl ei, în timp ce se îndreptau spre casă – și a câștigat o cupă pentru asta.

–Cred că avem șanse destul de mari să ajungem în finala diviziei, anul acesta, zise fata, cu o sclipire de recunoștință pentru interesul pe care tatăl ei i-l arăta; era ceva nou pentru ea și se bucura de asta.

–Dacă ajungeți, o să vin să văd meciul, îi promise Jim.

Fusese teribil de impresionat de jocul pe care ea îl făcuse. Fata avea un real talent sportiv. Mult peste ceea ce se așteptase el vreodată.

Înainte să meargă acasă, s-au oprit să cumpere ceva alimente și, până au ajuns, era deja timpul să pregătească masa de seară. Alice și-a văzut de treabă în bucătărie și Bobby a ieșit cu Charlotte afară, să dea câteva pase la coș. Tatăl lor îi urmărea și îi dădea Charlottei indicații. Johnny s-a dus și el să-i urmărească. După câteva

minute a intrat din nou în bucătărie, să stea de vorbă cu mama lui.

–A fost grozav din partea tatei că a venit la meci, nu-i așa? spuse el.

Mulțumirea i se ghicea în tonul cu care vorbea. Știa cât însemnase pentru Charlie. Până și tatăl lor se pare că „se prinsese" de asta. În plus, fusese extrem de impresionat de felul în care jucase fata. Deja vorbea despre cum va fi următorul meci.

–Cred că ai mai multă putere decât crezi, îi zise Alice șoptit, să n-o audă careva. Ceea ce faci are efect asupra noastră, a tuturor... Uită-te la Bobby. Și tata care a venit la meci... Parcă e o vrajă.

Atingerea blândă și plină de dragoste a lui Johnny le făcea tuturor, pe rând, viața mai bună.

–Mamă, Bobby era pregătit să facă pasul. Cinci ani fără o vorbă, e foarte mult.

Știa și ea asta, chiar prea bine. De când Bobby devenise mut, Jim începuse să bea din greu, în fiecare zi.

–Când o să-i spunem tatei că Bobby vorbește? îl întrebă Alice.

Se tot gândise la asta, de când le descoperise micul lor secret, și spera să fie cât mai curând. Știa cât de mult ar fi însemnat pentru Jim.

–Încă nu, răspunse Johnny. Bobby nu e pregătit, deocamdată. Dar o să fie... cât de curând, sper. Mai avem câteva obstacole de trecut, în calea noastră.

Alice era nedumerită:

–Ce vrei să spui cu asta?

–Ca să fiu sincer, mamă, nu sunt sigur. Eu doar simt că așa e. Nu știu de ce și nu sunt niciodată sigur cum vor evolua lucrurile, cum se vor rezolva. Eu doar mă gândesc la ele... și se întâmplă, cumva de la sine. Dar se întâmplă așa cum m-am gândit eu. De exemplu, știu că Bobby mai

are nevoie să-și exerseze puțin vorbirea și trebuie pregătită ca să-i poată spune tatei.

Alice știa ce nesperată eliberare ar fi fost pentru Jim. Să știe că Bobby poate vorbi din nou l-ar fi absolvit de vină și poate i-ar fi schimbat viața, ca și pe a lor. Johnny părea să știe ce face. Până acum efectele erau pozitive. Deocamdată, doar mama lor putea participa la conversațiile dintre ei. Johnny voia ca rezultatele să fie mai temeinice, nu voia ca Bobby să creadă cumva că a dat greș, dacă lucrurile nu reușeau din prima, sau să fie așa de nervos, încât să se bâlbâie când vorbește.

O jumătate de oră mai târziu, Alice le punea cina pe masă. Jim a discutat îndelung cu Charlotte despre meci și despre cum ar fi putut înscrie și mai multe puncte dacă și-ar fi controlat jocul mai bine. Sugestiile făcute de el erau foarte bune și Charlotte a devenit repede impresionată. Asta era tot ce-și dorise vreodată de la el. În fine, între ei se deschisese o portiță, iar tatăl ei făcuse un pas uriaș și intrase în lumea ei. Fata primise, în sfârșit, dragostea și aprobarea pe care și le dorise mereu de la el.

–O să încerc, tati, spuse ea, entuziasmată și radiind de fericire din pricina atenției pe care el i-o dădea.

Era aproape ca discuțiile pe care Jim obișnuia să le poarte cu Johnny. Subit, fata îi câștigase respectul și el văzuse cât de bine știa ea să joace. Jim trebuia să recunoască de data asta că Charlotte era o micuță sportivă, al naibii de bună. Aprobarea i se citea lui Jim în priviri și, în timp ce-l asculta, Charlotte arăta de parcă tocmai primise în dar diamantul Hope[1]. Era cea mai fericită fată din lume.

---

[1] Celebru diamant în formă de inimă, a cărui istorie datează din 1668. Se consideră că a adus numai ghinioane succesivilor lui proprietari. Actualmente se află la Institutul Smithsonian din SUA. (n.tr.)

A doua zi, după ce Jim s-a întors de la serviciu, s-a oferit să o scoată la un suc, la *drive-in*. Și, pentru prima dată, părea că tatăl ei nu băuse chiar nimic înainte să fi ajuns acasă. Când au plecat, Alice a rămas zâmbind în urma lor, în timp ce Charlotte mergea grăbită spre mașină, alături de tatăl ei. I-a pus o sumedenie de întrebări despre sporturile pe care el le practicase în tinerețe. Jim a băgat cheia în contact și, o clipă mai târziu, Alice îi vedea cum dispar. A ieșit afară să-i urmărească pe Johnny și pe Bobby, care aruncau la coș. Tocmai fuseseră martori la ceva ce, pentru ei, era un adevărat miracol. Aparent, deși Jim n-o băgase nici măcar o clipă în seamă pe fiica lui, acum voia să recupereze timpul pierdut.

Înainte să se apuce să pregătească masa de seară, Alice îi aștepta să se întoarcă, dar când s-a uitat la cât se făcuse ceasul, avu o tresărire. Era trecut de ora șapte. Trebuia să fi ajuns demult înapoi. Erau plecați de peste două ore și, pe la opt, intrase deja în panică. Emoțiile au crescut și mai tare când, la ora opt și jumătate, a primit un telefon de la spital. I-au spus că Charlotte și Jim erau acolo. Erau amândoi bine, doar că Charlotte suferise o contuzie ușoară.

–Ce s-a întâmplat?

În timp ce vocea din telefon îi explica, Alice era din ce în ce mai îngrozită. Avuseseră un minor accident de mașină. Jim lovise un camion parcat, dar nu suferise nici o rană. Charlotte se lovise cu capul de bord, dar după ce o ținuseră puțin sub supraveghere o trimiteau acasă, cu tatăl ei. De îndată ce a închis, Alice i-a spus lui Johnny ce se întâmplase. Lui Bobby îi dăduse mai de mult un sandvici și puștiul urcase în camera lui, să-și facă temele. Așadar, nu avea de ce să se teamă că-l sperie dacă îi povestește lui Johnny despre accident. Când a auzit-o, băiatul a scos un fluierat lung.

–A băut, mamă? întrebă.

Alice era descumpănită.

–Nu știu. Când a plecat părea OK, răspunse ea cinstit.

Amândoi știau însă că Jim s-ar fi putut opri undeva pe drum, să tragă câteva beri sau mai mult. Ar fi putut să ajungă așa de beat, încât să se izbească de o altă mașină. În clipa aceea, lui Alice i-a devenit clar că a suportat destul, că nu mai putea tolera asta. Jim tocmai pusese în pericol viața unui al doilea dintre copiii lor. Pericolul pe care îl reprezenta atunci când era băut devenise brusc intolerabil pentru ea.

Două ore după aceea, când Jim a ajuns acasă cu Charlotte, era încă furioasă, și pe ea, și pe el. Era prea furioasă ca să-i vorbească. La spital, Charlottei nu-i recomandaseră decât să se odihnească și să nu facă efort prea mare în următoarele câteva zile. Au spus că putea relua jocul de baschet după o săptămână. Dar, pentru Alice, asta nu avea importanță. Tot ce știa era că fata ar fi putu să fie ucisă.

Când Jim a intrat în casă, expresia de pe chipul lui spunea totul. Era cenușiu la față. Când nevastă-sa coborî din nou la parter, după ce o culcase pe Charlotte, el nu i-a spus nimic. Și-a turnat însă o ceașcă de cafea și a privit-o lung și intens, încercând să-i cântărească reacția. Alice era lividă. Johnny, care așteptase împreună cu mama lui în bucătărie, când Charlotte și tatăl lor reveniseră de la spital, se retrase acum în tăcere și urcă în camera lui Bobby.

–Îți dai seama că ai fi putut s-o omori? întrebă ea mânioasă.

Jim nu-i răspunse nimic. Amândoi cunoșteau consecințele unui accident de genul celui pe care tocmai îl avusese cu Charlotte.

–N-am de gând să te mai las să duci copiii cu mașina, dacă nu ești în stare să fii suficient de responsabil, continuă, privindu-l cu furie. N-ai decât să bei cât vrei, dar nu te mai sui în mașină cu copiii mei, continuă ea categorică.

Jim s-a așezat la masa din bucătărie, cu aerul unui om bătut de soartă. Se speriaseră de moarte și el, și Charlotte.

–Știu că ai tot dreptul să spui asta și să fii foarte furioasă pe mine.

Dacă exista ceva de care amândoi erau cum nu se poate mai conștienți, acela era prețul unor accidente ca cel pe care tocmai îl avusese. Trecuseră mult prea dureros printr-unul, cu Bobby. Jim nu-și revenise niciodată din el, și nici fiul lor, de altfel.

–N-am să te pot ierta niciodată și nici tu n-o vei putea face, dacă vei mai avea vreun accident cu unul dintre copiii noștri, mai zise Alice, uitându-se fix la el.

Jim își întoarse privirea, cu ochii în lacrimi.

–Bine, am priceput, da! Mă simt groaznic, Alice. Nu trebuie să mai spui nimic. Mi-am spus eu totul, după ce s-a întâmplat.

Femeia vedea că e cum nu se poate mai sincer.

–N-am băut decât câteva beri, înainte să ne întoarcem acasă, continuă Jim.

–Ba am de gând să spun o groază de lucruri, Jim, dacă se mai repetă o singură dată! Dacă bei, nu mai urci copiii în mașină. Dacă o mai faci, te părăsesc și îi iau cu mine.

Niciodată nu-i mai spusese Alice așa ceva.

–Vorbești serios?

Jim o privea, îngrozit de ceea ce o auzise spunând. Și se vedea că femeia vorbise foarte serios. Când o sunaseră de la spital, ceva se rupsese în ea.

–Uite, insistă Jim, ți-am spus că n-o să se mai întâmple.

Alice l-a privit cu asprime, câteva minute lungi, și apoi a plecat din bucătărie, fără să mai rostească vreun cuvânt. A urcat în dormitorul lor și a închis ușa.

Nu după mult timp, a apărut și Jim, dar nu i-a spus nici un cuvînt. Alice era deja în pat și nu avea chef să-i vorbească. Bărbatul s-a vârât tăcut în așternut și a stins lumina. Alice îi auzea pe cei doi băieți, Bobby și Johnny, mișcându-se în camera de alături. Jim era însă atât de epuizat de emoțiile prin care trecuse în acea seară, încât nu părea să mai audă nimic. Peste câteva clipe doar, adormise.

capitolul 9

A doua zi după accidentul lui Jim și al Charlottei, tensiunea din casă apăsa asupra tuturor, grea ca o placă de ciment. În jurul mesei cu micul dejun, nici Alice și nici Jim n-au scos un cuvânt. Bobby era și el tăcut, ca de obicei, iar Charlotte era încă în pat și dormea. După ce Alice a terminat de strâns farfuriile, Jim a rămas un minut să o privească, încercând să-și adune curajul de a-i vorbi. Era însă mai mult decât evident că ea nu dorea să stea de vorbă cu el.

–Azi mă duc la birou, spuse Jim, ca și cum ar fi așteptat o reacție din partea ei.

Nu a primit nici un cuvânt, femeia s-a întors doar spre el și l-a privit, tăcută.

–Crezi că te descurci singură cu copiii? continuă. Vreau să spun, cu Charlotte și tot restul...

Vocea i se stinse când văzu durerea din ochii soției lui, care îl privea acuzator. Era evident că Alice simțea că o trădase.

–Fir-ar a dracu' de treabă, izbucni el, n-am făcut-o intenționat, să știi!

–Nu trebuia neapărat să bei când ai ieșit cu ea în oraș. Puteai să aștepți până ajungeai acasă.

–Știu, răspunse, cu vocea sugrumată. Eram entuziasmat de meci. Alice, Charlotte o să fie bine. N-am omorât-o.

Încerca să se disculpe, dar era inutil, amândoi știau că greșise.

–Dacă tu vrei să-ți riști viața, chiar dacă n-aș putea să spun că-mi place, e alegerea ta. Nu ai însă dreptul să iei astfel de decizii și pentru copiii noștri.

Pentru ea, ceea ce făcuse Jim era semnalul că nu mai putea să-i încredințeze copiii. Nici felul în care conducea, nici propria lui judecată nu mai prezentau încredere.

–N-o să mai fac altă dată, zise el stins și complet nefericit.

Faptul că o supărase pe Alice, iar Charlotte fusese rănită îl necăjea cel mai tare.

–Nu, așa este – îi răspunse soția lui, pe un ton pe care el nu i-l mai auzise niciodată până atunci –, pentru că eu n-o să-ți mai permit.

Jim nu mai zise nimic și, după câteva minute doar, plecă. Johnny a intrat tocmai atunci în bucătărie și a privit-o îngrijorat pe mama lui.

–Urăsc să vă văd certându-vă, zise trist.

–Și crezi că e vina mea? Ar fi putut s-o omoare pe soră-ta.

–Poate că de data asta o să-i fie învățătură de minte.

Totuși, dacă Jim nu învățase nimic din accidentul suferit în urmă cu cinci ani, când aproape că-l înecase pe Bobby, Alice începea să creadă că omul nu va învăța niciodată. Poate că băutura făcea de acum parte din existența lor și că nu mai exista speranță ca el să se schimbe. Seara trecută, pentru prima oară, ea începuse să accepte acest fapt și nu-i plăcea deloc ce însemna el pentru viitorul lor. Întotdeauna sperase că, până la urmă, Jim va înceta să mai bea sau că va reduce considerabil cantitatea de alcool, dar nu fusese așa. În schimb, situația se înrăutățise de la accidentul lui Bobby. Îl pierduseră și pe Johnny, și ea nu avea de gând să mai piardă pe vreunul din ceilalți copii. Sau pe el, dacă ar fi decis să continue să conducă băut.

–Îmi pare rău, mamă, zise Johnny amărât, pentru că-l durea să o vadă atât de îngrijorată.

Alice a mers apoi să vadă ce face Charlotte și, după un timp, a coborît iar, să-i pregătească micul dejun.

După-amiază, Pam a venit să-i facă o vizită. Seara avea din nou întâlnire cu Gavin și trecuse doar ca să o salute. A fost îngrozită când a auzit ce pățise Charlotte. Alice era încă supărată, dar nu i-a spus că-l amenințase pe Jim că-l va părăsi. Au stat puțin de vorbă și, după ce Pam a plecat, Alice l-a dus pe Bobby să-i dea o înghețată. S-a întors pe urmă ca să pregătească cina. La ora șapte seara Jim încă nu ajunsese acasă. Alice l-a sunat la birou, dar nu era nici acolo. A presupus că e în drum spre casă, însă, după încă un ceas, el tot nu ajunsese. Alice era înnebunită. Se întreba dacă nu cumva el o mințise, nu se dusese deloc la birou și, în schimb, se întâlnea cu o altă femeie. Ori poate că era prea beat ca să mai poată ajunge acasă. Până atunci nu-l bănuise niciodată de infidelitate, însă acum își dădea seama că, băut, nu se știe de ce era în stare. Avea sentimentul că viața lor se afundase și mai tare, într-un soi de abis.

Jim a ajuns acasă la opt și un sfert. Părea nervos și nu prea în largul lui și se arătă surprins că Alice și Bobby luau cina la masa din bucătărie. Femeia s-a uitat la el tot fără să spună nimic, dar și-a dat seama instantaneu că era complet nebăut.

–Îmi pare rău, nu mi-am dat seama cât este de târziu, zise el stânjenit. Abia acum am plecat de la birou. Am avut niște restanțe de pus în ordine.

Ai fi putut tăia cu un cuțit tensiunea dintre ei.

–Te-am sunat acum mai bine de o oră, răspunse Alice, privindu-l acuzator, încă supărată după seara trecută; întârzierea de-acum turnase gaz peste foc.

–În drum spre casă a trebuit să opresc undeva. Mi-am cerut scuze, răspunse Jim, fără să primească vreun răspuns de la ea.

Nevastă-sa i-a pus mâncarea într-o farfurie, pe masă, în timp ce Bobby se uita la amândoi. Își dădea seama că între părinții lui se întâmplă ceva teribil și a fugit cât de repede posibil în camera lui. Johnny lipsise toată după-amiaza și seara a ieșit iar. Alice nu avea cu cine să stea de vorbă, iar Jim se refugiase în fața televizorului, însă, spre surprinderea nevestei lui, de data aceasta fără baxul obișnuit de șase beri. Ea și-ar fi dorit ca băiatul să fie aici, ca să spună și el ceva, dar acesta nu apăru decât pe la ora unsprezece. La ora aceea, Jim se dusese deja la culcare, fără o vorbă, iar Alice rămăsese să bea o ceașcă de ceai.

–Unde-ai fost? îl întrebă, ca și când fusese la întâlnire și întârziase peste ora limită.

Uneori, mama lui uita că nu mai are de ce să-și facă griji pentru el. Ce era mai rău se întâmplase deja.

–Am luat masa cu Buzz și Becky. A dus-o la un restaurant foarte drăguț. Buzz o duce în localuri mult mai faine decât o duceam eu, zise bombănind, iar Alice izbucni în râs, de absurdul situației.

Simplul fapt că stătea cu el la masa din bucătărie îi schimba dispoziția și risipea furia care se răspândise prin toată casa, din seara trecută și până atunci.

–Așa trebuie să faci? Să te ții scai de ei? îl întrebă amuzată, mulțumită că, în loc să simtă gelozia, Johnny era mai degrabă fericit pentru Becky.

–N-a zis nimeni că nu trebuie. Mamă, să știi că Becky chiar vorbește mult despre mine.

–Știu, răspunse Alice în șoaptă. Te-a iubit foarte mult.

Știa că fata încă îl mai iubea și acum, dar nu a vrut să-i spună și lui. Nu avea nici un rost să-i reamintească de asta, mai ales că el venea foarte binedispus, după ce o urmărea pe Becky la întâlnirile ei.

–S-au simțit excelent, continuă Johnny. Se poartă foarte frumos cu ea. Vrea s-o convingă să aplice din nou, ca să obțină o bursă la UCLA și să plece cu el când încep cursurile. Ea a zis c-o să încerce, dar nu crede că o va obține. Dar ar fi extraordinar pentru ea, dacă ar reuși.

Alice îl privi, dând aprobator din cap. Apoi Johnny s-a întors la ea și a întrebat-o îngrijorat:

–Ce-a făcut tata astă-seară? V-ați împăcat?

–Nu prea. Iar a venit târziu acasă. Dar cel puțin era treaz.

Cu Johnny putea vorbi deschis despre asta. Era suficient de mare ca să înțeleagă tensiunile dintre ea și Jim. Totuși, nu i-a spus și despre îndoielile ei, dacă fusese sau nu la birou ori dacă nu cumva o înșela.

–Mai slăbește-l și tu, mamă. Și el e la fel de necăjit ca și tine pentru ce s-a întâmplat. Doar că nu știe ce să facă.

–Să se ducă la AA, zise ea furioasă și neiertătoare.

–Poate că o să se ducă. Poate că accidentul ăsta l-a dezmeticit.

–Ar fi trebuit să se dezmeticească acum cinci ani, după accidentul cu Bobby. Acum e puțin cam târziu.

Alice era mânioasă și posacă, iar Johnny, trist.

–Nu fi așa de aspră cu el.

Abia ce rostise asta, că ușa s-a deschis și tatăl lui a intrat în bucătărie. Alice era tocmai gata să-i mai spună lui Johnny ceva și a rămas cu gura deschisă. L-a zărit însă pe Jim și s-a oprit la jumătatea vorbei. Îl crezuse adormit, dar bărbatul ei coborâse să-și ia ceva de mâncare.

–Iar vorbești singură? o întrebă, obosit.

În ultimul timp, nevasta lui făcea foarte des asta. O auzea mereu de dincolo, din living.

–Ar trebui să te vadă un doctor, mai comentă el, ieșind din bucătărie.

Jim a urcat din nou în dormitor și, după câteva minute, Alice l-a sărutat pe Johnny de noapte bună și a făcut și ea la fel.

Nu și-au vorbit decât după ce s-au așezat amândoi în pat, întinși unul lângă celălalt.

–Cum s-a simțit Charlotte astă-seară? a întrebat Jim, îngrijorat.

–Doarme încontinuu, încă de după-amiază. Azi-dimineață puteai să te duci și tu la ea, s-o întrebi ce face.

Jim se ascunsese de fata lui toată ziua. Era mult prea stânjenit de cele întâmplate, ca să vrea să-i vorbească. În seara trecută își ceruse scuze de la ea, tot drumul de la spital și până acasă, și fata îl liniștise că se simte bine. Riscul la care o supusese îl necăjise pe el mai mult decât pe ea. Charlotte nu voia să facă situația de-acasă și mai dificilă decât era și i-a mulțumit încă o dată pentru că venise la meciul ei. Dar asta l-a făcut să se simtă și mai vinovat.

–O să vorbesc mâine cu ea, răspunse Jim echivoc și stinse lumina.

A rămas mult timp așa, întins lângă ea, treaz, gândindu-se la viața lui. Când, în sfârșit, s-a cuibărit și a luat-o în brațe, Alice dormea demult. A adormit și el.

A doua zi dimineață, când a trecut prin camera fetei, să vadă ce face, Charlotte încă mai dormea. Alice plecase la biserică și Bobby era în bucătărie, singur. Stătea de vorbă cu Johnny, dar a tăcut în clipa când a auzit pașii tatălui său, apropiindu-se.

Jim nu i-a adresat nici un cuvânt, și-a turnat doar o ceașcă de cafea și a luat ziarul, ca și cum Bobby nici n-ar fi fost în aceeași încăpere cu el. Johnny îi privea pe amândoi, în tăcere. Stătea la masă, ca și ei, cu un aer cât se poate de gânditor, ca și cum ar fi fost foarte concentrat asupra unui lucru. După ce tatăl lor a terminat de citit ziarul, l-a

pus pe masă și s-a uitat la Bobby, de parcă tocmai îi venise o idee.

–Mama o să se întoarcă repede, îi zise, ca și cum i s-ar fi adresat unui copil rătăcit de mama lui, care nimerise în bucătăria lor din întâmplare; un copil complet străin.

Habar nu mai avea cum ar fi trebuit să-i vorbească propriului copil. Pentru că Bobby nu-i putea răspunde, lui Jim i se părea lipsit de sens să-i vorbească, iar Bobby știa asta. Băiatul ar fi avut o mulțime de lucruri pe care i-ar fi plăcut să i le spună, dar știa că nu poate. Chiar și acum, când începuse să vorbească iar cu Johnny și cu mama lor, știa că tatăl lui nu l-ar înțelege.

–Vrei ceva de mâncare? îl întrebă acesta, neștiind ce înseamnă expresia serioasă din ochii copilului, deși, pentru întâia oară, părea că încearcă să-l înțeleagă. Ai mâncat de dimineață?

Bobby a dat din cap că da și Jim a scos un oftat.

–Nu-i prea ușor să vorbească omul cu tine, zise.

Pentru prima dată, de ani buni, nu era mahmur. Nu mai băuse de aproape două zile.

–De ce nu vrei să-mi răspunzi... sau măcar să încerci? Nu crezi că, dacă ai vrea, ai putea să vorbești? Fac pariu că ai putea.

Și-ar fi dorit ca puștiul să-i răspundă, dar acesta nu scotea nici un sunet.

–Nici măcar nu încerci, continuă el, frustrat.

Johnny a atins ușor mâna fratelui său, ca și cum ar fi vrut să-l asigure că nu trebuie să-i fie teamă de tatăl lor. Voia să-i transmită lui Bobby că totul e în regulă.

Jim s-a ridicat și a ieșit din bucătărie. Avea ochii în lacrimi. Viața lor se năruia.

Bobby a rămas multă vreme în bucătărie, apoi a urcat, în tăcere, și s-a dus în camera lui Johnny. A stat acolo mult, vorbind în șoaptă cu fratele lui și uitându-se

la trofee. La un moment dat, copilul a scăpat ceva din mână și, imediat, tatăl lor a deschis ușa și l-a văzut pe Bobby acolo.

–Ce faci aici? N-ai ce căuta în camera asta, du-te imediat la tine! zise Jim sever și ochii copilului se umplură de lacrimi.

Johnny i-a șoptit însă că va veni și el și că n-o să-l lase pe tata să-l sperie. Totul avea să fie bine. Problema era că, în mintea lui Jim, camera lui Johnny devenise, până la urmă, un fel de altar și nu voia ca vreunul dintre lucrurile lui Johnny să fie mișcat din loc sau luat de-acolo.

Bobby a ieșit tăcut din încăpere și Jim a intrat încet în locul lui. Camera era curată, totul era la locul lui. Alice ștergea cu regularitate praful, o dată pe săptămână, iar Jim nu intra acolo atât de des, încât să observe că obiectele își mai schimbaseră locul în ultimul timp. Johnny își petrecea destul de mult timp în camera lui și se uita prin hârtiile și lucrurile lui. Erau niște fotografii ale lui cu Becky, scrisori, jurnalele pe care le ținuse când era copil. Toate erau încă acolo, așa cum le lăsase când murise. După câteva clipe, Jim s-a așezat pe pat, cu lacrimile șiroindu-i pe obraz, în vreme ce se uita în jurul lui. Trecuseră cinci luni de când Johnny nu mai era, dar durerea nu era cu nimic mai puțin acută acum, când vedea camera exact așa cum fusese odată. Jacheta cu emblema echipei de fotbal a lui Johnny era încă atârnată pe un scaun – acolo unde băiatul o lăsase cu o zi în urmă. Jim a rămas acolo mult timp, apoi, într-un târziu, s-a ridicat și a ieșit, a închis ușor ușa în urma lui și chiar atunci a văzut-o pe Alice urcând scările. Soția lui știa de unde ieșise.

A trecut pe lângă el fără o vorbă și a intrat la Charlotte, să vadă ce mai face. Fata abia se trezise și i-a spus mamei că se simte mai bine și că-i e foame. A coborât la micul dejun, îmbrăcată cu un vechi halat de baie, roz, și, când l-a văzut

pe tatăl ei, i-a zâmbit. Se scălda încă în entuziasmul pe care el îl manifestase față de jocul ei. Pentru ea, contuzia pe care o suferise ulterior era mult mai puțin importantă.

–Cum te simți, Charlie? a întrebat-o el, cu vocea răgușită puțin, din pricina lacrimilor pe care tocmai le vărsase.

–Mai bine. Tu ce faci, tată?

În ochii ei lucea o lumină nouă acum, privindu-l, pentru că el îi împărtășise victoria.

–Sunt OK.

Adevărat, cu excepția faptului că Alice nu mai vorbea cu el de două zile, că Bobby se uita la el ca la un străin și că, tot de două zile, mâinile îi tremurau pentru că nu mai pusese strop de băutură în gură.

În restul zilei, fiecare dintre ei și-a văzut de-ale lui. La ora patru după-amiază, Jim a plecat în oraș. S-a întors după două ore, fără să-i spună lui Alice unde fusese. Femeia se gândi iar, îngrijorată, că el plecase să se vadă cu vreo femeie, așa cum credea că făcuse și în ziua anterioară. Nu a comentat nimic atunci când el a revenit, mult mai binedispus, dar s-a uitat să vadă dacă își ia baxul de șase beri. Nu a făcut-o. Și în loc să se prăbușească în fața televizorului, a ieșit să curețe curtea din spate. La cina din seara aceea, Jim a mai făcut câteva încercări stângace să-i vorbească lui Alice. Charlotte a coborât să mănânce împreună cu ei și începuse deja să vorbească despre cum avea să reînceapă antrenamentele, săptămâna următoare.

–Mai întâi trebuie să-ți dea voie doctorul, o dojeni Alice.

Până la sfârșitul cinei, Jim și Charlotte au discutat aprins despre stilul ei de joc și despre cât de bună fusese în urmă cu două zile.

–Mulțumesc, tată, zise fata fericită, când el i-a spus că, mai mult ca sigur, avea să fie aleasă drept cea mai bună jucătoare a echipei, după ultimul meci. Vii și la meciul de săptămâna viitoare?

–O să încerc, îi răspunse el, zâmbind reținut, mai întâi către fiica lui și apoi către nevastă-sa.

Bobby însă tot inexistent părea pentru el. Frustrarea pe care o încercase în dimineața aceea, de a nu fi fost în stare să comunice cu fiul lui, îl descurajase.

După masă, tată și fiică s-au dus împreună în living, iar Alice și cei doi băieți au rămas în bucătărie, să strângă. Vorbeau toți trei în șoaptă, dar Charlotte, din încăperea alăturată, tot o auzea pe maică-sa.

–Acum vorbește tot timpul de una singură, îi mărturisi ea îngrijorată tatălui ei.

Charlotte observase și ea, ca și mama ei, că în seara aceea Jim nu băuse, dar nu a făcut nici un comentariu despre asta.

–Cred că vorbește cu Bobby, spuse el, oftând. Nu știu cum poate. E dificil să-i vorbești cuiva care nu poate să-ți răspundă. Eu nu știu ce să-i spun, îi destăinui el fetei, care simți un val de compasiune față de tatăl ei.

–Dacă ești atent la el, Bobby te lasă să înțelegi ce gândește, îi explică Charlotte cu calm.

Într-un fel ciudat, fata simțea cum, pentru prima dată în viața ei, reușea să stabilească un fel de legătură cu tatăl ei. Credea cu tărie că acum, după ce venise să o vadă jucând, o plăcea și o aproba.

–Tu crezi că o să mai vorbească vreodată? o întrebă el.

Cu toate că lucrul acesta era destul de surprinzător, i se părea că fiica lui devenise acum neobișnuit de înțeleaptă pentru cei paisprezece ani ai ei.

–Mama crede că o s-o facă la un moment dat. Zice doar că e nevoie de timp.

„Au trecut cinci ani. De câți mai e nevoie încă?" își zise Jim în gând.

–Johnny vorbea mereu cu Bobby. Ar trebui să te joci și tu cu el, tati, să aruncați împreună câteva mingi la coș.

–Crezi că i-ar plăcea? întrebă Jim, surprins; nu avea nici cea mai mică idee despre ce-i plăcea sau ce nu-i plăcea fiului său cel mic și nici nu încercase vreodată să afle.

–E destul de bun pentru un puști, confirmă Charlotte dând din cap.

–Și tu ești la fel, zâmbi Jim, luând-o pe după umeri.

S-au așezat pe canapea, au deschis televizorul și s-au uitat la un meci de fotbal. După o vreme, a venit și Bobby și s-a așezat lângă ei. Johnny ședea pe un scaun și se bucura de scena de familie dintre sora și fratele lui, iar Bobby zâmbea din când în când în direcția lui. De parcă prezența lui Johnny îl încuraja pe cel mic să-și încerce puterile, ca să-și ia zborul.

Alice a apărut din bucătărie și când i-a văzut pe toți a zâmbit la rândul ei. În ciuda supărării față de Jim, trebuia să recunoască faptul că lucrurile păreau să se schimbe în bine. De la accidentul cu Charlotte, Jim nu mai băuse. Lucrul nu trecuse neobservat, doar că lui Alice îi era teamă să-i vorbească despre asta. Era clar însă că, de atunci, el nu mai pusese în gură strop de băutură. Atmosfera din casă se schimbase parcă și ea. La asta se gândea Alice în seara aceea, când urca scările spre dormitorul lor, și tot la asta și a doua zi dimineață, în timp ce-l ducea pe Bobby la școală.

Când a sunat telefonul, femeia cosea ceva și fredona în gând o melodie. S-a întrebat imediat dacă nu cumva era Jim. El era aproape singurul care o suna în timpul zilei; toți ceilalți cunoscuți erau la ora aceea la serviciu. Dar nici el n-o mai sunase de luni de zile. De la moartea lui

Johnny, bărbatul ei se închisese în sine, se îndepărtase de toți, chiar și de ea.

La telefon nu era Jim, ci profesoara lui Bobby. Băiatul căzuse din leagăn și-și rupsese încheietura mâinii. Acum era cu el la camera de gardă, și i-a spus că-l va aduce ea acasă, cât de curând. Alice era supărată că n-o sunase mai devreme, dar profesoara i-a explicat că nu au avut vreme s-o facă înainte de a merge la spital. Pe Alice o necăjea că nu fusese lângă el la spital. După zece minute, Bobby era acasă, ușor amețit de la medicamentul pe care i-l dăduseră împotriva durerii. Alice l-a dus în pat și l-a lăsat în grija lui Johnny. Profesoara o aștepta.

–Medicul de la urgențe a zis că se va vindeca foarte repede. Trebuie doar să stea cu mâna în ghips patru săptămâni, spuse femeia, apoi, parcă ezitând, o privi pe Alice cu aerul că ar mai vrea să spună ceva. N-aș vrea să vă faceți speranțe deșarte – îndrăzni ea totuși, aventurându-se pe un teren necunoscut –, s-ar putea să mă fi înșelat eu, dar cred că l-am auzit spunând „au", atunci când a căzut.

Dacă Alice n-ar fi știut deja că fiul ei începuse să vorbească, vestea ar fi adus-o în pragul extazului, însă acum a luat doar un aer gânditor și i-a explicat profesoarei că fusese, probabil, doar o iluzie. I-a spus că și ei i se păruse de multe ori că Bobby vorbea, pur și simplu pentru că-și dorea asta foarte tare. Alice nu era încă pregătită să împărtășească lumii faptul că Bobby putea vorbi din nou. Voia să-l protejeze cât de mult putea, până ce băiatul își recâștiga pe deplin încrederea în sine.

–E posibil să mi se fi părut doar, zise profesoara, încuviințând. Totuși, nu cred.

Johnny insistase ca Bobby să o ia ușor și să nu spună nimănui, deocamdată. Iar Alice voia ca Jim să afle înainte de-a spune celorlalți despre asta.

–Poate că ar fi bine să-i faceți din nou testele, sugeră profesoara.

Alice i-a mulțumit și i-a oferit o ceașcă de ceai înainte ca aceasta să plece.

Acum amândoi copiii lui Alice stăteau acasă, Charlotte cu contuzia de la cap și Bobby cu încheietura ruptă. Când Jim a revenit acasă în acea seară, tot târziu, ca de obicei, a făcut mult caz pe seama amândurora. Era în continuare nebăut și, după ce copiii au urcat la culcare, Alice a catadicsit, în sfârșit, să se uite la el.

–Pe unde-ai umblat zilele astea din urmă, după serviciu? îl întrebă, privindu-l cu suspiciune.

Avea o mină mai sănătoasă, era mai binedispus și mai treaz decât fusese de ani buni. Dar în fiecare seară venea acasă mult mai târziu decât de obicei.

–Pe nicăieri, răspunse Jim nelămurit, însă a citit în ochii ei care-i era teama și i s-a făcut milă de ea. Am avut doar niște întâlniri, după slujbă.

–Ce fel de întâlniri?

Alice căuta deslușiri în ochii lui, dar Jim a păstrat misterul încă o vreme. În sfârșit, privirile li s-au întâlnit și el s-a uitat la ea cu o onestitate pe care nu o mai avusese de mult.

–Are vreo importanță?

–Pentru mine are. Te întâlnești cu o altă femeie? întrebă Alice ținându-și răsuflarea.

Jim a clătinat din cap și a întins brațul ca să-i prindă mâna într-a lui.

–Alice, n-aș putea să-ți fac asta. Te iubesc. Îmi pare rău că totul s-a dat în așa hal peste cap... cu Johnny... și cu accidentul lui Bobby... și acum Charlotte s-a lovit... toate s-au bramburit pe-aici. Nu, nu mă văd cu altă femeie. M-am dus la întîlnirile de la AA. Am început

după ce am intrat în camionul ăla, acum câteva zile. Era momentul să mă opresc din băutură.

Privindu-l, ochii lui Alice s-au umplut de lacrimi. Jim s-a aplecat spre ea și a sărutat-o. Un vis devenea realitate.

–Îți mulțumesc, a fost tot ce-a putut rosti femeia.

În seara aceea, când au urcat în dormitor la culcare, au încuiat ușa, ca să nu-i deranjeze copiii. Johnny nu era nici el prin preajmă, dormea ghemuit la picioarele lui Bobby.

capitolul 10

Pentru toți, decembrie s-a dovedit o lună foarte aglomerată. Afacerile lui Jim luaseră avânt. Mai câștigase trei clienți noi, pe lângă cei doi obținuți cu câteva luni mai devreme, și volumul de muncă îi crescuse de zece ori. Alice nu era sigură dacă faptul că se lăsase de băutură avea legătură cu asta, dar bărbatul ei părea să muncească mai cu spor și câștiga mai mult. Pe de altă parte, era mai relaxat decât fusese în ultimii câțiva ani. Își lua chiar liber în unele după-amieze, sau măcar pleca mai devreme, ca să meargă la unele dintre meciurile Charlottei. Devenise principalul ei consilier în cariera sportivă, despre care el era convins că e foarte promițătoare. Iar el se lăuda acum cu fata lui la fel de mult cât o făcuse cu Johnny, dacă nu chiar mai mult.

Charlotte se bucura la maximum de această nouă atitudine a tatălui ei. Fata tocmai împlinise cincisprezece ani și ziarul local îi publicase fotografia pe pagina de sport. Băieții deveniseră dintr-odată interesanți, mai ales unul, membru al echipei locale. Chiar și așa, cel mai mult își dorea compania și aprobarea tatălui ei, ca și cum ar fi încercat să compenseze toți acei ani pierduți, când el, practic, o ignorase. Jim vorbise despre asta la întâlnirile lui de la AA și chiar își ceruse iertare de la ea, la Pasul al Nouălea. Charlotte fusese uluită să-l vadă plângând cu acel prilej. Tatăl ei îi explicase atunci că lui nu-i trecuse prin minte că putea să fie o sportivă așa de bună, chiar dacă era fată. Dar, și dacă lucrurile nu ar fi stat așa, el tot o iubea. Fusese amorțit atât de mult timp, încât o pierduse. Își ceruse iertare pentru toate ocaziile în care o respinsese,

o ignorase și în care sărbătorise doar reușitele lui Johnny și niciodată pe-ale ei. Momentul acela de iertare crease între ei o legătură mai puternică decât oricare alta avută până atunci. Jim ar fi vrut tot atunci să-și ceară iertare și de la Bobby, dar era încă stânjenit să-i vorbească băiatului. Simplul fapt că-l privea îi stârnea valuri de remușcare pentru accidentul pe care copilul îl suferise din cauza băuturii lui.

Alice urmărea cu bucurie cum evoluează relația dintre Charlotte și Jim. Vorbea cu Johnny despre asta și despre miracolul care se petrecuse cu ei, de când Jim mergea la întâlnirile AA. Alice știa și fără să-i spună Johnny că el fusese acela care îl împinsese pe Jim să meargă, tot așa cum îi deschisese tatălui său inima față de Charlotte, după toți acești ani.

–Asta chiar că a fost o realizare formidabilă, îi spusese ea lui Johnny, într-o zi când el o ajuta să spele rufe. A fost un miracol, practic. Două miracole, de fapt, pentru că nu a mai băut și a ajuns să o iubească și s-o aprecieze pe Charlie din toate punctele de vedere, așa cum nu a făcut-o înainte.

Faptul că Bobby vorbea iar era tot un miracol cu care se putea lăuda Johnny, deși fratele lui încă nu voia să vorbească de față cu alții, în afară de el și de mama lor. Johnny spusese însă că atunci când va fi pregătit, avea să-și dea drumul. Credea că puștiul avea întâi nevoie să se simtă mai sigur pe el, dar clipa părea să fie tot mai aproape. Bobby zâmbea mult mai des acum, se aventura mai mult afară din camera lui, era mai prezent în familie și avea rezultate foarte bune la școală. Iar când era doar cu Johnny și cu mama lui, turuia necontenit și părea să aibă un milion de lucruri de spus și istorii de povestit.

–Dar tu, mamă? Tu ce-ți dorești? a întrebat-o Johnny, în timp ce ea tocmai pregătea o plăcintă cu mere pentru cină.

Alice nu cerea niciodată nimic pentru ea.

–Pe tine, zise mama, răsucindu-se către el. Îmi doresc să te poți întoarce la noi definitiv.

Amândoi știau însă că nu era posibil, deși el ar fi făcut-o dacă putea.

–Sunt așa de bucuroasă, continuă, că ai putut să mai fii cu noi o vreme.

Trecuseră două luni de când Johnny se întorsese la ei, și când Alice se uita la familia lor, realiza că el făcuse toate minunile pentru care revenise. Inevitabil, asta o îngrijora. Odată ce misiunea lui se termina, el avea să-i părăsească din nou. Nu vorbiseră niciodată despre acest lucru, dar ea simțea că treaba lui aici era aproape încheiată.

–N-o să dispari pur și simplu, nu-i așa? îl întrebă cu o privire plină de neliniște în timp ce întindea aluatul pentru plăcinta pe care o pregătea la cină.

–Nu, mamă. Ai să știi și tu, zise el șoptit. N-aș putea să-ți fac așa ceva.

Fusese destul de greu pentru ea să supraviețuiască șocului și neprevăzutului morții lui. Nu putea suporta gândul că ar trebui să mai treacă o dată prin asta.

–De data asta o să fii pregătită, a mai spus Johnny, citindu-i gândurile și răspunzându-i.

–Niciodată n-o să fiu pregătită să te las să pleci, se încăpățână Alice, cu ochii în lacrimi. Aș vrea să poți rămâne aici pentru totdeauna, exact ca acum.

–Știi că așa aș face dacă aș putea, zise Johnny, punându-și brațul în jurul ei. Dar îți promit că, atunci când va veni momentul să plec, vei fi pregătită.

Amintirea acelor prime zile, oroarea și agonia pe care le trăise la pierderea lui o făceau să se cutremure.

–Suntem norocoși că am mai avut aceste ultime două luni cu tine, spuse Alice în șoaptă încercând să nu uite să rememoreze toate cele cu care fusese binecuvântată. Ai făcut toate acele lucruri pentru care ai venit?

–Nu cred, răspunse Johnny, oarecum nesigur pe el.

Nu-i fusese niciodată absolut limpede de ce revenise, însă, pe măsură ce lucrurile evoluau, era ușor de observat tot binele pe care-l făcuse. El însuși avea sentimentul că, una câte una, îndeplinea sarcinile care îi fuseseră încredințate. Misiunea pentru care fusese trimis nu i-a fost niciodată explicată evident, însă simțise, zi după zi, ce era nevoie să facă.

–Cred că amândoi vom ști, atunci când va fi să fie, conchise el.

Amândoi aveau însă sentimentul că acea clipă nu era departe. Urmărindu-i faptele, Alice devenise și ea mai intuitivă.

–Ai să te evapori spre ceruri? veni întrebarea ei, panicată.

–Mamă, ți-am spus doar, îi explică Johnny, deodată mult mai matur decât anii lui, n-o să-ți fac asta. Nici nu se așteaptă așa ceva de la mine.

Fusese doar trimis să aducă alinare, nu să rănească.

–Bine, zise ea ușurată, ar fi frumos să primesc vreun fel de semn.

–Cred că amândoi vom ști când a sosit vremea.

Alice avea deja acel sentiment, chiar dacă el nu. După ani de alcoolism, Jim încetase să mai bea, legătura dintre el și Charlotte era mai puternică decât fusese vreodată înainte. Era acum implicat în toate activitățile ei sportive și mergea la fiecare meci al ei, atunci când putea. Bobby vorbea acum, chiar dacă numai pe ascuns.

–Am sentimentul că mai sunt câteva mici lucruri de ajustat pe-aici, zise Johnny.

–Te rog să nu te grăbești, răspunse mama cu un zâmbet, iar el râse. Poate chiar ai putea să te lași pe tânjeală, măcar puțin de tot.

–Promit să lucrez cât se poate de încet, mamă.

–Te iubesc, îi mai șopti ea la ureche, în timp ce băiatul o îmbrățișa.

În după-amiaza aceea, Johnny s-a dus la Becky. Și la fată acasă lucrurile păreau să meargă bine. Se întâlnise cu Buzz de nenumărate ori și, de fiecare dată când Alice se întâlnise cu ea, părea fericită. În mod cert, nu mai era la fel de nefericită ca în lunile dinainte. Acum râdea mai mult, era mai relaxată. La fel era și Pam. Idila ei cu Gavin înflorise și mai mult după sărbători și bărbatul vorbea deja despre mutarea lui din L.A., ca să fie mai aproape de ea.

Într-o după-amiază, Jim a ajuns mai devreme. Uitase să ia cu el o serie de documente și, în consecință, hotărâse să le rezolve acasă. Alice împodobea bradul de Crăciun, împreună cu Johnny, ascultau CD-uri cu colinde și cântau amândoi. Când a văzut-o pe Alice împodobind pomul și a auzit-o cântând, Jim a zâmbit.

–Cum de-ai reușit să pui singură steaua în vârf, anul ăsta?

Lui Alice nu i-a fost ușor să găsească o explicație. A zis doar că trecuse poștașul pe la ei și că a ajutat-o el. Jim a părut mulțumit cu ce i-a spus ea, iar Johnny a chicotit și a zâmbi larg. El pusese toate globurile de pe ramurile de sus ale pomului, așa cum făcea mereu când trăia.

–Asta zic și eu prezență de spirit, o necăji el pe mai-că-sa, care începu să râdă.

Apoi, când a crezut că bărbatul ei nu-i aude, i-a mai zis ceva băiatului. Jim s-a întors însă în cameră cu o cută mare între sprâncene.

–O să trebuiască să facem ceva cu vorbitul ăsta al tău de una singură. Poate că ar trebui să mergi și tu la niște

întâlniri ale Vorbitorilor-de-unii-singuri Anonimi, o tachină el. Charlotte e foarte îngrijorată din pricina ta. E de părere că motivul e Johnny.

–Cred că, într-un fel, așa și este. O să-mi treacă, zise Alice, gândindu-se că prea curând urma să se întâmple asta.

Când Johnny avea să plece din nou, nu va mai fi nimeni cu care să stea de vorbă. Oricum, nu în felul în care vorbea cu el. Sigur că rămâneau Jim și copiii. Dar fiul ei cel mare fusese întotdeauna sufletul ei pereche, și așa era și acum. Poate mai mult decât înainte.

–Probabil am căpătat obiceiul ăsta, îi mai zise soțului ei, care dispărea pe ușă cu brațul plin de documente și cu geanta diplomat.

Jim încă mai lucra la hârțoagele lui când Charlotte a ajuns acasă de la școală. Alice se dusese să-l aducă pe Bobby și l-a luat și pe Johnny cu ea. Tot drumul au pălăvrăgit despre nimicuri și băiatul s-a amuzat de comentariile lui taică-său despre vorbitul ei de una singură.

–Până pleci tu, toată lumea o să ajungă să creadă că sunt dusă cu capul, i se plânse Alice, zâmbind cu părere de rău.

–Asta n-ar fi chiar așa de rău, a zis Johnny de pe bancheta din spate, unde stătea întins, cu picioarele scoase afară pe geam; era mult mai înalt decât tatăl lui. Ai putea să faci tot ce-ți trece prin cap. „Nebuna de madam Peterson", ar zice lumea. Mamă, ar putea fi ceva profund eliberator. Mie mi s-ar părea distractiv.

–Mie nu. Nu vreau să creadă lumea că sunt nebună.

Era însă un fel de „nebunie" plăcută, așa cum era și sentimentul care o încerca atunci când era cu el, un amestec permanent de înțelesuri profunde, de bucurie și râsete.

În acele ultime câteva luni, Johnny căpătase însușiri intuitive mult mai profunde și o înțelepciune asupra oamenilor și a situațiilor delicate. Îl înțelegea acum pe tatăl lui mai bine ca niciodată și părea că simte care sunt nevoile și sentimentele lui Bobby fără ca măcar să încerce. Putea citi direct în sufletul Charlottei și știa tot ce o preocupa și ce gândea fata. Iar de mama lui era mai apropiat ca niciodată. Uneori, știau ce gândește celălalt fără să fie nevoie să-și vorbească. Întotdeauna fuseseră în stare să facă asta, dar acum senzația era și mai pronunțată. Legătura care îi unea era atât de puternică încât sfida tot ceea ce se întâmplase – moartea lui Johnny – și nu putea fi niciodată curmată. Alice știa că nici atunci când el va pleca din nou ea nu-l va mai putea pierde vreodată. Faptul că-și dădea seama de asta o consola.

Când Bobby ieși din clădirea școlii ca o furtună, amândoi aveau pe chip același zâmbet. Băiatul alerga spre ei, în mână cu o cutie de decorațiuni de Crăciun, pe care le făcuse singur, la ora de deprinderi artistice.

–Pică exact la țanc, îi zise Alice mezinului, în timp ce el se îngrămădea pe bancheta din spate, lângă frate-său. Eu și cu Johnny tocmai am împodobit azi bradul.

–Și cum arată? întrebă Bobby, zâmbindu-le.

–Binișor. Dar o să arate și mai bine acum, cu toate podoabele astea minunate ale tale.

Mama îi surâse drăgăstos. Îi era la fel de scump ca și Johnny, numai că mezinul era altfel. Și pe Charlotte o adora. Însă Johnny era suflet din sufletul ei, până la sfârșitul timpurilor.

–Mami, îți plac? o întrebă Bobby, arătându-i podoabele lui preferate.

–Da, dragule. O să le punem în pom de-ndată ce ajungem acasă.

Mai rămăseseră doar două săptămâni până la Crăciun și toți ai casei aveau o grămadă de treburi de făcut. Jim organiza o petrecere de Crăciun la birou și mai avea de rezolvat pentru clienții lui multe documente privitoare la taxele fiscale anuale. Charlotte încheia sezonul la baschet și participa la finale și la un meci organizat cu cei mai buni sportivi, pe care ea și tatăl ei abia îl așteptau. Bobby, la rândul lui, urma să joace rolul unui înger în piesa pe care o montau la școală. Tot ceea ce trebuia să facă era să dea din aripi și să traverseze scena de câteva ori. Din motive evidente, nu avea nici o replică de rostit, dar oricum făcea parte din spectacol. Alice îi confecționase chiar ea costumul și abia îl terminase de câteva zile.

În anul acela ea și Jim nu aveau să dea o petrecere, dar îi invitaseră pe cei din familia Adams să le facă o vizită în Ajunul Crăciunului. Pam urma să-l aducă și pe Gavin, care își programase o săptămână liberă, ca să petreacă sărbătorile cu ea și cu copiii.

Când și-au făcut apariția în ziua de Ajun, erau cu toții foarte veseli. Alice pregătise lichior de ouă pentru toată lumea, doar că al lor avea alcool, iar al lui Jim, nu. Bărbatul ei era așa de jovial, încât Pam a și comentat, la un moment dat, că parcă nu-l mai recunoaște. El și Gavin s-au înțeles din prima clipă și, după câteva minute, Jim deja se lăuda cu Charlotte, așa cum făcea odinioară cu Johnny. Ascultându-l, Alice nu se putea abține să nu se gândească la asta. Era exact ceea ce-și dorise Charlotte dintotdeauna, ceea ce aștepta de la el. Pentru ea, viața devenise incomparabil mai bună, de la primul ei meci la care asistase, în sfârșit, tatăl său.

Singurul care părea în continuare rămas pe dinafară era Bobby. Jim tot nu reușise să-și impună să comunice mai ușor cu fiul lui. Bobby se înviora cu adevărat doar când

era singur cu mama lui și cu Johnny și turuia cu viteza luminii, de parcă ar fi vrut să recupereze timpul pierdut.

În seara aceea, Becky era din cale-afară de frumoasă, în rochie neagră de catifea și pantofi cu toc, o ținută pe care Gavin o cumpărase pentru ea. Omul era foarte generos cu Pam și se bucura să o ajute cu copiii. Îi făcea mare plăcere să le cumpere tot felul de lucruri, dar și să facă tot felul de lucruri împreună. Cum el nu avea copii, ei deveniseră instantaneu familia la care visase mereu și pe care nu o avusese niciodată.

El și cu Pam au așteptat până la sfârșitul cinei, ca să facă un anunț. Gavin tocmai ridicase paharul în cinstea tuturor, a familiei Adams și a familiei Peterson, deopotrivă, și le-a urat „Crăciun fericit". Fratele cel mai mic al lui Becky a pufnit pe nas, zicând că urările erau de-a dreptul demodate, dar felul în care a spus-o, în glumă, arăta că, de fapt, cei doi erau prieteni buni. Toți copiii Adams îl plăceau pe Gavin. La fel și Pam, care-l iubea de-a dreptul. Poate că nu la fel de mult cum îl iubise pe Mike, după toți anii petrecuți împreună și după cei cinci copii, dar mai mult decât suficient ca să vrea să-și împartă viața cu el. Când s-a ajuns la cafea și prăjituri, au anunțat onorata adunare că aveau de gând să se căsătorească în iunie. Aveau nevoie de ceva timp, să caute o casă, iar Gavin se oferise să aleagă pentru copii școli mai bune și să le plătească taxele. Voia tot ce e mai bun pentru ei și pentru Pam – sau, cel puțin, tot ceea ce le putea el oferi mai bun. Era un bărbat foarte generos. Toți cei din familia Peterson i-au felicitat, iar Alice l-a văzut cu coada ochiului pe Johnny stând pe jos, lângă brad, și urmărindu-i cu privirea. Ca de fiecare dată, nu-și putea lua ochii de la Becky. Era mai frumoasă ca niciodată și redevenise ea însăși, deși păstra în priviri o undă de nostalgie, de fiecare dată când povestea despre lucrurile pe care le făcuse cu Johnny. Era

însă foarte tânără și avea toată viața înainte. Johnny știa asta și simțea că acum ea va fi fericită și fără el.

–Dar tu, Becky? Nu te măriți? o întrebă Alice, doar pe jumătate în glumă.

–Eu, unul, sper că nu, strigă Johnny din living. E prea tânără.

Bobby a izbucnit în râs și ceilalți s-au uitat la el surprinși. Redeveni imediat tăcut. Alice îi aruncă o căutătură mustrătoare și, după o clipă, se duse în living să-l dojenească pe Johnny.

–Ce-ai de strigi așa? Ai căzut în castronul cu lichior de ouă?

–Nimeni nu mă poate auzi, mamă, în afară de tine și de Bobby. Pot să strig cât vreau, să cânt, să fac roata, zise și făcu repede una, ca să-i demonstreze, aproape izbindu-se de măsuța pentru cafea.

–Cred că ai nevoie de ceva exerciții sau ceva de genul ăsta, comentă mama lui.

–Nu fac decât să mă amuz, îi zâmbi el.

Alice a clătinat din cap și li s-a alăturat celorlalți. Când a plecat, Johnny făcea flotări lângă pomul de Crăciun și cânta din toți rărunchii.

–Ce-ai făcut dincolo? o întrebă Jim blând.

În lipsa ei, Pam tocmai comentase că Alice încă mai vorbește de una singură și nu chiar puțin. Charlotte zisese că acum făcea așa mai tot timpul, când era singură la bucătărie sau în dormitorul lor, înainte de-a veni Jim la culcare. Parcă ar fi vorbit cu un prieten sau ceva de genul acesta.

–Mie mi se pare că mama își imaginează că stă de vorbă cu fratele vostru, zise Jim.

Vorbise aproape în șoaptă, însă era chiar mai îngrijorat decât ceilalți. Alice părea așa de echilibrată și de întreagă la minte, însă era evident pentru toată lumea că încă

nu-și revenise de pe urma morții fiului ei. Și poate nu avea să-și revină niciodată, mai ales dacă „vorbea" cu el. Acum, când sărbătoreau primul Crăciun fără el, era și mai dureros.

–Am vrut să mă asigur că sunt aprinse luminițele din pom, explică ea impasibilă, când Jim a întrebat-o ce făcea.

Părea o explicație rezonabilă, dar nu justifica șopotitul conversației pe care Jim o auzise cât timp stătuse în prag și o ascultase. Bărbatul ei spera doar ca, până la urmă, ea să depășească această fază și să redevină femeia echilibrată care fusese. Jim se simțea mult mai apropiat de ea decât fusese în ultimul timp.

Au discutat apoi despre căsătoria lui Pam cu Gavin și despre toate planurile acestora. Cei doi știau exact ce fel de casă vor. Odată ce o găseau și o pregăteau pentru familia lor, aveau de gând să scoată la vânzare și casa lui Pam, și pe cea a lui Gavin, din L.A. Copiii ziceau că le pare rău să-și părăsească vechea lor casă, dar erau încântați de tot ceea ce le povestise Gavin. Le promisese că o să cumpere chiar și o barcă, pe care să o folosească atunci când vor merge la malul lacului, în vara viitoare.

Pam s-a întors atunci către Becky și a îndemnat-o să le spună și celorlalți vestea ei. Fata s-a îmbujorat o clipă și, văzând-o, Johnny a intrat în panică. Revenise și el la masă și se așezase pe unul dintre scaunele lăsate libere de frații lui Becky. Aceștia se duseseră cu toții sus, împreună cu Bobby și cu Charlotte, în camera ei, ca să se uite la niște filme video.

–Doar nu se mărită, mamă, nu-i așa? întrebă Johnny, cu o expresie de spaimă pe chip.

Nu că ar fi împiedicat-o să facă asta, dacă așa stăteau lucrurile. Nici măcar nu ar fi vrut. Doar că, într-un fel, încă îl supăra faptul că fata era acum cu altcineva. Știa

însă că trebuie să treacă peste asta. Își dorea ca ea să fie fericită, doar că încă mai simțea un cuțit în inimă, când se gândea că trebuie să iasă din viața ei. Johnny era cel care i-l prezentase pe Buzz și nu-i purta ranchiună lui Becky pentru că era fericită. Cu toate acestea, tot ce-și dorea când o privea era să o poată prinde în brațe, pentru o ultimă oară. N-o putea face însă, atâta vreme cât fata nu-l vedea. Uneori o ținea de mână, dar ea habar nu avea de asta. Singurii oameni pe care îi putea atinge, ține în brațe și săruta erau Bobby și mama lui. Nu se putea totuși abține să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă Becky l-ar fi putut vedea, așa cum puteau ei doi. Poate că tocmai de aceea nu-i fusese îngăduit. Dacă ar fi fost așa, lui Johnny i-ar fi fost și mai greu să plece, atunci când va fi sosit momentul.

–Becky, ce vești? o îmboldi Alice.

Johnny aștepta, cu aerul că e gata să explodeze.

–Am primit o bursă, rosti fata, pe un ton cât se poate de modest. La UCLA, începând din ianuarie. Și Buzz tot atunci o să se întoarcă la facultate. El m-a ajutat foarte mult să o obțin, mai zise, cu o mină fericită.

–Ba nu, nu el te-a ajtutat! zise Johnny, ușor iritat. Eu am făcut-o!

Alice dădu din cap, ca și cum ar fi fost de acord cu el, dar fără să poată spune ceva, cu toți ceilalți de față.

–Scumpa mea, e minunat! exclamă, în schimb, gândindu-se cât de mândră trebuie să fi fost Pam de fata ei.

Becky obținuse o bursă integrală și intenționa să urmeze cursurile școlii de artă. Alice adunase peste zece schițe reprezentându-l pe Johnny, făcute de fată de-a lungul anilor, și toate erau foarte bune. Becky a mai spus că voia să ia și lecții de istoria artei, ca să devină profesoară de desen după ce absolvea facultatea. Johnny crezuse mereu

că profesoratul ar fi fost o carieră nemaipomenită pentru ea, iar acum fata pornise pe calea aceasta.

După cină, Pam a venit în bucătărie, s-o ajute pe Alice să strângă, iar bărbații s-au dus în living să discute despre afaceri, impozite, politică și sport. Johnny a rămas și el cu ei. Conversația în sine nu-l interesa cine știe ce, dar îi era teamă că ar fi făcut-o pe maică-sa să pară o ciudată dacă ar fi rămas lângă ea, în bucătărie, și ar fi făcut tot felul de comentarii la care ea ar fi fost tentată să răspundă. Era, se pare, mai sigur să se țină la distanță de ea, așa că s-a așezat într-un fotoliu și îi asculta discutând pe tatăl lui și pe Gavin. O văzu apoi pe Becky că urcă scările să se ducă la ceilalți copii și, din instinct, a urmat-o. Totuși, tânăra nu a luat-o spre camera Charlottei, unde se uitau cu toții la video. Fără zgomot, s-a îndreptat, în schimb, către fosta lui cameră și s-a strecurat tiptil înăuntru, mai înainte să observe cineva. A închis ușa în urma ei și a rămas acolo, câteva clipe lungi, trăgând în piept mirosul lui, atât de familiar. S-a lungit pe pat, scăldată de lumina lunii și a închis ochii. În picioare, lângă ea, Johnny o atinse ușor pe mână. Ea nu a simțit însă nimic; doar inima ei, poate. Fata îl simțea prezent acolo, în aceeași cameră cu ea, și avea sentimentul unei stranii armonii care parcă o inunda.

Îi cunoștea atât de bine camera, ca și pe el, ca și viața lui, cu toate visurile și lucrurile la care el sperase odinioară, cu toate secretele pe care și le împărtășiseră.

–Te iubesc, Johnny, șopti și închise ochii, în timp ce el o privea.

–Și eu te iubesc, Becky. Te voi iubi veșnic.

Îndemnat parcă de o forță superioară lui, a continuat:

–Vreau să fii fericită. O să-ți placă tare mult la colegiu... și, dacă tu vrei să rămâi cu Buzz și el te face fericită – vorbele aproape că îl sugrumau, dar știa

că trebuie să le rostească, orice-ar fi –, atunci eu nu vreau decât să te bucuri de viață, cu el sau cu oricine altul. Pentru că meriți să fii fericită, Becky. Tu știi că eu te voi iubi pe vecie.

Fata încuviință, ca și cum l-ar fi auzit, în mintea ei, în inima ei, în visurile pe care odată le împărtășiseră. Se simțea împăcată și înduioșată. După multă vreme, s-a ridicat și s-a plimbat prin încăpere, a atins fotografiile lui, trofeele și micile lui amintiri. A rămas să privească îndelung la fotografia ei preferată cu Johnny. Avea una la fel acasă, lângă patul ei, dar acum mai avea una și cu Buzz. Privind însă la fotografia lui Johnny, i se păru că-l poate vedea aievea.

–Am să te iubesc dincolo de moarte, Johnny, șopti.

–Și eu pe tine, Becky, i-a răspuns el, cu ochii în lacrimi. Îți doresc o viață minunată, mai zise, din toată inima.

Becky a înclinat iar din cap și s-a îndreptat spre ușă. A rămas acolo o vreme, apoi, fără un cuvânt, a părăsit camera și a închis încet ușa după ea. Se simțea fericită, veselă și liberă, așa cum nu mai fusese de la moartea lui. A mers să li se alăture celorlalți copii, în camera Charlottei, și când a intrat zâmbea și-și ștergea ochii plini de lacrimi. Cumva, simțea că-și luase adio de la Johnny, într-un mod care reușise să-i aducă împăcarea cu sine. Nu ca în urmă cu șase luni, când durerea o sfâșiase, ci cu pace și iubire și cu sentimentul că-l poate lăsa să plece. Știa că de-acum încolo îl va avea alături de ea, oriunde ar merge, dar era gata să treacă mai departe.

Familia Adams a plecat la ora unsprezece și jumătate, când cei din familia Peterson se pregăteau să plece la slujba de la miezul nopții. S-au îmbrățișat și s-au sărutat cu toții, urându-și unii altora „Crăciun fericit". Gașca Adams s-a suit în dubița pe care Gavin o cumpărase ca să-i poată duce pe toți și familia Peterson le-a făcut

cu mâna. Acum nu mai erau decât ei patru și pentru Charlotte și Jim era evident că lipsea cineva. Johnny era însă pe bancheta din spate, între Charlie și Bobby. Pe scaunele din față ale mașinii, părinții lor stăteau de vorbă și Jim pusese o casetă cu colinde de Crăciun. Sărbătorile erau dureroase pentru ei toți în anul acela, dar aveau și motive să se considere binecuvântați, iar în ultima vreme, chiar foarte multe.

În timpul slujbei, Jim a moțăit mai tot timpul și Charlotte s-a foit pe locul ei, fără stare. Alice a ținut ochii închiși și a ascultat imnurile. Din când în când, îi deschidea și le zâmbea lui Bobby, lui Charlie și lui Johnny. Pentru ea, adevăratul dar de Crăciun erau ei, iar acum, și Jim. Niciodată nu fusese mai fericită.

Singurul lucru care i-a stricat oarecum ziua perfectă a fost un fel de indigestie, de care i s-a plâns lui Jim pe drum, înapoi spre casă.

–Nu cumva e ulcerul tău, din nou? întrebă acesta îngrijorat.

Fusese așa de bolnavă în octombrie, încât aproape că o pierduse și amintirea acelor clipe îl umplea și acum, de groază. Ea însă se grăbi să-l liniștească.

–Nu, cred că pur și simplu am mâncat prea mult curcan, zise, și plăcinta cu carne tocată pe care a adus-o Pam a fost puțin cam grea.

Până au ajuns acasă, uitase deja și s-a grăbit să-l grăbească pe Bobby la culcare. Copilului nu-i era somn deloc. Când l-a luat de mână, Bobby a avut o clipă de ezitare, a ridicat privirea spre ea, ca și cum ar fi vrut să o întrebe ceva. Lui Alice nu-i era prea clar ce anume voia el să spună. Stătea țintuit acolo, uitându-se la ea, apoi la taică-său, iar Alice se întreba ce vrea. S-a uitat după Johnny care o privea zâmbind și-i făcea semn cu capul

către Bobby. Abia atunci a înțeles și ochii i s-au înecat în lacrimi. S-a uitat cu tandrețe spre soțul ei și-a zis:

–Cred că Bobby are ceva să-ți spună.

Jim și Charlotte îl priveau. Bobby nu-și lua ochii de la tatăl lui, de parcă i-ar fi fost dator acestuia cu ceva, și încă de mult timp, iar acum urma să-și plătească datoria. Era un dar de Crăciun care pentru Jim ar fi însemnat mai mult decât oricare altul, pentru tot restul vieții lui.

–Crăciun fericit, tati! zise băiatul șoptit.

Jim s-a uitat la el, gâtuit de un suspin, apoi și-a întins brațele spre băiat și l-a strâns tare la piept, sub privirile celorlalți.

–Ce-ai pățit? l-a întrebat Jim cu glasul spart. Cum s-a întâmplat?

Se uita când la nevasta lui, când la copil, în timp ce Charlotte plângea, iar Johnny îi privea pe toți cu îngăduință. Era așa de mândru de ei, de fratele lui, de tata, de Charlie, pentru toate realizările ei, de mama lui, pentru toate câte îndurase, pentru credința și pentru dărnicia ei.

–Păi, am început să vorbesc cu... – băiatul făcu o pauză, pentru că văzuse felul în care se uita la el mama lui, prevenindu-l astfel să fie atent și să nu divulge micul lor secret – ... cu mine... am tot făcut repetiții, încă de la Ziua Recunoștinței.

–Și-ai așteptat atâta vreme până să-mi spui?

–A trebuit, zise Bobby cu un surâs, pentru că tu nu erai pregătit.

Jim cântări o clipă înțelesul vorbelor băiatului, apoi încuviință din cap.

–Poate că nu eram. Dar acum sunt.

Era ca și cum ultimii cinci ani, plini de mută mâhnire, dispăruseră cât ai clipi.

–Te iubesc, tati, îi șopti Bobby la ureche, în timp ce tatăl lui îl îmbrățișa.

–Și eu te iubesc, băiete, îi răspunse Jim, luându-l de mână, ca să urce împreună la etaj.

Alice se uita după ei, cu adevărat pătrunsă de miracolul Crăciunului.

capitolul 11

În dimineața zilei de Crăciun, Bobby a coborât scările ca o furtună, ca să-și caute sub brad cadourile. Imediat apoi au venit și părinții lui și Charlotte. Jim îi cumpărase Charlottei echipamente sportive de tot felul, pe care ea și le dorise, inclusiv un aruncător automat de mingi de baseball, ca să-și poată perfecționa loviturile, în primăvara următoare. Jim știa că fata și-l dorea de multă vreme.

Lui Alice îi cumpărase un set, bluză și jachetă, un palton nou și o brățară din aur. Soției lui îi plăcuseră toate. La rândul ei, îi oferise lui Jim o minunată geantă din piele, pentru documente, și o geacă din piele întoarsă, pe care știa că el și-o dorea. Jim era copleșit.

Bobby primise un munte de jucării, pe care mama i le alesese cu ajutorul lui Johnny. Toate îl încântau. Nu trecuseră nici cinci minute și îmbina fericit diversele lor componente și le punea bateriile, ca să le vadă cum funcționează. Toate darurile pe care fiecare în parte le primise au avut succes.

Dar când Alice s-a apucat să pregătească pentru toți micul dejun tradițional de Crăciun, gofre cu banane, i s-a făcut din nou rău. Știa că e din cauza agitației și a îngrijorării permanente – în curând, Johnny trebuia să plece. Încerca să nu se gândească la asta și, ca în fiecare an, le-a pregătit micul dejun care le plăcea. Când, la un moment dat, și-a întors privirea spre el, a văzut cât de obosit părea băiatul ei cel mare. Făcuse atât de multe pentru ei și era epuizat. Era totuși fericit, aplecat peste umărul ei, aproape salivând de pofta gofrelor.

–Habar n-ai cât îmi doresc să le pot mânca, mamă, zise el, din nou cu un aer de copil.

Alice îi surâse. Și ea își dorea ca el să fi putut să facă asta. Își dorea o grămadă de lucruri – ca băiatul ei să nu fi murit, să poată rămâne acum cu ea, să-l poată păstra pe veci. Dar știa că nu se poate. Și nici n-ar fi fost drept pentru el. Johnny trebuia să meargă mai departe, să facă acele lucruri care îi fuseseră menite. Era destinul lui. Numai că lui Alice i se părea nedrept că el murise, că era atât de tânăr când îi părăsise.

Jim și Charlotte au mâncat câte două porții de gofre fiecare, în timp ce Bobby sporovăia întruna despre jucăriile cele noi, explicându-le cum funcționează și cum trebuie asamblate. Tatăl lui zâmbea larg.

–E clar că vrea să recupereze timpul pierdut, nu-i așa? comentă Jim după ce copiii au părăsit bucătăria.

Numai Johnny rămăsese cu ei, încă așezat la masă, bucurându-se de aroma amețitoare a gofrelor făcute de mama lui. De data asta, Alice nici nu mâncase din ele, ciugulise doar câteva fărâme, dar nimeni nu băgase de seamă. Cu excepția lui Johnny.

–De ce crezi că Bobby a început să vorbească din nou? o întrebă Jim și se aplecă să o sărute, privind-o cu admirație; niciodată nu i se păruse mai frumoasă. Ce crezi că l-a făcut să se hotărască? insistă el.

Pentru Jim aceasta era izbăvirea din urmă. Bobby plătise timp de cinci ani pentru prostia tatălui său, iar acum se eliberase, în sfârșit, de sub blestemul care, credea Jim, apăsase asupra lor. Era binecuvântarea absolută.

–Cred că a fost un miracol, răspunse Alice, simplu.

Jim nu a contrazis-o. Era recunoscător doar că se întâmplase.

Pe urmă s-a dus să vadă un meci de fotbal și Charlotte i s-a alăturat. Alice se foia prin bucătărie și, până la urmă, a venit și Bobby, târând după el jumătate dintre jucării.

–Te simți bine, mamă? a întrebat-o Johnny, puțin îngrijorat.

–Da, răspunse ea, mai degrabă din obișnuință decât pentru că era adevărat. Pe cuvânt, nu e nimic.

Nu-i era prea bine, dar nu voia să-l îngrijoreze. Știa că stomacul îi face iar necazuri și gândul că ar fi putut face din nou ulcer o indispunea. Dar nu intenționa să spună ceva, ca să nu le strice Crăciunul, nici lui și nici celorlalți.

–Nu sunt chiar așa de convins ca tine, replică Johnny, pe tonul unui adult în toată puterea cuvântului. Mâine să faci bine să te duci la doctor.

–O să mă duc, dacă mă mai supără, promise.

Au lenevit toată după-amiaza, au mâncat și s-au uitat la televizor. Seara, Alice a pregătit tradiționala șuncă, pe care le-o gătea întotdeauna de Crăciun. Ei nu-i era cine știe ce foame și cât a pus masa a fost destul de distrată. Toată după-amiaza o bântuise gândul că miracolele pe care le trăiseră și binecuvântările primite fuseseră deja multe.

Acum nu mai rămăsese nimic de făcut pentru Johnny. Becky primise bursa și avea un nou iubit, care se purta minunat cu ea. Pam cunoscuse un tip nemaipomenit, care o iubea, pe ea și pe copiii ei, și cu care urma să se căsătorească. Charlotte și Jim erau acum mai apropiați decât și-ar fi putut cineva închipui. El nu mai bea, Bobby vorbea din nou, iar ea îl avusese aproape trei luni alături pe fiul pe care-l iubise și care-i fusese luat, fără nici o prevenire, mult prea devreme. Primiseră cu toții daruri neprețuite, care aveau să le schimbe definitiv cursul vieții. Nu mai era nimic de îndeplinit. Și cu cât se gândea mai

mult la asta, cu atât știa mai limpede că Johnny trebuia să plece curând. Perspectiva îi îndurera sufletul.

–Trebuie să pleci, nu-i așa? îl întrebă după cină, când erau numai ei doi în bucătărie.

Totul era acum pus la locul lui și ziua fusese lungă și plăcută. Chiar și lipsa lui Johnny a fost mai puțin dureroasă ca de obicei, pentru Jim și Charlotte. Se părea că începeau să se obișnuiască. Iar lui Bobby, Johnny îi explicase chiar de la început că, într-o bună zi, va trebui să plece din nou. Nu era acolo decât pentru o vizită scurtă.

–Probabil că da, zise Johnny cinstit. O să știu când a venit timpul potrivit. Și tu la fel. Ți-am spus că vei fi pregătită.

Era așa de sigur de asta, după ton, dar lui Alice nu i-a plăcut răspunsul.

–Atunci, încă nu e timpul potrivit, zise ea, cu o voce chiar mai tânără decât a lui, pentru că eu nu sunt pregătită. O să doară prea tare, continuă, și lacrimile îi curgeau pe obraji.

Johnny o privi trist.

–Mamă, nu plânge! Nu voi fi prea departe, știi asta.

–Eu te vreau aici, așa cum erai și până acum.

–Știu că vrei. Și eu. Cu toții am vrea, dar n-o pot face. Nu mi se permite acest lucru, trebuie să mă întorc.

Șederea lui acasă, din ultimele luni, fusese darul de pe urmă.

–Este nedrept, zise mama lui, în timp ce el o îmbrățișa. Noi avem nevoie de tine... eu am nevoie de tine... și Bobby și tata... și Charlie.

–Vă iubesc, rosti el simplu și, preț de o secundă, ea înțelese exact ce însemnau vorbele lui.

Deodată, cuvintele căpătaseră dimensiuni enorme, ca și sentimentele pe care le exprimau. Mai mari decât își imaginase ea vreodată că pot fi. Erau ca niște nori

care o învăluiau și care alinau toate durerile pe care le simțise vreodată, sau de care se temuse, de la începutul timpurilor.

–Pari obosit, zise ea, privindu-l. Știi că și eu te iubesc.

–Da, mamă, știu. Am știut mereu.

Era ușurată să audă asta. Au rămas îmbrățișați mult timp, apoi au ieșit încet din bucătărie, să-i găsească pe ceilalți. Cu toții păreau îmbuibați, obosiți și somnoroși. Nu mult după aceea, urcau, tot împreună. Și-au spus încă o dată „Crăciun fericit" și a mers fiecare în camera lui.

Alice și Jim s-au culcat devreme, iar copiii dormeau deja când ei încă mai discutau despre cât de frumos fusese Crăciunul, în ciuda dureroasei absențe a lui Johnny. Ea se simți puțin vinovată când Jim a adus vorba despre asta, pentru că ea și cu Bobby știau că Johnny fusese cu ei.

–Să știi că am un sentiment bun în privința lui. Ca și cum ar fi într-un loc unde e fericit. Nu știu de ce, dar eu așa simt, zise Jim.

Stăteau amândoi în întuneric, el cu brațul pe după umărul ei.

–Și eu cred la fel, spuse Alice oftând.

Au rămas întinși unul lângă celălalt, ținându-se de mână. Jim a adormit nu mult după aceea, însă de Alice nu se lipea somnul. Stătea cu ochii larg deschiși, indiferent cât era de obosită sau cât de lungă fusese ziua. În seara aceea nu se putea gândi decât la Johnny. Trecuse de mult de miezul nopții când s-a hotărât să se scoale din pat și a ieșit pe coridor. Avea de gând să coboare la parter și să-și încălzească o cană de lapte, ca să-i liniștească nervii și să-i calmeze durerea de stomac. Exact când ieșea din dormitor, îl zări pe Johnny ieșind din camera Charlottei. Stătuse foarte mult cu ea, o ținuse de mână până ce adormise. Acum, fata zâmbea în somn și îl visa.

Înainte fusese la Bobby în cameră și vorbiseră îndelung, despre ce însemna să mergi mai departe și să-i păstrezi în inimă pe cei care-ți sunt dragi.

–O să pleci, nu-i așa? îl întrebase și Bobby, dar fără să fie îngrijorat pentru asta, ca și cum el înțelegea, deși era doar un copil.

–Da, așa e.

Johnny fusese întotdeauna cinstit cu el.

Ochii lui Bobby erau mari de mirare.

–Și-ai să te mai întorci?

–Poate, deși nu cred.

–Îți mulțumesc, pentru că m-ai ajutat să vorbesc din nou, zise Bobby, și cei doi băieți rămaseră multă vreme îmbrățișați.

Bobby nu avea să-și uite niciodată fratele și, în multe privințe, semăna foarte mult cu el.

Johnny i-a povestit mamei lui toate acestea în timp ce coborau scările. Apoi s-a oprit și s-a întors în camera lui, privind o clipă în jur. Aveau să-i lipsească toți ai lui, știa asta, la fel de mult cum și el le lipsea lor. I-a reamintit mamei să-i dea lui Bobby jacheta lui de club sportiv, când puștiul va fi destul de mare ca s-o poată purta. Între timp, putea s-o ia și Charlotte, cu titlu de împrumut. În clipa în care a rostit cuvintele acelea, din ochii lui Alice au început să curgă lacrimi. Venise iar vremea despărțirii. Nici prima dată ea nu voise să-și ia adio de la el, refuzase să o facă. Poate de aceea el se întorsese la ei, pentru că ea refuzase să-i dea drumul. Sau poate că revenise ca să termine treburi lăsate nerezolvate. Dar acum erau toate terminate. Tot ce lăsase neterminat acum era încheiat, bine și clar, așa cum făcea și când trăia. În trei luni, făcuse atât de mult și pentru așa de multă lume. Alice nu putea să nu se gândească la cât de binecuvântați fuseseră ei toți.

Johnny a urmărit-o în timp ce-și încălzea laptele și s-a așezat cu ea la masă, până ce mama lui l-a băut. Când ea a terminat, l-a privit drept în ochi. Acum știa de ce nu fusese în stare să închidă ochii toată noaptea. Venise clipa de adio. Nici măcar nu era în stare să rostească vorbele înaintea lui. Până și gândul era așa insuportabil de dureros. Johnny s-a uitat la ea și a clătinat din cap.

–Nu mai face asta, mamă. Lasă-mă să plec de data asta. Am să fiu mereu aici, lângă tine, chiar și când n-o să mă mai vezi.

–O să-mi fie dor să stau cu tine de vorbă. Ce-o să mă fac fără tine? îl întrebă, cu lacrimi în ochi.

–Ai să fii foarte ocupată, cu tata și cu ceilalți.

Băiatul i-a zâmbit și a îmbrățișat-o. După un timp s-au ridicat. Ea s-a uitat la el cu privirea plină de toate sentimentele pe care le nutrea pentru el, încă din prima zi când îl născuse.

–Johnny, te iubesc.

–Și eu te iubesc, mamă... mai mult decât ai să știi vreodată... mai mult decât ți-am spus vreodată.

–Ești un copil tare bun și eu sunt atât de mândră de tine... așa am să fiu mereu.

–Și eu sunt mândru de tine.

Apoi s-a întors, ca și cum ar fi uitat ceva, și a scos din buzunar o cutiuță dreptunghiulară pe care o împachetase destul de stângaci. I-o dădu mamei.

–Asta e pentru tine și pentru tata. Are să vă facă foarte fericiți, pentru mult, mult timp, pentru toată viața voastră, sper.

–Ce este? era Alice curioasă să afle. S-o deschid acum?

–Nu, fă-o mai târziu, zise Johnny hotărât și îi strecură cutia în buzunarul halatului de baie.

Păși apoi încet spre ușă, iar ea l-a urmat. Au rămas amândoi îmbrățișați acolo, vreme îndelungată, privind afară, în noapte. Johnny o cuprinsese în brațe și o ținea strâns, așa cum făcea când era mic. Alice simțea cum laptele pe care îl băuse o încălzea. Se simțea împăcată și ostenită, și curios de confortabil. El a ținut-o îndelung în brațe, apoi a sărutat-o pe obraz. L-a sărutat și ea, o ultimă dată, apoi Johnny a pășit în noapte, urmărit de privirile mamei lui. Alice ar fi vrut să-l oprească sau să alerge după el, dar știa că n-ar fi putut. Băiatul s-a mai întors o dată spre ea, să-i zâmbească; i-a surâs și ea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. De data aceasta însă, tristețea ei era diferită, amestecată cu dorul de el, dar și cu bucuria și cu recunoștința pentru tot ce reprezentase Johnny în viața ei. A clipit doar o dată, ca să-și oprească lacrimile, și, când le-a deschis, el nu mai era. Dispăruse, călcând ușor pe umbra nopții, spre un „acolo" unde ea nu-l mai putea urma.

Alice a rămas multă vreme în cadrul ușii, apoi a închis-o încet. Îi venea greu să creadă că Johnny nu mai era, îi era la fel de insuportabil de greu ca și prima dată. Dar el avusese dreptate, acum era altceva. Deja îi era dor de el și nu era deloc sigură că era așa de pregătită pentru despărțire, pe cât spusese el că va fi. A urcat înapoi în dormitor, cu sufletul plin de amintirea fiului ei. Dar când l-a privit pe Jim cum doarme liniștit, a înțeles că Johnny va fi întotdeauna cu ei. Și-a dezbrăcat halatul și și-a amintit atunci de micul dar pe care Johnny îl lăsase pentru ei doi.

S-a dus în baie și a aprins lumina, ca să-l deschidă. A făcut-o și, văzând ce e, a început să râdă în hohote. Era un dar trăsnit, o simplă glumă, fără importanță. Era un test de sarcină, din acelea pe care le cumperi din farmacii, un fel de mesaj din partea lui, prin care îi spunea să facă acel lucru la care ea și Jim nu se mai gândiseră de ani.

Odată, demult, plănuiseră să mai facă și al patrulea copil, dar după accidentul lui Bobby deciseseră că nu mai era posibil. Alice ținea cutia cu testul în mână și parcă auzea în mintea ei vocea lui Johnny, care îi spunea să-l încerce.

„Haide, mamă... dă-i drumul... fă-o..."

Cuvintele erau atât de clare, de parcă el ar mai fi fost încă lângă ea – și chiar se întreba dacă nu cumva așa și era –, doar că nu-l mai putea vedea sau auzi. Îi simțea doar prezența, în inima ei. Ultimele trei luni fuseseră o adevărată nebunie, dar era o perioadă pe care avea s-o păstreze mereu cu drag în suflet. Și cum se gândea la asta, și-a adus deodată aminte de ulcerul ei – despre care era convinsă că recidivase în ultimele câteva zile –, de disconfortul pe care îl tot simțise și s-a întrebat dacă Johnny nu voia să-i spună ceva anume cu cadoul acela caraghios. Nu-și putea închipui că se întâmplase, dar, cumva stânjenită, s-a hotărît să-și urmeze imboldul și să-l folosească.

Cinci minunte mai târziu, ținea testul în mână și citea rezultatul. Acum știa că vocea fusese aievea, ca și cum el ar fi fost lângă ea. Așa era, așa va fi mereu, lângă ea. Iar darul lui pentru ea, minunea lui, era mai mult decât vizita pe care le-o făcuse. În ea creștea acum o viață nouă, o cale nouă i se deschidea dinainte. Se gândea la acest fapt și-l simțea alături de ea. O viață se încheiase și o alta începea. Johnny, băiatul ei, pe care atât îl iubise și pe care nu-l pierduse, fiul ei, sufletul ei pereche avea să rămână pe veci cu ea, în inima ei.

În aceeași serie:

JOANNA TROLLOPE
Nurorile

Întoarce pagina și citește
un fragment dintr-o nouă poveste
scrisă de o bine-cunoscută romancieră britanică!